

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

ทีศนา แคมมณี. กลุ่มสัมพันธ์: ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ เล่ม 1. กรุงเทพมหานคร:
บูรพาศิลปการพิมพ์, 2522.

ทองเรือน อัมรัชกุล. กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
2520.

ประคอง กรวรรณสุต. สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2517.

บทความ

ปราณี ศรีสุภากาญจน์. "การเข้าใจตนเองและผู้อื่น." ชัยพฤกษ์วิทยาสาร 12(22 มีนาคม
2516): 6 - 10 ; 4 (22 มกราคม 2516): 24 - 27.

อำไพ ศิริพิพัฒน์. "ความนึกคิดเกี่ยวกับตน." วารสารครุศาสตร์ 5 (สิงหาคม - พฤศจิกายน
2515): 99 - 101.

วิทยานิพนธ์

กาญจณี แก้วทอง. "การใช้เทคนิค "แม่แบบ" เพื่อเปลี่ยนมโนทัศน์แห่งตนของเด็กวัยรุ่น
ในสถานสงเคราะห์บ้านศรีธรรมราช." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต มหาวิทาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.

ณรงค์ ชื่อนาม. "การวิจารณ์ภาพเป็นกลุ่มกับการเปลี่ยนแปลงของมโนทัศน์และการเปลี่ยนแปลง
ในการปรับตัวด้านสังคม ของนักเรียนวัยรุ่นที่เข้ากับเพื่อนไม่ได้."
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์-
มหาวิทยาลัย, 2522.

ธีระ ประพฤติกิจ. "ผลของการฝึกความไว เป็นกลุ่มที่เป็คอมโนทัศน์ของนักศึกษาวิทยาลัยครู
จังหวัดเพชรบุรี." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.

บึงอร เสตนนท์. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "ตน" อย่างที่คิดว่าตนเป็น และ "ตน"
อย่างที่คิดว่าจะเป็น ของเด็กวัยรุ่นอายุ 12 - 16 ปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนพระโขนง จังหวัดพระนคร ปีการศึกษา 2512." วิทยานิพนธ์ปริญญา-
โทมหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2514.

มานะ สงวนสุข. "สัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนกับความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติ
ปัญญา และทางสังคมของตนเอง." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชา
จิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.

วราภรณ์ ลีนสุวิจน์. "ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับทัศนคติของ
นักเรียนที่ถูกเพื่อนชิงช้า ซึ่งได้รับการฝึกการรับรู้ความรู้สึกก่อนกับกลุ่มที่ไม่ได้
รับการฝึก." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

สิทธิโชค วรานุสันติกุล. "การศึกษานโนภาพเกี่ยวกับตน ความแตกต่างระหว่างตนและ
ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 7." วิทยานิพนธ์ปริญญา-
โทมหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2514.

ภาษาอังกฤษ

Books

Blank, Leonard; Gottsegen, Gloria B.; and Gottsegen, Monroe.
Confrontation. USA: Macmillan Publishing Co., 1975.

Diggory, James C. Self-Evaluation. New York: John Wiley & Sons,
Inc., 1966.

- Dinkmeyer, Don C. Child Development: The Emerging Self. New Delhi: Prentice Hall of India Private, 1965.
- Edward, Allen L. Techniques of Attitude Scale Construction. New Jersey: Prentice-Hall, Englewood Cliff, 1959.
- Gale, Raymond F. Developmental Behavior; a humanistic approach. London: Macmillan Publishing Co., 1969.
- Gordon, Ira J. Human Development. Bombay: D. B. Taraporevale, Sons and Co., 1970.
- Hollolan, Jack. Applied Human Relations: An Organizational Approach. New Jersey: Prentice-Hall, Englewood Cliffs, 1978.
- Jersild, Arthur T. In Search of Self. New York: Teacher College Press, 1952.
- Johnson, David W. Human Relations and Your Career. New Jersey: Prentice-Hall, Englewood Cliff, 1978.
- Lieberman, Morton A.; Yalom, Irvin D.; and Miles, Matthew B. Encounter Groups: First Facts. New York: Basic Books, 1973.
- Linzey, Gardner and Hall, Calvin. Theories of Personality Primacy Source and Research. New York: John Wiley and Sons, 1965.
- Luft, Joseph. Group Process: An Introduction to Group Dynamics. 2d ed. Palo Alto, Calif.: Mayfield Publishing Co., 1970.
- Rogers, Carl R. Carl R. Rogers on Encounter Group. New York: Harper and Row Publishers, 1970.

Rosenbaum, Max and Snadowsky, Alvin. The Intensive Group Experience. London: The Free Press, Callier Macmillan Publisher, 1976.

Articles

Counseling Center Staff University of Massachusetts, "Effects of Three Types of Sensitivity Training Group on Changes in Measure of Self-actualization." Journal of Counseling Psychology. 19 (March, 1972): 253-254.

Foulds, Melvin L.; and Hannigan, Patricia. "Effect of Gestalt Marathon Workshops on Measured Self-Actualization: A Replication and Follow-up Study." Journal of Counseling Psychology. 23 (January, 1976): 60-65.

Jones, Dorothy S., and Medvene, Arnold M. "Self-Actualization, Effect of Marathon Growth Group." Journal of Counseling Psychology. 22 (January, 1975): 39-43.

Kimball, Ronald, and Gelso, Charles J. "Self-actualization in Marathon Growth Group: Do the Strong Get Stronger?" Journal of Counseling Psychology. 21 (January, 1974): 38-42.

Masks, Stephen E.; Conrey, Robert F.; and Foster, Stephen F. "The Marathon Group Hypothesis-An Unanswered Question." Journal of Counseling Psychology. 20 (March 1973): 185-187.

- Mitchell, Rie R. "Relationships Between Personal Characteristics and Change In Sensitivity Training Groups." Small Group Behavior 6 (November 1975): 414-419.
- Quinan, James F.; Foulds, Melvin L.; and Wright, James C. "Do The Changes Last? A Six-Month Follow-up of a Marathon Group." Small Group Behavior 4 (May 1973): 177-180.
- Quinan, James F., and Foulds, Melvin L. "Marathon Group Facilitator of Personal Growth." Journal of Counseling Psychology 17 (February 1970): 145-149.
- Treppa, Jerry A., and Frike, Lawrence. "Effect of Marathon Group Experience." Journal of Counseling Psychology. 17 (February 1972): 466-468.
- Young, Edward R., and Jacobson, Leonard I. "Effect of Time-Extended Marathon Group Experiences of Personality Characteristics." Journal of Counseling Psychology 17 (March 1970): 247-251.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

1. การวิเคราะห์แบบทดสอบ

1.1 การทำอำนาจจำแนกรายชื่อ ของแบบทดสอบ และทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้ t-test ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}}$$

เมื่อ t แทนค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t distribution

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทนคะแนนเฉลี่ยกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ หรือคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และที่ 2

$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$ แทน Standard error of difference between two means

และ

$$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2} = \sqrt{\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2}}$$

เมื่อ s_1^2, s_2^2 แทนค่าความแปรปรวนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ หรือค่าความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2

N_1, N_2 แทนจำนวนคนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ หรือจำนวนคนในกลุ่ม 1 และกลุ่ม 2

1.2 การหาความสัมพันธ์รายชื่อกับคะแนนรวม เพื่อสร้างข้อสอบคุณาน โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ซึ่งมีสูตร

$$r = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{N \sum X^2 - (\sum X)^2} \sqrt{N \sum Y^2 - (\sum Y)^2}}$$

เมื่อ	r	แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	$\sum XY$	แทน ผลรวมของผลคูณของคะแนน 2 ชุด
	$\sum X, \sum Y$	แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละชุด
	$\sum Y, \sum Y^2$	แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนแต่ละชุด
	N	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

2. การวิเคราะห์หอมูล

2.1 สูตรความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของความแตกต่างระหว่างมัธยิมเลขคณิต

คือ

$$\sigma(\bar{X}_1 - \bar{X}_2) = \sqrt{\sigma_{\bar{X}_1}^2 + \sigma_{\bar{X}_2}^2 - 2r_{12} \sigma_{\bar{X}_1} \sigma_{\bar{X}_2}}$$

เมื่อ $\sigma(\bar{X}_1 - \bar{X}_2)$ แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย

$\sigma_{\bar{X}_1}, \sigma_{\bar{X}_2}$ แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยของคะแนนของการทดสอบครั้งแรกและครั้งที่หลังตามลำดับ

r_{12} แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนระหว่างคะแนนจากการทดสอบครั้งแรกและครั้งที่หลัง

2.2 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากผลคูณของคะแนน (Product Moment Correlation) ใช้สูตรเดียวกับที่กล่าวมาแล้วในข้อ 1.2

รายละเอียดเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ มีดังนี้

1. ผู้วิจัยได้อาศัยแนวคิดจากหนังสือ Developmental Behavior:

A Humanistic Approach ของ Raymond T. Gale ในเรื่อง The development of Self และ Emotional Self (Gale, 1969)

และแนวคิดของปรานี ศรีศุภกาญจน์ จากบทความเรื่อง การเข้าใจตนเองในหนังสือ

ชัยพฤกษ์วิทยาศาสตร์ (22 มกราคม, 2516 หน้า 24-27 และ 22 มีนาคม, 2516

หน้า 6-10) ที่ได้อธิบายลักษณะของผู้ที่พัฒนาการเกี่ยวกับการรับรู้ตนเองในด้านอารมณ์

และมีวิถีภาวะทางอารมณ์ ผู้วิจัยได้รวบรวมลักษณะทางอารมณ์ ซึ่งมีทั้งทางบวกและทาง

ลบ รวม 13 ลักษณะ ได้แก่

มีความเห็นอกเห็นใจ

มีความอาสาทพยาบาล

มีความทอแท้สิ้นหวัง

เหงา, วาเหว

มีความมั่นคงทางอารมณ์

ความวิตกกังวล

ความก้าวร้าว

ความอดทน

การควบคุมอารมณ์

การโทษตัวเอง

ความกระตือรือร้น

ความเพอฝัน

การเอาแต่ใจตนเอง

และผู้วิจัยได้กำหนดลักษณะการรับรู้ตนเองทางสังคมไว้อีก 3 ลักษณะคือ

การปรับตัวอย่างสังคม

ทัศนคติทางสังคม

ทักษะในการคิดทอส่งสารกันและกัน

จากนั้นผู้วิจัยได้นำคำคุณลักษณะทั้งหมดมาสร้างเป็นข้อความที่อธิบายลักษณะนั้น ๆ โดยได้ตกลงกับอาจารย์ที่ปรึกษาว่าเป็นข้อกระทงที่หมายถึงลักษณะนั้น ๆ ทั้ง 16 ลักษณะ รวม 115 ข้อ

2. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทั้ง 115 ข้อ ไปทดสอบกับนิสิตปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 90 คน แล้วนำผลมาวิเคราะห์

2.1 หากค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้กลุ่มที่มีคะแนนรวมสูงและต่ำ ร้อยละ 27 ของนิสิตที่ทำแบบทดสอบ

2.2 ใช้ค่า t -test ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

2.3 เลือกข้อที่มีค่า t หรือค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 2.01 ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 รวมได้ข้อสอบ 54 ข้อ

2.4 นำข้อสอบที่คัดเลือกแล้วมาคำนวณหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวมในแต่ละสถาน เพื่อนำข้อสอบที่มีค่าสหสัมพันธ์เหมือนกันหรือเคียงกัน แยกเป็นชุดแรก และชุดหลัง ได้แบบสอบ 2 ชุดที่เป็นแบบสอบคู่ขนาน โดยแต่ละชุดประกอบด้วยข้อสอบ 21 ข้อ โดยมีรายละเอียดยกดังต่อไปนี้

ลักษณะทางอารมณ์และสังคมในคำต่างๆ	ในแบบทดสอบ ชุด ก. โคแกชอ	ในแบบทดสอบ ชุด ข. โคแกชอ
1. คำเห็นอกเห็นใจ	1	1
2. คำความอาฆาตพยาบาท	2	2
3. คำความทอแท้สิ้นหวัง	3, 4	3, 5
4. คำความเหงาม, วาเหว	5	4
5. คำความมั่นคงทางอารมณ์	6	6
6. คำความวิตกกังวล	9	7
7. คำความก้าวร้าว	10	8
8. คำความอดทน	11	9
9. คำการควบคุมอารมณ์	12	10
10. คำการโทษตัวเอง	13	11
11. คำความกระตือรือร้น	14	12
12. คำความเพอฝัน	15	13
13. คำการเอาแต่ใจตนเอง	16	14
14. คำการปรับตัวทางสังคม	17, 20, 21	15, 17, 20
15. คำทัศนคติทางสังคม	8	19
16. คำทักษะในการติดต่อสื่อสารกันและกัน	7, 18, 19	16, 18, 21

ภาคผนวก ค.

แบบทดสอบ

คำชี้แจงในการตอบแบบทดสอบ

แบบทดสอบนี้ต้องการให้ท่านประเมินลักษณะของตัวเอง ในด้านต่าง ๆ ว่าท่านมีลักษณะนั้น ๆ ในระดับใด แต่ละข้อไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด เพราะแต่ละคนย่อมมีลักษณะนิสัย หรือแนวในการประพฤติไม่เหมือนกัน ดังนั้นคำตอบที่ดีที่สุด ก็คือ คำตอบที่ตรงกับความรู้สึก หรือ อสภาพที่แท้จริงของท่าน คำตอบตามความเป็นจริงของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างมากแก่การค้นคว้าทางการศึกษา

คำสั่ง

เมื่อท่านอ่านข้อความ และพิจารณาอย่างดีแล้ว โปรดกาเครื่องหมาย ทั้ตัวเลขที่อยู่ในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของท่าน โดยคัดสินจากสเกล (Scale) ที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

ข้อ ก) ฉันรู้สึกลำบากใจในการสนทนากับคนแปลกหน้า

7 6 5 4 3 2 1

ถ้าท่านรู้สึกว่าคุณมีความรู้สึกลำบากใจในระดับที่มากที่สุด ให้ท่านกา

เครื่องหมาย X ทั้เลข 7

ถ้าท่านรู้สึกว่าคุณมีความรู้สึกลำบากใจในระดับน้อยที่สุด ให้ท่านกาเครื่องหมาย

X ทั้เลข 1

แต่ ถ้าท่านรู้สึกว่าคุณมีความรู้สึกลำบากใจที่ไม่ได้มากที่สุดหรือน้อยที่สุด ให้ท่าน

เลือกคัดสินกาเครื่องหมาย X ทั้หมายเลขในช่องที่ท่านคิดว่าตรงกับความรู้สึก

ของคุณมากที่สุด โดยพิจารณาให้หมายเลข 4 เป็นระดับปานกลาง

ชุด ก.

- 1. เมื่อเห็นผู้อื่นได้รับความทุกข์ฉันรู้สึกสงสาร

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---
- 2. ฉันรู้สึก "โกรธร้าย ร้ายตอบ"

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---
- 3. ฉันชอบเอาชนะความล้มเหลว

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---
- 4. เมื่อทำอะไรไม่สำเร็จ ฉันหมกกำลังใจที่จะพยายามต่อไป

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---
- 5. ฉันรู้สึกเหมือนอยู่คนเดียวในโลก

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---
- 6. เมื่อถูกกำหนดฉันรู้สึกสะเทือนใจ

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---
- 7. ฉันระมัดระวังคำพูด

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---
- 8. ฉันชอบอยู่ตามลำพัง

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---
- 9. ฉันพยายามหลีกเลี่ยงสิ่งที่ฉันรังเกียจ

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---
- 10. ฉันใช้วิธีการนิมนวลในการแสดงอาการไม่พอใจ

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---
- 11. ฉันไม่ชอบทำอะไรซ้ำซากจำเจ

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---
- 12. การรอคอยเป็นภาวะที่ฉันระสับระส่าย

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---
- 13. ฉันวิตกกังวลว่าสิ่งที่ฉันทำไปแล้วไม่เหมาะสม

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---
- 14. ฉันทำงานเสร็จตามเวลา

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---
- 15. ฉันพอใจที่จะได้สิ่งที่คุณอยากได้

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---
- 16. ฉันเป็นคนเอาแต่ใจตนเอง

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---
- 17. เวลาไปงานรื่นเริงฉันทำใหญ่ขึ้นสนุกสนาน

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---

ชุด ก.

18. ฉันเป็นปฏิกริยาตอบโต้โดยไม่ทันคิด

7 6 5 4 3 2 1

19. ฉันโต้แย้งขณะที่ผู้อื่นพูด

7 6 5 4 3 2 1

20. ฉันรู้สึกไม่สบายใจเมื่อต้องอยู่ตามลำพังกับคนอื่น

7 6 5 4 3 2 1

21. ฉันรู้สึกลำบากใจที่จะต้องพูดกับคนที่ฉันไม่ชอบ

7 6 5 4 3 2 1

ชุด อ.

1. ฉันสาแก่ใจที่เห็นคนที่ฉันเกลียดถูกลงโทษ	7	6	5	4	3	2	1
2. ฉันสะใจเมื่อเห็นคนที่ฉันเกลียดได้รับความทุกข์	7	6	5	4	3	2	1
3. เมื่อไม่ประสบความสำเร็จฉันหมดความพยายาม	7	6	5	4	3	2	1
4. ฉันรู้สึกว่ามีใครเข้าใจฉัน	7	6	5	4	3	2	1
5. ฉันพยายามเอาชนะอุปสรรคที่เกิดขึ้น	7	6	5	4	3	2	1
6. แม้นกทำหิฉันแข็งแรงเหตุผลใด	7	6	5	4	3	2	1
7. ฉันไม่กลัวลงมือทำสิ่งใด เพราะฉันกลัวที่จะเผชิญกับปัญหาที่ฉันคิดว่าจะเกิดขึ้น	7	6	5	4	3	2	1
8. ฉันตอบโต้ผู้อื่นอย่างรุนแรงเมื่อไม่พอใจ	7	6	5	4	3	2	1
9. ฉันรู้สึกรำคาญที่จะต้องทำอะไรซ้ำ ๆ	7	6	5	4	3	2	1
10. ฉันเือค้อคเมื่อต้องรอ	7	6	5	4	3	2	1
11. ฉันวิตกกังวลว่าสิ่งที่ฉันทำไปแล้วไม่เหมาะสม	7	6	5	4	3	2	1
12. ฉันทำงานเสร็จตามเวลา	7	6	5	4	3	2	1
13. ฉันพอใจที่จะไฝ่ฝันถึงสิ่งที่ฉันอยากได้	7	6	5	4	3	2	1
14. ฉันรู้สึกโกรธเมื่อมีใครมาขัดขวางความประสงค์ของฉัน แม้เขาจะมีเหตุผลที่ฟังตาม	7	6	5	4	3	2	1
15. ฉันไม่รู้สึกเป็นกันเองกับผู้อื่น	7	6	5	4	3	2	1
16. ฉันระมัดระวังต่อความรู้สึกของผู้อื่น	7	6	5	4	3	2	1
17. ฉันเข้ากับเพื่อนได้ง่าย	7	6	5	4	3	2	1
18. เพื่อน ๆ มักเคียดกรอนเพราะคำพูดฉัน	7	6	5	4	3	2	1

ชุด ข.

19. ฉันทคติ "ต่างคนต่างอยู่"

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---

20. ฉันทคติเมื่อของสนทนากับเพื่อนต่างเพศ

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---

21. ฉันทคติ ใจหึง ผู้อื่น

7	6	5	4	3	2	1
---	---	---	---	---	---	---

ตอนที่ 2

ขอให้ท่านแสดงความคิดเห็นอย่างเสรี ในหัวข้อต่อไปนี้

1. ลักษณะผู้นำกลุ่ม
2. ลักษณะกิจกรรม
3. เวลาและสถานที่
4. ข้อคิดและประโยชน์ในแง่การนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน
5. ข้อเสนอแนะ

แนบประกาศรับสมัครกลุ่มตัวอย่าง

วันเด็กที่ท่านจะไปไหน: เชิญพบกับประสบการณ์ใหม่ในกลุ่มมาราธอน

เราเชื่อว่าท่านจะต้องตอบว่า ท่านโตเกินกว่าที่จะตื่นเต้นกับคำว่า "วันเด็ก"
เปล่า เราไม่ได้ชักชวนให้ท่านไปสนุกสนานหรือรื่นเริงแบบเล็ก ๆ แต่เรามีสิ่งที่คิดว่า
กินแทน นาสสนุกสนาน แต่ให้ประโยชน์แก่ตัวท่านเอง

กลุ่มมาราธอนเป็นการรวมกลุ่มเพื่อสัมผัสกับความรู้สึก ความคิดของตนเอง
อันจะนำไปสู่การพัฒนาตนเอง เราอยากที่จะชักชวนท่านไปสัมผัสกับความรู้สึกของตัวเอง
เองในบรรยากาศที่แปลกใหม่ และอบอุ่นเป็นกันเอง ท่านจะได้รู้จักตัวท่านเองมากขึ้น
ท่านจะตระหนักถึงสิ่งที่ท่านควรจะทำอะไร อย่างไร ตลอดไปในชีวิตของท่าน ท่านจะได้
พบว่ายังมีอะไรอีกหลายอย่างที่เคี้ยวที่ท่านยังคาดไม่ถึง หรือไม่คาดคิดว่าสำคัญมีประโยชน์
ท่านจะรู้ว่าท่านควรจะทำอย่างไรในการสร้างคุณค่า การมีจิตใจและวิสัยทัศน์ที่
สมบูรณ์ของตัวท่านเองรวมทั้งในการสร้างสายสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และในขณะเดียวกัน
ท่านอาจจะพบอะไรที่เราเองก็ไม่คาดคิดว่าท่านจะเห็นมัน

นี่คือตัวอย่างคำพูดของผู้ที่เคยเข้ากลุ่มมาราธอนท่านหนึ่ง ได้บันทึกประสบการณ์
อันมีค่าจากการเข้ากลุ่มของเขาไว้ว่า

ทุกคนมีความถึงยาม และเป็นครั้งแรกในชีวิตของฉันที่เกิดความหวังในความ
สุข วันนี้เป็นวันซึ่งเหมือนกับเป็นวันเริ่มต้นของชีวิตฉัน วันนี้เป็นวันเริ่มต้น
ของชีวิตฉันอย่างแท้จริง

บางอย่างที่ช่วยยามได้เกิดขึ้น บางอย่างนั้น เป็นสาระของความใกล้ชิดและ
เปิดเผยกับผู้อื่น

ฉันได้รู้สึกเป็นอิสระจากภาวะพันธนาการซึ่งฉันได้ผูกตนเองไว้

ฉันเคยชอบตัว กระเสือกกระสน ตลอดจน และว่าเหว ฉันไม่เคยได้รู้สึกเลยว่า

ฉันปิดบังตนเองอยู่ในภาวะคั่งกลาว แต่เดี๋ยวนี้ฉันหลุดพ้นจากภาวะนั้น มี

ความรักต่อเพื่อนมนุษย์ได้แล้ว

ในอดีตฉันไม่เคยได้รับความรัก และเป็นที่ยอมรับอย่างที่ได้รับจากกลุ่มนี้
เป็นครั้งแรกในชีวิตฉัน ที่ฉันรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของมนุษยชาติ"

ท่านอาจสงสัยว่า ท่านจะทำอย่างไรจึงจะได้เข้าสัมผัสกับบรรยากาศเช่นนี้
ไม่ยากเลย เพียงแคท่านไปลงชื่อสมัครเข้าร่วมกลุ่มพัฒนาตนเองแบบมาราธอนที่โต๊ะ
อาจารย์ ดร. โสรัช โพธิ์แก้ว และในวันที่ 10 ม.ค. เราจะพบกันเพื่อเตรียมตัวเดิน
ทางไปศูนย์บรรยากาศที่เราต้องการ ท่ามกลางธรรมชาติที่สวยงามและเงียบสงบ ณ ที่
หาดทรายอ่างศิลา และมศว.บางแสน เราจะเริ่มเดินทางในวันศุกร์ที่ 11 มกราคม
เวลา 16.30 และใช้ชีวิตร่วมกันตลอดเวลา 20 ช.ม. เพื่อตอบสนองสิ่งที่เราต้องการ
จนมาวันอาทิตย์เราก็จะเดินทางกลับกรุงเทพฯ ด้วยความตั้งใจอันเปี่ยมไปด้วยความสุข และ
ท่านจะพบว่าวันเด็กปีนี้ท่านก็มีสิ่งที่ตื่นเต้นเช่นกัน เรารอท่านอยู่จนถึงวันที่ 10 ม.ค.
รับจำกัด

น.ส.วิหิตา อัจฉริยะเสถียร นิสิตปริญญาโท ภาควิชาจิตวิทยา ผู้นำกลุ่ม

หมายเหตุ (1) ขอให้ท่านโปรดเตรียมเงินค่าอาหาร เดินทางและที่พักมาด้วยคนละ

70 บาท

บันทึกเสียงการประชุมกลุ่ม

กิจกรรมช่วงก่อนวันศุกร์ (ก่อนที่ผู้นำกลุ่มจะ เปิดกลุ่มสมาชิกซักถามซ้ำอีก)

นัย: ชื่อที่นัย , ชื่อจริง.....ปี ๓

บุตรนา: ดุ๊ยตายตาย นามสกุลปี ๓
(หัวเราะ)

สุวัจน์: แนะนำตัวกันมาเป็นรายบุคคล ดีกว่าผมว่า (หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: เข้า ใครต้องการบั้งไฟ

สุวัจน์: เอาเชื้อเขี้ยวเริ่มก่อน

คาร: พี่..... นามสกุล.....

บุตรนา: เอ๊ะ เคยไต่ยี่นที่ไหน นามสกุลนี้

คาร: เคียวนี้ไฟ มีไฟ (หัวเราะ)

บุตรนา: ไม่น่า , วัสดุกัน ๆ เคยไต่ยี่น

นัย: ให้เวลานึก ๒ นาที

สุวัจน์: ชื่ออะไร นะฮะ

คาร: ..... แปลว่า ภูมาจากดาว (หัวเราะ)

บุตรนา: โอ้โอ้ มนุษย์ต่างดาว

นัย: โอ้โอ้ ชื่อดาวหายนะดวงนี้ ดวงนั้นนะ ดาวหาย

สุวัจน์: ก้อไป เลือกลี้นำเงิน

นัย: ชื่อ.....กะ เลือคนักรบ

นก: เลือคสุวรรณ (หัวเราะ)

สุวัจน์: แล้วใครเป็นผู้ทำรายงานนี้

ผู้นำกลุ่ม: คีแล้ว พี่ตา ชื่อจริง วิหิตา เป็นเจ้าของโปรแกรมนี้ นะฮะ จะมาเป็นผู้นำกลุ่ม
มาราธอน อีกคนนะฮะชื่อ พี่กาญจนา พงษ์ฤกษ์ ชื่อเล่น พี่กาญจน์
พี่กาญจน์นะ จะมาเป็นผู้ช่วย ช่วยกดแป้น (หัวเราะ)

กาญจน์: หมกแรงเลย (หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: เรียนด้วยกันนะคะ แล้วที่ขึ้นมาทำกลุ่มก็จะมาเป็นผู้ที่ช่วยเรียก Co-leader

กฤษฎา: ยุทธนามองด้วยความเห็นใจ

ผู้นำกลุ่ม: เราขอใจที่จะรู้จักกัน นี่ใครอยากรู้จักคนไหนถามได้เลยอะ (หัวเราะ)
ทุกคน รู้จักชื่อกันหมดแล้วนะฮะ

สุวิทย์: แต่จำไม่ได้ฮะ จริง ๆ ไม่เป็นไรอยู่อีก ๒ วัน คงรู้จักกันหมดแล้ว

ผู้นำกลุ่ม: เคียวเราจะเอาอย่างนั้นฮะ ที่จะเริ่มนะฮะ ที่จะเรียกชื่อของแต่ละคน แล้วคนต่อไปฟังเขาจนก็จะเรียกชื่อของพวกเขาแต่ละคนคิดว่าจะทำให้พวกเขาได้รู้จักกันทุกคน

สุวิทย์: หมายความว่า เรียกขำทุกคน อย่างที่เริ่มต้นจะตั้ง เรียกชื่อที่ก่อน

ผู้นำกลุ่ม: ใช่ เราเริ่มต้นเรียกชื่อตัวเองก่อน แล้วก็เรียกไปเรื่อย ๆ

เพียง: ...เพียง

ยุทธนา: หน้าเหมือนพระจันทร์ (หัวเราะ)

คาว: ชื่อเล่นโค้หรือเปล่า ชื่อจริงสลบชื่อเล่นโค้หรือเปล่า

นค: บางคนไม่บอกชื่อเล่น

ผู้นำกลุ่ม: แล้วแต่ใครพอใจจะเรียกยังไงก็ได้

สุวิทย์: เรียกชื่อผมเรียกยังไงก็ได้ เรียกว่าอะไรก็ได้ ไม่ต้องเกรงใจ
คนอย่างผมไม่มีเกียรติหรอกระดับ

(สมาชิกทุกคนเรียกชื่อ สมาชิกทุกคนตามลำดับ จนครบทุกคน)

ผู้นำกลุ่ม: เราที่รู้จักชื่อกันทุกคนแล้วนะฮะ ใครอยากจะรู้จักใครอีกบ้าง หรือว่าจะไว้ก่อน

ยุทธนา: ไว้ก่อนเดี๋ยววันหลังไม่มีอะไรทำ (หัวเราะ)

①

ผู้นำกลุ่ม: กลุ่มของเรานี้ฮะ เป็นกลุ่มที่เรียกว่า มารารอนกรุป กลุ่มมารารอนทุกคน คงรู้แล้ว ก่อนที่จะมา ทุกคนก็ได้อ่านประกาศ บางคนก็ได้อ่านประกาศ หรือบางคนก็มาสมัครกับตัวพี่ ที่นี้เรามารวมกลุ่มครั้งนี้ ก่อนที่จะดำเนินกิจกรรมอะไร อยากจะถามแต่ละคนว่าแต่ละคนมีจุดประสงค์อะไร และคิดว่าจะได้อะไรบ้างจากการมาครั้งนี้ คิดว่าจะได้อะไรที่เรามาร่วมกัน ๕ - ๑๐ คน คิดว่าจะได้ประโยชน์อะไร จากที่สละเวลามา ไม่ยอมไปเที่ยวไหน พยายามหาทุกคน แต่ใครจะเริ่มก่อนก็ได้

นก: อยากรู้ว่าพี่ตาจะทำอะไรกับหนู

ยุทธนา: สิ่งที่ยากรู้

นก: อยากรู้ว่าจะทำยังไงมั้ง สนใจตั้งแต่แรก

ผู้นำกลุ่ม: คิดว่าจะได้ทำอะไรไปอย่างละ

นก: ก็คิดว่าคงได้อะไรแปลก ๆ (เงิบ)

ยุทธนา: ผมเอง คิดว่า

นก: หบครอบแล้ว

ยุทธนา: หคังอะ

นก: หมคแล้วอะ หมคแล้ว แหวแล้ว

ยุทธนา: แหวให้ไคยีนมั้งชิ แหวไม่ได้ยิน ไม่มีความหมาย.

นก: เดียวจะบอก

ยุทธนา: ประการแรก ก็อยากจะมาช่วยพี่ได้ ไม่ได้รู้เลยว่ามาทำอะไร
ตัวพี่เค้าอยากได้ Subject ก็มาแต่พี่มันใจว่ามาต้องได้อะไรแน่ ๆ
แต่ไม่รู้ว่าจะอะไร

เพียง: เพียงมาเพราะเพียงสนใจมากนะคะ สนใจตั้งแต่พบพี่ตามอกในห้องสมุด
แล้วก็แจกSheet ให้อ่าน อ่านในSheet แล้วรู้สึกว่ามันแล้วเห็นบรรยาย
บรรยายกาศมันเจ๋ง ก็อยากรู้ว่า เจ๋งขนาดไหน อยากรู่ว่ามาราธอนกลุ่ม
มีความหมายอย่างไร

ผู้นำกลุ่ม: คิดว่าจะได้อะไร

เพียง: คิดว่าอย่างน้อย ๆ Get Meaning ได้ความหมายของมัน
แล้วก็คงจะได้ประสบการณ์และความสัมพันธ์ในกลุ่ม

ดาว: ต้องการความแปลก ยอมรับว่าต้องการเที่ยวด้วย แต่การเที่ยว
เที่ยวเรื่อย ๆ ก็ยังงั้น ๆ ตั้งแต่เล็กจนโตก็เลยต้องการความแปลก
และความสนุกสนาน และต้องการ Observe พฤติกรรมที่ว่า ผู้ที่จะมา
เป็นผู้นำกลุ่ม จะต้องมีความละเอียดยังไง นำกลุ่มแปลก ๆ อย่างนี้ จะมี
อะไรขึ้นมาก พี่อเปล่า และคนที่จะมาอยู่ในกลุ่มนี้จะมีพฤติกรรม
โต้ตอบพี่ยังไง

ต้อย: ที่มานี้ เพื่อนแนะนำมา เห็นบอกว่าดี ก็เลยอยากมากด้วย ไอ้ชื่อนี้
เค้าทำอะไร มั้ยบ้าง ก็คงต้องดีอะไร

ทนาย: ขอบเที่ยว ชวนมาก็มาไว้ก่อน แต่มาก็คิดว่าคงได้อะไรแปลก ๆ
ใหม่ ๆ ไปบ้าง

เต่า: ผมตอนแรก ที่มาสมัครง ก็อยากช่วย อยากเที่ยว กาวที่มากคนเดียว
ก็อยากรู้ตัวเอง ว่ามาคนเดียวแล้วจะเป็นไงบ้าง เพราะเวลาเขา
กลุ่มมีปัญหาเยอะมาก แต่ตอนนี้ไม่เบื่อ อยู่หอ เขากลุ่มแล้วมีปัญหา
เค้าให้พูดว่ามีความเห็นอะไร ไม่ชอบ

ผู้นำกลุ่ม: แล้วที่มานี้ละฮะ

เต่า: คิดว่า เป็นการฝึกทำให้เรายอมรับว่า การพูดคุยกันต้องได้ประโยชน์

สุวัจน์: ต้องการทดสอบจิตวิทยาครั้งแรก ว่าผลที่ได้รับก็ควรต้องได้รับอะไร

บ้างก็คงในคำจิตวิทยา ได้เที่ยว ม.ศ.ว มาคิดถึงความหลัง

ปุย: ตอนแรกคิดว่าจะไม่มา มีปัญหานิดหน่อย ไปบอกเลิกอาจารย์

อาจารย์บอกว่าไม่อยากให้ลาออก คนน้อยอยู่แล้ว อาจารย์พูดมา

แล้วมีความรู้สึกว่ามีสิทธิ์ไม่ได้ มีความรู้สึกว่าจะของเราพอ

จะผลักดันออกไปได้ ผากคนอื่นได้ ก็โอเค ช่วยพี่ก็ยังมีประ โยชน

ก็คงจะได้อะไรเสริมความรู้ ที่ตัวเองก็เรียนจิตวิทยา อยู่แล้ว

ก็คิดว่าคงจะได้อะไร เพิ่มเติ มบ้างก็เลยมา

ผู้นำกลุ่ม: ที่ฟังคุณแล้ว รู้สึกทุกคนแม้จะโดนเค้นให้มา โคนดูให้มา อย่างน้อง

ปุย ถ้าเจอพี่ก็คงบอกว่าไม่เป็นไร น้อง เจอ อาจารย์โสรัจค์เลย

เสร็จอย่างน้องเต่า เดินผ่านก็เลยถามว่า รู้จักสุวัจน์หรือเปล่า

เลยชวนมา แต่คนที่มาบางคนมีทั้งแรงผลักดัน และแรงดึงมา แต่เข้าใจ

ว่า อย่างคนที่มีความดึงก็อยากจะมาหาอะไร ได้อะไร อยากมาหา

ประสบการณ์ใหม่ อย่างคนที่โดนแรงผลักดัน อย่างน้อยเสียหนึ่งก็

อยากจะรู้ว่าได้อะไร คืออะไร จะได้ประ โยชนอะไร เพราะถ้า

ไม่ยังงั้น จะโดนผลักดันให้ตายก็ไม่มา..... เราสามารถ

ครั้งนี้พี่ก็ยินดีต้อนรับทุกคนที่จะมารวมกัน กลุ่มของพวกเราเรียกว่า

มาราธอน Group จุดประสงค์ของกลุ่มคือ .....

(ผู้ดูแลที่พี่มาถามเรื่องนี้....)

ตอนนะคะ ทุกคนมีจุดประสงค์จะร่วมกลุ่มมาราชนอน อยากจะรู้ว่ามันคือ
อะไร เราจะได้อะไร ที่นี้ก่อนที่เราจะเริ่มอะไร ก็อยากจะให้น้อง
ทุกคนหลับตา

นก: ข้างเดียว หรือสองข้าง

ผู้นำกลุ่ม: ทั้งสองข้าง

ควาว: นอกจากหลับแล้วจะทำอะไรอีก

ผู้นำกลุ่ม: หลับไปก่อนแล้วที่จะบอก หลับตานะ อะ

อยากให้น้องนึกภาพตามที่พูด ขอให้มีความรู้สึกนึก ว่าขอให้นึกว่า
เรากำลังรอรถอยู่ ที่หน้าชณะ เรากำลังจะออกเดินทางจากคณะ
ตอนนี้รถมาแล้วนะอะ ทุกคนจึกข้าวของขึ้นรถ คนขับสตาร์ทเครื่อง
รถออก เคลื่อนที่จากจุดๆ มาเรื่อย ๆ มาถึงสวนลุมพินี รถผ่าน
คลองเตยผ่านพระโขนง มาถึงบางนา เลี้ยวซ้ายมุ่งสู่บางแสน
ตอนนี้เรามาถึง มศว. บางแสน เราก็ดลงมาทานข้าว ทานข้าวเสร็จ
ขึ้นรถตรงไปอ่างศิลา ลงรถ อาบน้ำอาบท่า ก็มารวมกลุ่มกันที่นี้
ตอนนี้ทุกคนอยู่ที่นี้นะอะ เราอยู่กัน ๑๑ คนในกลุ่มของเรา ขอให้
ทุกคนลืมทุกสิ่งทุกอย่างที่ลึบสนที่อยู่ ข้างหลังที่ผ่านมา ให้ทุกคนดูโลก
ใหม่ ซึ่งมีพวกเราเท่านั้น จะอยู่รวมกันประมาณ ๒๐ ชม.
นี่สมาชิกที่ทุกคนทราบแล้วว่ามีใครบ้าง เรากำลังรอคอยว่าจะมีอะไร

เกิดขึ้นกับตัวเรา (เงียบ)

ที่นี้ทุกคนกลับมาว่า เรากำลังนั้นอยู่ที่นี้ เราจะทำกิจกรรมทุกอย่าง

ทุกอย่าง เป็นสิ่งที่อยู่กับปัจจุบัน กลุ่มของเราก็จะเริ่มดำเนินการกับ

สิ่งที่อยู่ กับปัจจุบัน (เงียบ)

น้อง ๆ ลืมตาได้ทุกคน ที่นี้เราอยู่กับปัจจุบันแล้วนะคะ ทุกคนเลย
ก่อนที่จะเริ่มกลุ่ม นี้จ้กว่าเราจะเริ่มกลุ่มแห่งนี้ เพราะว่ามันก็ใช้

เวลามากแล้วสำหรับวันนี้ พี่ก็เห็นใจเพราะน้อง ๆ อาจจะง่วง

แล้ว ก่อนที่จะเริ่มกลุ่ม ก็อยากจะบอกกล่าวอะไรสักนิดนะคะว่า

กลุ่มของเราจะพูดคุยถึงทุกสิ่งทุกอย่าง เฉพาะเรื่องที่นี่หรือเดี๋ยวนี้

จะพูดคุยเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวเรา จะไม่พูดถึงคนนอกกลุ่ม เรื่องอื่น

เรื่องสังคม เรื่องการเมือง อยากจะให้น้องทุกคน ซึ่งมีจุดประสงค์

ที่จะมา ทุกคนอยากจะทำว่ามีเค้ดอะไร จะได้ประโยชน์จากตัวเองมากที่สุด การที่เรามาอยู่ร่วมกัน ที่คิดว่าเรามี interact ต่อกัน การได้รู้จักกัน จากคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนหรือได้รู้จักกันมาแล้วนั้นจะทำให้เราได้เรียนอะไรมากขึ้น รู้จักอะไรมากขึ้น และเป็นประโยชน์แก่ตัวเรามากขึ้น ทศิกาของกลุ่มจะมีว่า เป็นมีคนพูดต้องมีคนฟัง จะไม่มีการกระซิบกัน ๓ คน อยากจะพูดอะไรต้องพูดออกมาให้กลุ่มฟัง (เงียบ)

บุุทธนา: ผมสงสัยว่าจะมีการแซวกันได้หรือเปล่า

นค: (หัวเราะ) ดูเหมือนนอกเลย

ผู้นำกลุ่ม: ที่ผมบอกไป คืออยากจะทำว่า การที่เรามารวมกลุ่มกันนี้ สิ่งที่บอกว่าการกระซิบไม่ได้ เพราะว่า มีคนพูดจะต้องฟัง เราจะไม่เรียกว่า เป็นกฎ แต่จะเป็นสิ่งที่ทุกคนควรจะทำอย่างนี้ ซึ่งสิ่งที่เราทำไปทุกคนมีสิทธิจะทำอะไรก็ได้ เราไม่มีการดูเข้บขี้บงคับ ให้ทุกคนทำอย่างนั้นอย่างนี้ ใครจะทำอะไรก็ได้ที่คิดว่าเป็นประโยชน์แก่ตัวเรา หรือว่าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นกับผู้ร่วมกลุ่มของเราละละ ใครอยากจะทำขึ้นไปคุยกับใครก็ได้ที่คิดว่า เป็นประโยชน์กับตัวเค้า อยากจะไปจับมือหรือแสดงอะไรก็ได้ที่เราคิดว่าเราจะทำให้เขาคิดขึ้น การวิพากษ์วิจารณ์ ทำได้ถ้าหากเราคิดว่าช่วยเขาได้ ถ้าหากเป็นการวิพากษ์วิจารณ์ ที่ไม่มีประโยชน์อะไรก็ไม่ควรจะทำ (เงียบ) นกว่าไงละ

นค: นกก็อดแซว

บุุทธนา: อันนั้นะ ผมไม่แน่ใจว่าผมของเหมือนคนอื่นหรือเปล่า ก็อ บางทีสิ่งที่คนพูดอย่างนี้ อาจจะตีความหมายว่า การแซวกันคือสิ่งที่ไร้สาระ สำหรับผม การแซวกัน ก็คือสิ่งที่ลดความเกรียศ ผมมีความรู้สึกอย่างนี้ มันก็สนุก มันทำให้บางทีการที่เราจะทำอะไรในสิ่งที่เป็นการอยู่ตลอดเวลา มันก็เป็นความเกรียศขึ้นมา การที่บิจะไร้อยู่คนเดียวจะทำให้รู้สึกสบายขึ้น

ผู้นำกลุ่ม: การรวมกลุ่มกัน จะว่ามันเครียดก็คงจะมีบ้าง แต่ที่ไม่ทราบว่ามันจะมีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า แต่ว่าการที่ยุทธนาเห็นว่าการที่จะพูดทำให้เพื่อนผ่อนคลายความเครียด พี่ก็ว่าทำได้ อยู่ทิววิจารณ์ของแต่ละคน พี่คิดว่าจะเป็นประโยชน์แก่เค้า สบายใจได้

ยุทธนา: ความจริงผมไม่มีอะไร เพียงแต่จะถามเฉย ๆ ถ้าเชื่อว่าพี่ดีกว่าได้สิ่งเหล่านี้ไม่ว่าจะทำหรือไม่เป็นไร แต่สำหรับผมเพื่อจะได้อยู่ร่วมกับเพื่อนที่เราจะทำอะไร

ผู้นำกลุ่ม: มีอยู่อันหนึ่งที่ลืมบอก พี่นึกได้ ทุกคนอาจจะ *Question mark* พี่เองก็ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น แต่ลักษณะอะไรจะเกิดขึ้น กลุ่มของเราจะเป็นยังไงขึ้นอยู่กับทุกคนเป็นเจ้าของกลุ่ม ที่จะทำอะไรจะให้กลุ่มดำเนินไปอย่างไร อยู่ที่พวกเรา พี่เองจะเป็นคนคอยช่วยเหลือ อาจจะเสนอกิจกรรมอะไรในจังหวัดไหนซึ่งก็ยังไม่รู้ว่าจังหวัดไหนก็ต้องดูเหตุการณ์ว่า เป็นยังไงและพี่ก็เสนอกิจกรรมนั้น เพื่อจะช่วยให้พวกเราได้สัมผัสกันกับความรู้สึกของเราได้พัฒนาตัวเรา เมื่อรู้ว่าใครต้องการยังไงก็จะช่วยได้

(เงียบ)

หุ่ย: อยากทราบว่าหมายกำหนดการกลุ่ม พี่ตาจะเป็นคนจัดการหรือว่า.....

ผู้นำกลุ่ม: หมายกำหนดการอะไร

หุ่ย: หมายความว่า อย่างเราจะพบกัน มาประชุมกลุ่มเมื่อไหร่

ผู้นำกลุ่ม: อันนี้พี่จะเป็นคนบอกว่าจะไร คือ *Plan* ของเราตามโปรแกรมของเรา อย่างคืนนี้ ๕ ชม. แต่ปรากฏว่าเราคงเข้าได้ ๑ ชม. แล้วไปนอนอย่างตุนั่งนี้เข้าเราจะออกซัก ๑ โมง

นก: ลายไป

ยุทธนา: ยังไม่คืนเลย

นก: นกว่าลงจะตื่นแต่เข้าไปดูพระอาทิตย์

ผู้นำกลุ่ม: พี่คนภาคไหนออกไปเดินชานชาลาด้วย พี่เราจะออกจากที่นี่ ๘.๓๐ น. ไปทานข้าวที่โน่น ๘ น. ในช่วงก่อน ๘.๓๐ น. ใครอยากดูพระอาทิตย์ขึ้นก็ตื่นแต่เช้าหน่อย พอ ๘ โมงกว่าก็มารอที่รถ ไปทานข้าวเช้า

สุวิษณ์: อากาศอย่างนี้ควรระนอนตื่นสัก ๑๐ โมงเป็นอย่างต่ำ

ผู้นำกลุ่ม: เราจะไปทานข้าวที่โนนประมาณ ๘ โมง ทานข้าวสัก ๑/๒ ชม. แล้วไป
เข้ากลุ่มที่โนน ที่บางแสนเราคงไว้ชั้น ๘ จะเลิกประมาณเที่ยงทานข้าว
กลางวัน พักผ่อนนิดหน่อย แล้วจะเริ่มเข้ากลุ่มต่อไป แล้วก็บ่าย ๆ จะมี
break ทานอะไรนิดหน่อย เข้ากลุ่มต่ออีกนิด หลังจากนั้นก็มี Program
ตอนเย็นจะออกไปเที่ยวชายหาดที่ตรงกัน มศว. คงไม่ถึงบางแสน แล้ว
เราก็จะกลับมาทานข้าวเย็น กลับมาอาบน้ำ เข้ากลุ่มอีกครั้ง คืนเช้า
ก่อนที่จะกลับ จะเข้ากลุ่มอีกครั้ง ทานข้าวกลางวันเสร็จแล้วก็กลับ

สุวัชน์: เข้ากลุ่มวันอาทิตย์ตอนเช้าที่โนนครับ

ผู้นำกลุ่ม: ที่โนนอะ

หนุ่ย: ทำ post test ด้วยไหมอะ

ผู้นำกลุ่ม: ใช่อะ ตอนที่หลังจาก post test อีกเดือนเพื่อหากจะพบกันอีกครั้ง
หนึ่งจะเลี้ยงฉลอง

คาว: ต้องคิดประกาศตัวใดๆ ด้วย พวกเราคือ

ผู้นำกลุ่ม: มาอย่างที่ว่าก็แล้วกัน

สุวัชน์: พี่อย่าลืมนะครับ หากโต๊ะสี่ชมชู (หัวเราะ)

เพียง: พี่หนุ่ยกับพี่คาวเราจะหาอย่างไร

หนุ่ย: สั่งซื้อต้องหาโต๊ะสี่ขา (หัวเราะ) ส่วนมากที่ไม่ค่อยมีโต๊ะโต๊ะ กลางวัน
ทานข้าวแถวแถวที่ทานข้าวแถวห้องอาหาร

เพียง: คนสวย ๆ ง่ายง่าย

ผู้นำกลุ่ม: พี่ใครจะซักถามเพิ่มเติมไหมอะ ที่คิดว่าไม่กระจ่าง

คาว: สมมุติว่ากลุ่มนี้อาจจะทราบว่า จะให้ทำอะไรบ้าง จะได้ไหม ก่อนจะเข้า
กลุ่ม อยากจะทราบว่าอะไรเกิดขึ้นกับเรา หมายถึงการเข้ากลุ่ม อาจจะมี
มีการแนะนำตัว หรืออาจจะมีการเล่น ถ้าพูดว่าเข้ากลุ่มเฉย ๆ ก็เข้า ๆ
ไม่ได้มีจุดประสงค์อะไร

ผู้นำกลุ่ม: การเข้ากลุ่ม จะต้องมีประโยชน์ที่จะได้แต่ละคนแน่ จุดสำคัญอยู่ที่ว่าตัวเรา
ต้องการอะไร กลุ่มของเราจะเป็นผู้ที่ช่วยตนเองสิ่งที่เราต้องการ

เพียง: ก็หมายความว่าเวลาเข้ากลุ่ม อย่างที่ตามบอกว่า กลุ่มจะเป็น leader ของตัวเองแล้ว พี่ตาเป็นคนช่วย อย่างเฝ้าเกิดว่าเราเข้ามาโดยทุกคนต่างมีจุดมุ่งหมายของตัวเองอย่างนี้เราจะไม่มีเป้าหมายของกลุ่มหรือคะ ว่าเราจะทำอะไร

ผู้นำกลุ่ม: คือเป้าหมายของกลุ่มจะต้องเป็นไปในแต่ละเหตุการณ์ ทุกคนมา ๕ คน จุดมุ่งหมายจะเหมือนกันหรือเปลว แต่ละคนเราก็ไม่ทราบอาจจะ เหมือนหรือไม่เหมือนก็ได้ ที่นี้เมื่อแต่ละคนอยากได้อะไรแต่ละคนรู้จักกันหมดการที่สนิทสนมกัน กินข้าวด้วยกัน นอนด้วยกัน ช่วยให้เกิดความไว้วางใจกันมากขึ้นหรือไม่ ถ้าหากว่าลักษณะกลุ่มเป็นลักษณะที่จับมือกันได้ ใครจะใช้ประโยชน์ยังงั้นคงจะออกมา (เฝ้ายประมาณ ๓๐ นาที)

เต่า: เล่นทะเลหรือเปลว (หัวเราะ) ผมเตรียมกางเกงอาบน้ำมา

ผู้นำกลุ่ม: ตอนบ่ายวันเสาร์ ๔-๕ โมง จะมีเวลาไปที่ชายหาด ที่นี้ใครจะคัดสินใจอาบน้ำก็ได้

นก: ต้องคัดสินใจควย (หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: อย่างผู้หญิงนี่ก็ต้องคัดสินใจ เราจะมีช.ม. free มีเวลา free ให้ทำอะไรก็ได้

ยุทธนา: สี่ก่ะเวลาครบ ๒๐ ช.ม. พอดี

ผู้นำกลุ่ม: คงไม่ครบพอดี

ยุทธนา: ผมว่าไม่ครบแน่ ๆ

ผู้นำกลุ่ม: อย่างวันนี้เราก้ไม่ครบอยู่แล้ว น้องบูวงคนอาจจะสงสัยว่าวันนี้จะมีอะไร

นก: สงสัยมากอะ (หัวเราะ) เราจะต้องทำอะไรบาง

ผู้นำกลุ่ม: นั่นชื้ออะ

หนุ่ย: สงสัยว่ามีไม่มีผลต่อการนำกลุ่ม กลัวว่าถ้าสงสัยแล้วจะทำให้งานวิจัยของที่ฝึกพลาดไป อย่างเมื่อกี้เวลาให้ทำตามที่บอก ก็เกิดความระแวงว่าอะไร จะได้อะไร สมมติ ไม่มีเท่าที่ควร

ผู้นำกลุ่ม: แรก ๆ ก็อย่างนี้

หนุ่ย: กลัวว่าจะมีผลกระทบกระเทือนต่อการนำกลุ่ม

ผู้นำกลุ่ม: พี่คิดว่า อย่างที่บอกตอนแรก อยากให้น้องรู้สึกที่เราเข้ามาอยู่โลกใหม่ อยู่กัน ๕ คน ใครจะทำยังไงก็ได้ ไม่ต้องคิดวางแผนวิจัยของพี่ จะเป็นยังไง ไม่ต้องไปคำนึงถึงว่าจะเป็นอะไร มีผลต่ออะไร หรือเปล่า อยากให้เป็นอิสระเสรีทุกอย่าง

นก: ถ้าอย่างนั้น ก็ลงไปเดินเล่นซาดหากทั้งวัน ไม่เข้ากลุ่มจะมีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า

ผู้นำกลุ่ม: นกคิดว่าจะมีผลอะไรต่อกลุ่มหรือเปล่า

นก: ถ้าอย่างนั้นคือไม่คิดจะทำอย่างนั้น แต่อยากทราบว่าอิสระเสรีภาพมันมีแค่ไหน จะทำอะไรก็ได้

ยุทธนา: อยู่ในกลุ่ม

นก: เก่ง เก่ง

คาว: ถ้าสมมุติว่าจะถามว่าเตรียมตัวอะไร คิดว่าถ้าตัวเองคงตอบไม่ได้ เพราะปรกติ ตัวเองมักจะรู้ซะก่อนแล้วค่อยทำ อย่างพุงนี้ จะเรียนหนังสือ รู้ว่าจะเรียน เราวาดภาพไว้หมดว่าจะมีการเรียนหนังสือจะมีอะไรเกิดขึ้น แต่แบบนี้อยู่ที่ ๆ ก็บอกว่ารอดูว่าพุงนี้จะมีอะไรเกิดขึ้น เตรียมตัวไว้กับตนเอง ตัวเองก็ไม่ทำอะไรเลย เพราะมันคิดเอง คิดไว้เองเหมือนกัน ว่าคงไม่มี อันตราย ไม่ได้คิดป้องกัน ก็อยู่ไปเรื่อย ๆ

นก: หลับเอาแรง (หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: การเตรียมตัวนะ สะ เตรียมว่าตัวเราจะใช้ประโยชน์อะไรที่เกิดประโยชน์แก่ตัวเองมากที่สุด เตรียมตัว เตรียมใจ เตรียมคิดที่จะใช้ประโยชน์ตัวเอง จากกลุ่มให้มากที่สุด ให้น้องดู Sheet คิดว่าบางคนจะ (ไม่ได้ยินเลยเสียงแทรก)... ใช้ประโยชน์ยังไงให้มากที่สุด อันที่แจกไปเรียกว่า หน้าต่างหัวใจ Johari Window เป็นแนวคิดของ Joseph Luft กับ Harriet Ingham เป็น model ที่ใช้อธิบายถึงการ interaction ต่อกันระหว่างกัน เขาบอกว่าคนเราจะมี

ลักษณะแบ่ง ๔ ส่วน ของ ๑ ช่องที่ตนเองรู้ คนอื่นก็รู้ สมมุติ เรารู้ว่า
ปากเหม็น: รูปที่ ๑ เพื่อนก็รู้โดยที่เราบอก ช่อง ๒ ช่องที่
เราไม่รู้คนอื่นรู้ เช่นเพื่อนเรารู้ว่าปากเหม็น เราไม่รู้ตัว ช่อง ๓
ช่องซ่อนเร้น เรารู้แต่ไม่ให้คนอื่นรู้ คนอื่นเลยไม่รู้ เราไม่บอก
ช่อง ๔ ต่างก็ไม่รู้ เป็นจุดบอกความรู้ที่ต่างขวามือ ลอง discuss
กันดูว่าเป็นยังไง (เจียบ)

เพียง: คิดว่า ช่อง ๑ ที่ว่าเรารู้คนอื่นรู้ เรียกว่า เปิดเผยไหมคะ ดูจากรูป
คิดว่ามันพิเศษ เศษ ๑ ส่วน ๒ คือสิ่งที่ เป็นจุดบอกของเรา สิ่งที่ซ่อน
เร้นเป็นส่วนส่วนกัน

ผู้นำกลุ่ม: ลองดูรูปที่สอง ขวามือบนจะเกิดลักษณะนี้ได้อย่างไร

เพียง: คนต่างคนต่างบอก เราเองก็เปิดเผย เท่ากับบอกเรา เราก็รู้
เขาก็รู้ ถ้าเขารู้ เราไม่รู้ เขาก็ไม่บอก ก็จะเป็นจุดบอกของเรา
ด้วย ถ้าเรารู้ แล้วเราไม่บอก ก็เป็นการซ่อนเร้นจะเกิดภาวะที่ว่า
เก็บกคตลอดเวลา กลัวเขาจะรู้ เกิดอาการทางประสาท ต่างคน
ต่างไม่รู้ ก็คือไม่รู้ (หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: คนอื่นตะกะ คนอื่นว่ายังไง คนอื่นพอจะมองเห็นไหมคะ รูปที่ ๒
(เจียบประมาณ ๔๕ วินาที)

ดาว: คิดว่า ถ้าสมมุติว่าแทนเป็นตัวเองคน รูปที่ ๒ เป็นคนอ่านง่ายพอ
สมควร เป็นคนเปิดเผย คิดว่าคงมีคนน้อยกว่ารูปที่ ๔

สุวิมล: รู้สึกว่าเขารู้จักตัวเองมากขึ้นนะ เขาเปิดเผยขึ้น คือตัวเองรู้
คนอื่นก็รู้ด้วย แต่เหมือนอย่างที่ว่าดาวบอกว่ารูปที่ ๔ ยังมากกว่าอีก
ในลักษณะนี้ ส่วนรูปที่ ๓ จุดบอกในตัวเองเยอะ เยอะเหลือเกิน คือ
เขาเรียกว่า ถ้าเปรียบเทียบกันคนก็ไม่ยอมรับสภาพความเป็นจริงของ
ของตนเองเลยว่า เรามีจุดซ่อนหรือจุดบอกอย่างไร คือไม่ยอมรับเลย
ทำให้เขาไม่รู้จักตัวเอง เขาเองบอกว่าคนเยอะ มากขึ้นคือ อู้จักตัว
เขาน้อยมาก เรารู้ในตัวเอง คือช่อง ๑, ๒, ๓, ๔ คือ

หนูย: รู้สึกว่ารูปที่ ๒ ตัวเรารู้ตัวเราเองมากกว่าคนอื่นบางส่วน เรารู้
สึกตัวเอง คือช่องที่ ๒ ช่องที่ ๓, ๔ คือตัวเรารู้จักตัวเอง

นก: ข้อที่ ๔ ไม่รู้
 สุวัฒน์: ข้อที่ ๒, ๔ รู้
 หุ่น: ข้อที่ ๑, ๓ ไม่รู้จักตัวเอง. คนอื่นรู้จักเราก็คือ ข้อที่ ๒, ๓ คนอื่น
 รู้จักคือ ๑, ๒ เรา รู้จักตัวเองคือ ๑, ๓ เรา รู้จักตัวเองมากกว่า
 คนอื่นรู้จักเรา แต่ว่าคนอื่นก็ช่วยให้ เรา รู้จักตัวเองมากขึ้น

ผู้นำกลุ่ม: เต่า ว่างคะ
 (เงียบประมาณ ๓๐ วินาที)

สุวัฒน์: มีใครเคยคิดไหมครับว่าตัวเองเป็นคนแบบไหนใน ๔ รูปนี้

เต่า: ข้อที่ ๒ หมายความว่าไม่รู้ใช้ไหมอะ

ผู้นำกลุ่ม: ตัวเองรู้ แต่คนอื่นไม่รู้ เขาเรียก ข้อนี้ว่า ข้อซ่อนเร้น

ตอบ: เขาไม่รู้หมายความว่า เราไม่รู้ เขาไม่รู้ คงจะไม่มี ก็ได้

ผู้นำกลุ่ม: ไม่รู้ดี อาจจะมีแต่เราไม่รู้ คนอื่นก็ไม่รู้

ดาว: คิดว่า ถ้าจะถามว่าใครเป็น ๑, ๒, ๓, ๔ ก็คิดว่าข้อ ๑ ตอบยาก เพราะ
 ว่ามันเอาอะไรมาวัดไม่ได้เลย อย่างที่ให้ ๑๖๕ มาแล้ว เราเอาอะไร
 มาวัดไม่ได้เลยว่าการรู้จักตัวเองแต่มันกว้างหรือยัง อย่างถามว่า
 กูหนึ่งบอยใหม่ บอยในที่นี้อาจหมายถึง ๒ ครั้ง หรือคนอื่นอาจจะหมายถึง
 ถึง ๑๐ ครั้งก็ได้

ผู้นำกลุ่ม: ที่ว่าคำถามนี้เป็นคำถามที่ดี เราอยู่ ข้อไหน ที่นี้คำถามของน้องว่าเรา
 จะ ไม่ แต่ไหนยังไง เราจะรู้จัก ข้อไหน จะบอกยังไง อย่างที่
 พี่บอกว่า หน้าต่างหัวใจ เป็นทฤษฎีอธิบาย การ interaction
 ระหว่างกันเราจะรู้จักว่าเราอยู่ ข้อไหน เรามีแค่ไหนก็คือเมื่อเราได้มี
 ประสัมพันธ์กับผู้อื่น อย่างน้องหนูรู้สึกจะสนิทกับดาว ก็คิดว่าเรา
 ๒ คน ข้อไหน ต่างคนต่างเป็น ข้อไหน แล้วไหนที่จะมาประสัมพันธ์กันแล้ว
 การจะเกิดอย่างรูปที่ ๔ ข้อไหน มากที่สุด จะเกิดในกรณีที่ว่า คน ๒ คน
 มีการประสัมพันธ์ต่อกันได้คือการ feedback ที่กันและกันได้ มีการแนะนำ
 หนึ่งกับและกันทำความเข้าใจกัน ทำให้ ข้อที่ ๑ กว้างขึ้น ข้ออื่น
 นั้นยกลงไป (จับความไม่ได้) ข้อไหน ที่มันทำให้มนุษย์เราเสียเวลากันมันมาก
 แล้วอย่างเช่นถ้ารูปไหนมี ข้อที่ ๓ เขอะนี่ก็คิดว่าจะเป็นยังไงอะ

- เพียง: ไม่มีความสุข เก็บกด
- ยูทชนา: รู้สึกดีใจ คำที่มีคำมั่นไม่แน่น
- เพียง: คนเราต้องซ่อนเร้น บิดบัง อยู่ตลอดเวลาอารมณ์ต้องเครียด จะต้องพยายามลืม
- ยูทชนา: บางทีเรามองไอน์สไตน์กันนี่ เป็นความรู้สึกของตัวเองมีความรู้สึกที่ว่าบางอย่างที่ซ่อนเร้นอาจโดยไม่เจตนาก็ได้ เพียงแต่เรารู้ แต่ไม่ได้บอกคนอื่น โดยที่ไม่จำเป็นที่จะต้อง ว่าแหม นั่นมีเรื่องนั้นนะ มีเรื่องนั้นะ มันเป็นเรื่องเก็บกด เป็นเหมือนขยะชิ้นหนึ่งที่เรารู้มันไว้ โดยที่เราไม่สนใจมัน โดยที่คนอื่นก็ไม่ว่า และเราเองก็คิดว่ามันไม่จำเป็นหรอก จะต้องให้เค้ารู้ว่าห้องเรามีอะไรแต่ไทยอะไรอย่างนี้ เป็นสิ่งหนึ่งที่เป็นความคิดทางผมคือว่าการที่มีส่วนนี้คือส่วนที่ซ่อนเร้นอาจจะไม่เก็บกดก็ได้ คือรู้สึกว่าเพียงชอบคำนี้มาก (หัวเราะ)
- เพียง: คิดว่าตามความคิดของยูทชนาที่มากที่เดียว แต่การที่เก็บกดคำนี้หมายความว่าคนที่อาจจะทำอะไรสักอย่างที่ไม่ต้องการอยากให้คนอื่นรู้อาจจะมีจิตใจ
- เพียง: เอะ. อาจจะมีบ่ค้อยหรือมีจิตใจอะไรสักอย่าง เป็นความรู้สึกที่ไม่ต้องการให้คนอื่นรู้ ต้องซ่อนไว้คือการที่ต้องปกคลุมไว้เหมือนกับไม่ให้ขยับเขยื้อนเหมือนกับต้องพยายามระวังรักษาเอาไว้ เป็นสิ่งที่ต้องครอบคลุมความเครียดจะทำให้เกิดการระเบิดไปด้วยและความเครียดจะก่อให้เกิดโรคประสาท
- ผู้นำกลุ่ม: เขาก็อธิบายไคตี้ คำถามของยูทชนาก็ดี น้องลองดูข้อที่ ๔ ซ่อนเร้นไม่ได้หมายความว่า ต้องเปิดเผย บางอย่างเราก็มีซ่อนเร้น แต่คนใดที่มีลักษณะซ่อนเร้นมาก ๆ เรายิ่งกว่าจะเป็นยังไง คนปรกติเราก็มีบางสิ่งที่เราไม่รู้แล้วเรารู้แล้วเราก็ไม่จำเป็นต้องบอกเค้า ถ้าหากมันไม่เกิดประโยชน์ขึ้นมาลักษณะที่ ๔ ที่เป็นลักษณะที่สมบูรณ์แบบที่สุด คนที่องที่ ๑ เปิดเผยมากที่สุด ส่วนนี้เลย
- ยูทชนา: คือที่เมื่อกี้ผมมองดู ที่วังผมตีความหมายในแง่ที่ว่า คนที่มีใจทุกคนเป็นคนไปปรกติ

เพียง: เราอาจจะไม่รู้เช่นนั้น คือชอบซิปต่อกัน อย่างนั้นอย่างนี้ (หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: นกว่าไงคะ

นก: ต่างคนต่างไม่รู้ ชอบ มันไม่มีอะไรให้รู้ ไม่ต้องกังวลอะไรกับมันมาก

ผู้นำกลุ่ม: นกคิดว่าเป็นไปได้ไหมคะว่า คนเราจะมีช่อง ๕ มากที่สุด.

นก: มันคงเป็นไปได้ไม่ได้ แต่ถ้าเป็นไปได้ก็ไม่มีอะไรให้รู้เลย

ผู้นำกลุ่ม: ทำไมจึงเป็นไปได้ไม่ได้

สุวิชนี: ผมคิดว่าคนต้องอยู่ในสังคม จึงต้องมีอะไรที่เค้ารู้ เรายังต้องรู้ (หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: ใช่ละ เพราะว่ามันมี interaction ต่อกันถ้าเราอยู่คนเดียวเค้าไม่รู้เราก็คงไม่รู้.

ยุทธนา: คือผมรู้สึกว่าการคาดเดานี้ได้ประโยชน์มาก ผมฟังที่พูดมาตลอด ผมไม่เข้าใจว่ากลุ่มมาราธอน พี่พยายามพูดว่ามาราธอนหลายครั้งผมเลยมีความรู้สึกว่ามันต้องมีอะไรอยู่ในคำว่ามาราธอน (หัวเราะ) พอได้กระดาษแผ่นนี้ไปผมก็ เข้าทันทีเลยว่ามาราธอนคืออะไร

นก: พระอรหันต์องค์ที่ ๒ (หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: ตะกั่วโคตรบอกจะเก็บเอาไว้ คงมีเหตุผล

นก: ไม่คือว่า ตอนที่อาจารย์อธิบายไม่ค่อยรู้เรื่อง เพิ่งมารู้เรื่อง(หัวเราะ) อาจารย์สอนแทบตาย.

เพียง: เพียงเคยอ่านหนังสือวารสารแนวในห้องสมุด หน้ากว้างหัวใจของโจ อาร์ลี มาแล้ว แต่อ่านตอนนั้นไปก็ได้อย่างนี้ พอเข้าห้อง เราไม่พูดถึงอดีตนะ อาจารย์พูดไม่เหมือนในนี้ พอไปตามอาจารย์ อาจารย์บอกคุณนะเข้าใจผิด ก็ะที่ประทับใจอยากได้คือรู้เรื่องดี.

ผู้นำกลุ่ม: ที่ว่าเราจะเลือกกลุ่มตอนนี้ ก่อนที่จะเลือกกลุ่ม จะมีใครอยากถามอะไรไหมคะ (ไม่มีสมาชิกซักถาม จึงเลือกกลุ่ม)

(เริ่มกลุ่มครั้งที่ ๒ ในเช้าวันเสาร์ ผู้นำกลุ่มเสนอให้ แนะนำตัวโดยใช้หัวข้อว่า

② "ฉันคือใคร" สมาชิกทุกคนเห็นด้วย)

ผู้นำกลุ่ม: ก่อนอื่นอยากให้เรากังวลใจ ๆ อยากให้มีสมาธิสักนิด ไม่ต้องหลับตาก็ได้ แล้วก็อยากให้เราลองสำรวจตัวเอง พยายามตอบคำถามที่ว่า ฉันคือใคร ให้เขียนกระดาษ ๕ ข้อ ในกระดาษ

นก: คำตอบขอบเขตกว้างแค่ไหน

ผู้นำกลุ่ม: แล้วแต่จะตีความ คำถามมีอยู่แค่นี้ ฉันคือใคร

ตอง: จะตอบเขียนอย่างไรก็ได้

ผู้นำกลุ่ม: ค่ะ ๕ ข้อ

บุษนา: ใช้เวลาเท่าไร

นก: นกว่ายาก

ผู้นำกลุ่ม: ไร่กำหนด เวลา

(เงียบประมาณ ๓ นาที)

นก: ฉันคืออะไร จะเขียนใ้กว้างกว่า

: ที่นี้ใคร ที่ครอบคลุมการที่เรา รู้จักตัวเราเอง

ผู้นำกลุ่ม: คือพี่อยากจะให้น้องแล้วแต่ว่าใครจะตีความยังไงแล้วตอบยังไงก็ได้

: ออ (เงียบประมาณ ๒ นาที)

: ให้เวลาเท่าไร

ผู้นำกลุ่ม: รอจนเพื่อน ๆ เสร็จ

: เรายังไม่เสร็จ

: ปากกาหรือคะ

: เขียนกับพื้นดิ

(เงียบประมาณ ๕ นาที)

ผู้นำกลุ่ม: เสร็จกันทุกคนแล้วนะคะ ที่นี้เราตอบคำถามได้ว่าฉันคือใคร พี่อยากจะให้
น้องถือกระดาษไว้คนละแผ่น แล้วถ้าหากจะให้เพื่อนลองมาอ่านดู
เป็นไงคะ งั้นยื่นเลยอะ ยื่นตัวตรง ๆ แล้วห่างกันด้วยคะ แล้วเรา
ก็จะเดินวนนะอะ ขอให้ทุกคนแปะไว้ที่หน้าอก

บุษนา: ของผมอ่านง่ายสบายสั้น ๆ

ผู้นำกลุ่ม: เปิดนะคะ แปะไว้ที่หน้าอก หรือจะเก็บไว้ก็ได้

(หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: แล้วก็เริ่มจากน้องบุษ นานะคะ บุษนาจะเดินไปอ่านของหนูเป็นคนแรก
แต่ว่ากติกาเมื่อมีผู้ว่าห้ามพูด อาจจะใช้สายตาสมกันก็ได้ แล้วก็
อ่าน พออ่านจบก็เดินต่อไป

ผู้นำกลุ่ม: ตอนนี้ยังไม่พูดนะละ แต่ว่าตอนที่พูดขึ้นมาเกินไปโน่นไปหาญี่ แล้วก็จะ
เกินไปที่ควาน้องเท่าก็จะเดินต่อมาจนครบทุกคน เริ่มเลยละ

ผู้นำกลุ่ม: ยังไม่ถามนะละ (หัวเราะ , เจียม) ละ ก็ผัดกันอ่าน น้องถามมาเลย
(เจียมประมาณ ๒ นาที) เท่าเสร็จแล้วใช้ใหม่ละ (เจียมประมาณ ๓ นาที)
อ่านให้ครบทุกคนเลยนะละ (เจียมประมาณ ๓ นาที) ไหนคนไหนยังไม่ได้
อ่าน (เจียมประมาณ ๑ นาที) ... ปรึกษาไป ...
(เจียมประมาณ ๒ นาที) โอ.เค. นะละ คือไปขั้นที่ ๓ นะละ ตะกี้เรา
ไม่ได้พูดเลยนะละ ตอนนี้ใครที่อยากจะพูดอะไรกับใครเข้าไปถามเค้าได้
เลย จากที่อ่านตะกี้ ใครอยากจะพูดอะไรอยากจะถามอะไรเชิญ(หัวเราะ)
ให้เวลาอีก ๕ นาที หมดเวลา มานั่งกันพูดพูดก็กว่า เคียวให้ยื่นไหม
เป็นไงละ

คาว: น้องได้แล้วละ ความแปลก อย่างน้อย

ยุทธนา: ผมรู้สึกว่าคุณได้คำปราศรัยเล่มนี้

ผู้นำกลุ่ม: คิดว่าแต่ละคนก็อาจจะได้อะไรบ้างแล้วนะละที่นี้ก็กิจกรรมนี้คงจะทำให้เรา
กุมเขยกันมากขึ้นรู้จักกันมากขึ้น

ยุทธนา: ผมนี้ไม่แน่ใจตรงที่ว่ารู้จักกันมากขึ้นก็ผมรู้สึกอย่างที่ผมเขียน ผมรู้สึกว่าคน
อื่นไม่สามารถเข้าใจได้ หัวเราะ คือจริง ๆ นะละ ผมอ่านแต่ละคน ไม่
ใช้ว่าของผมก็นะละ แต่หมายความว่า การตีความหมายของเราเข้าใจ
อย่างแต่ละคนอ่านเค้าตีความ เขาอ่านของเราเขารู้เค้าพูดแล้วเค้าก็เอา
ตีความหมายจะไม่เหมือนกันแต่ละคนผมเชื่อ อย่างผมถามของนง เค้า
ตีความหมายอย่างหนึ่งเค้า Question mark ความหมายของผมไว้อีก
อย่างผมถามมันคิดกันไปคนละแ่ง ท่านองนี่.

ผู้นำกลุ่ม: **พออัน** ... พี่ถึงให้คุย จะได้ซักถามความหมายกันให้กระจ่างมากขึ้น.

นง: อยากทราบว่า น้องของพี่ พี่ของน้องมีความหมายแทรกใหม่ละ

เพียง: พี่ของน้องไม่มีแทรก

ผู้นำกลุ่ม: ยุทธนา ว่ายังไงต่อใหม่

ยุทธนา: ก็ผมคิดว่าสิ่งที่เรารู้จักกันแค่นี้ยังรู้จักกันไม่ได้ สำหรับตัวเฉพาะตัวผมเอง
มีความคิดว่า คนอื่นยังรู้จักผมไม่ได้ (หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: แล้วยุทธนาอยากให้ทำอะไร ที่จะทำให้รู้จักกันมากขึ้น

ยุทธนา: ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน

นก: เปิดแคชชีอะ

ยุทธนา: อยากจะถามอะไรก็ตาม ก็จะทำให้ทุกคนก็ไม่รู้จะหาคะไร

(หัวเราะ)

เพียง: ก็อย่างที่ว่าใครจะได้อ่านได้อ่าน (จับความไม่ได้.....)

ผู้นำกลุ่ม: มีอะไรที่คิดของอยู่ในใจไหมคะ ตอนนี้

สุวิทย์: ผมว่าที่ลองมาอ่านของพวกผมดูบ้าง แล้วลองถามซัก

ผู้นำกลุ่ม: คือว่าพี่บอกน้องตอนแรกเมื่อวานแล้วว่า กลุ่มนี้เป็นของเรา ๕ คน พี่เป็นคนช่วย ใครอยากจะได้อะไรก็ใช้ประโยชน์จากกลุ่ม หรือว่าจะให้พี่ช่วย

อะไรก็ได้ ถ้าอยากจะให้พี่อ่านก็คงได้แค่อ่าน

ถาวร: มีความรู้สึกอยู่อย่างไม่ใช่คำถาม เป็นสิ่งที่เกิดกะทันหันให้เขียน ก็เขียน

อย่างที่ตัวเองนึกจริง ๆ นะฮะ เสร็จแล้วก็ไม่ได้คิดว่าพี่จะเอาไปทำ

อะไรกับคำถามอื่นนี่พอทำให้ทุกคนเคินฮวนความรู้สึกแวบหนึ่งไปมา เอ๊ะ

กำลังถูกบังคับให้เปิดเผย เพราะสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ตัวเองคิดว่าคนอื่นอ่าน

จะมองตัวเองไม่ได้เหมือนตัวเอง ไม่เหมือน ซึ่งเป็นจุดที่ตัวเองมองตัว

เองอยู่ พอรู้สึกคนอื่นมาอ่าน คนแรก ๆ ก็เขิน ๆ คนหลัง ๆ ก็เฉย ๆ

ผู้นำกลุ่ม: แล้วรู้สึกยังไงคะ บ้างคะ พอดีทุกคนมาอ่านหมดแล้ว แล้วเราก็ได้อ่านของคนอื่น

ถาวร: ก็รู้สึกว่า ถ้าอยู่เฉย ๆ ก็คงไม่ทำอย่างนี้ แต่ที่ให้ทำก็คิดว่าทำได้ไม่มี

อะไร ถ้าอยู่เฉย ๆ จะให้ทำคงไม่ทำ ปรกติตัวเอง.....

เต๋า: อย่างผมมีความรู้สึกว่าเขา ๆ ผมว่าพยายามจะตีความหมายว่าฉันคือใคร

จริง ๆ ไม่ใช่ตีความหมายกว้างอย่างคนอื่น พยายามจะหาคำจำกัดความ

ที่ดีที่สุด

ศอย: คือพี่ของน้อง ก้อนของของพี่ (หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: พี่ก็เคยไม่ได้ตีความให้ว่าจะ คือใคร เราก็ไม่รู้ว่าจะแต่ละคนคิดยังไง

ก็จะ เป็นไปตามความคิดแต่ละคน

เต๋า: ก็ผมเรียนวิทยาศาสตร์มาก็พยายามจะตีความหมายให้กว้างที่สุด พอผม

บอกว่าผมคือ สิ่งมีชีวิต

นก: Organism เยอะแยะ

สวัชน: ที่บอกว่าผลิตผลอันเกิดจากการทดลองอันยิ่งใหญ่
(หัวเราะ)

ลองขยายให้ฟัง

ยุทธนา: เล่าเรื่องไล่กรอกก่อน ผมอยากฟัง

นก: ไม่ได้ เรื่องแบบนี้ ไม่สร้างสรรค์ ไปได้เล่าไม่ได้

ยุทธนา: อาจจะสร้างสรรค์ใหม่ได้ คือเรื่องนั้นมีกฎอยู่ข้อหนึ่ง ที่เขาบอกเมื่อคิดว่าสามารถจะทำอะไรก็ได้ที่คิดว่าทำให้เพื่อนสบายใจ คืออยากรู้ คือมันอยากรู้ มันก็อึดอัด ถ้าเราไม่ได้ฟัง แก่พูดออกมาแล้ว เกิดเค้าไม่พูดถึงเรื่องนี้เราก็ไม่อยากจะฟัง แต่เราพูดขึ้นมาแล้วก็อยากฟัง เมื่ออยากจะฟังแล้วไม่ได้ฟัง มันก็....

ตอย: เก็บกอด (หัวเราะ)

นก: เอาจี๊คิดว่า นกอธิบายเรื่องที่นกเขียนดีกว่า ได้เรื่องนกก เรื่องที่นกเขียนข้อ ๕ หมายถึง คือธรรมชาติ ธรรมชาติวิทยา เรียงหรือเปล่า วิทยาศาสตร์

เพียง: อยากรู้ทำไมถึงใช้คำว่า การทดลอง

นก: มันเรื่องเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ เรื่องเกี่ยวกับสรีรวิทยาต้องเกิดจากการทดลองไม่ใช่ว่า แหม.....

(หัวเราะ)

เพียง: รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนคิดว่าตัวเองเห็น ใคร คนที่พ่อแม่ไม่ได้ตั้งใจให้เกิด

นก: ก็ไม่ผิดไม่ใช่หรือที่คิดอย่างนี้

เพียง: ใช่ไม่ผิดแน่

ยุทธนา: แล้วแน่ใจหรือว่าไม่ตั้ง

นก: พอบอก ๆ

ปุ๋ย: ปุ๋ยมีความรู้สึกว่าเขาที่อ่านของคนอื่น ส่วนใหญ่รู้สึกจะเหมือนกัน มีปุ๋ยอยู่คนเดียวที่มีความรู้สึกว่าเขาเปิดเผยตัวเองมากกว่าเพื่อน เพราะคิดว่าพี่จะเอาไปอ่านคนเดียว จึงคิดว่าตัวเองเป็นยัง ก็ เขียนไปหมดพอ

บอกให้คนอื่นมาอ่าน ก็มีความรู้สึก ว่า โอ้อย่างนี้ไม่อยากให้ใครรู้ เป็นอย่างที่ว่าอยากจะได้เอาไว้คนเดียว พอพิมพ์ออกให้คนอื่นมาดูตอน แรกยังงใจไม่รู้ บอกไม่ถูก ไม่อยากให้รู้ บอกไม่ถูก ไม่อยากให้รู้

ผู้นำกลุ่ม:

นุ้ย:

งั้นตอนแรกถ้าพิมพ์ออกตั้งแต่ตอนแรกให้เขียน จะไม่ออกมาแบบนี้ จะไม่ออกมาเป็นแบบนี้จะพยายามดูจากเพื่อนที่เคยพูดมาแล้ว แล้วก็ ตอนอยู่รวมกลุ่มกัน เพื่อนว่าเรามาสำรวจตัวเราเองว่าเป็นยังไง แล้วอย่าโกรธนะ ให้เพื่อนวิจารณ์แล้วเราก็นิ่งฟัง แล้วส่วนใหญ่เพื่อน เขาวิจารณ์เรารู้ว่า เออ เพื่อนเค้ามองเราอย่างงั้นนะ แล้วเราจริง หรือเปล่า แต่โค้ที่เขียนนี้เรามองตัวเราเองบางอย่าง ซึ่งเพื่อนเค้าไม่ รู้ว่าเป็นอย่างงี้ ไม่อยากให้ใครรู้

ผู้นำกลุ่ม:

บุษนา:

แล้วคนอื่นละอ่านของนุ้ยแล้วเป็นไง
ผมอ่านของทุกคนเป็นธรรมดา กล้ายกนิ้วว่าแต่ละคนเขียนสั้น อยู่กับ การตีความหมายว่าฉันคือใคร บางคนก็คล้ายกับว่าเอาบุคคลิกภาพ ของฉันออกมาให้คนอื่นรู้ว่าบุคคลิกภาพของฉันเป็นอย่างนี้ แต่บางคน มองในแง่ปรัชญาว่า ฉันเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ผมเลยอยากจะถามพี่ว่า ตั้งแต่ตอนว่า จำกั้ตีความหมายแคไหน คำว่าใคร ถ้าเราไม่จำกั้ตีความหมาย ก็แล้วแต่คนที่ตีความหมายออกไป แต่ของผมก็ตีความหมายในแง่ที่ว่า คนของฉันอย่างนี้คืออะไร หัวของนี้ซึ่งเวลาอ่านของแต่ละคนก็เฉย ๆ เป็นบุคคลิกของแต่ละคน ซึ่งทุกคนก็มีมันเป็นเรื่อง ธรรมดา

นก:

ซึ่งความจริงน่าจะสบายใจที่นุ้ยเขียนมา เพราะเป็นที่ทุกคนก็มีเป็น เรื่องธรรมดาที่เค้ามีเราก็เห็น

บุษนา:

ซึ่งไม่ได้มีเฉพาะคนนี้คนเดียว

ค้อย:

มันไม่ใช่ความลับที่หนักแล้วอะไร

นุ้ย:

คนอื่นเค้ามองแล้วรู้เอง โขยที่เราไม่ได้บอก โอเค บางอย่างเรา อยากจะเก็บ คนอื่นเค้าไม่รู้ไม่ แต่บางอย่างเราไม่อยากจะถูก

นก:

รู้ในส่วนที่ดี ที่เราซ่อนไว้ (หัวเราะ)

เพียง:

ที่นุ้ยเขียนมาอย่างนี้น่าจะสบายใจ เพราะชาวบ้านเค้าอ่านเราจะได้อ่าน เราน่าจะมีการพูด เราเขียนมานั่นคนอื่นมองเป็นยังไง

เราเขียนมาอย่างนี้ตัวเห็นค่าเป็นอย่างไร มันตรงกันไหม ประสบการณ์
เช่นฉันมองเธอเป็นคนขี้โอ๋ แต่ฉันไม่ใช่โอ๋ ~~ที่~~คนอื่นอะไรอย่างนี้

ค้อย: เรียกความไม่สูง สมกะ (หัวเราะ)

สุวิทย์: มันเหมือนกันทุกคน ออกมายังงั้น

ยุทธนา: ไม่ชอบคนที่ข่มขู่

สุวิทย์: ซึ่งมันก็เป็นธรรมชาติของเราอยู่แล้ว เราก็ไม่อยากให้ใครข่มขู่กัน ings
มันเป็นเรื่องจริงอยู่แล้ว

นก: ก็บอกซะ เราจะได้ไม่ข่มขู่

ปุ๋ย: ลักษณะข่มขู่ของเรา เป็นในลักษณะที่ไม่ต้องการให้ทำตัวเหนือกว่าโดยที่
เหมือนกับว่าเราไม่มีค่าไม่มีอะไรเลย

สุวิทย์: นี่ก็เป็นธรรมชาติ

หนุ่ย: คือต้องการให้คนอื่นเห็นว่าเรามีค่า

สุวิทย์: นี่ควรจะตอบปัญหาเมื่อคืน บนรถที่เลี้ยงอะไรนะที่อาจารย์ อันนี้จะเป็นการ
ตอบปัญหาที่ดีที่สุด (สมาชิก ๓ คนยกเรื่องอาจารย์ขึ้นมาพูดประมาณ ๕ นาที)

ผู้นำกลุ่ม: รู้สึกเราไปถึงอาจารย์แล้วตอนนี้

หนุ่ย: ลืมกติกาไปข้อหนึ่งแล้ว

ผู้นำกลุ่ม: มีบุคคลที่ ๓ ใครเป็นคนที่ถามเข้ามาเอาตรงนี้เดี๋ยวนี้ปุ๋ยเป็นใจคะตอนนี้
จากการ feedback ของเพื่อน

ปุ๋ย: ก็หมายถึงว่าที่เราเปิดเผยตัวเราเองใช่ไหมละ ก็ไม่มีอะไร เพียงแต่ว่า
บอกความรู้สึกเกิดขึ้นยังไง ใครจะรู้ก็แล้วไป ไม่มีอะไร

นก: พี่ชะน้องต้องการรู้ว่า feedback อย่างกว้าง ๆ

ผู้นำกลุ่ม: ขอโทษละคือพี่เคยชินกับการใช้คำว่า feedback ก็อาการที่เพื่อนสะท้อนกลับ
มาให้เรายังไงใช้คำนี้จนเคยคือการสะท้อนกลับไป

สุวิทย์: ก็ยังมีใครไม่แจ้งในเรื่อง ความดันของนมอยู่หรือเปล่า
(สมาชิกมาซักถามเรื่องที่เขียนบรรยายว่าฉันคือใครต่อ)

เพียง: นั่นซิ คือความคนละแบบ

นก: พี่ตีความแบบหนังสือนิยาย หนัก!

- เพียง: ที่บอกแล้วไง **ซึ่งก็คือความ**ว่าน้องรู้สึกว่าจะต้องเป็นที่ฝังใจของคนอื่น ของชาวบ้าน ชาวบ้านจะต้องเก็บน้องไปฝัน ทุกครั้งที่เขาถูก คือเขาหลับน้องจะตื่น แค่นั้นน้องก็หายไป (หัวเราะ) พี่รู้สึกน้องจะต้องเป็นที่ประทับใจของใครสักคนหนึ่ง ถ้าของอะไร อะไรหรืออะไร พี่ก็ไม่รู้ว่าอะไรคืออะไร พี่ก็เลยเอาคนไว้อ่อนเพราะว่ามันมีคนช่วย
- สุวิทย์: เราเองก็ไม่รู้ ถ้ารู้ก็คงเขียนลงไปได้
- บุษณา: มันเป็นธรรมชาติอันหนึ่งซึ่งเราก็มองไม่เข้าใจเหมือนกับเท่าที่ตีความหมาย
- เพียง: อยากรู้ว่าอะไรมันมีชีวิตหรือว่า
- นก: เป็นช่องที่ ๔
- เพียง: เป็นสิ่งที่ต่างคนต่างไม่รู้ (หัวเราะ)
- สุวิทย์: พี่ลองคิดดูว่า ถ้าสมมุติว่าพี่เป็นความคิดฝันเป็นเรื่องแล้วพี่ลองมาถามต่อความฝันว่าใครฝันเขาอยู่ละ เขาจะตอบได้ไหม เป็นตัวที่เฝ้ากำเนิดเขาในช่องเวลาที่กำเนิดความฝันของใคร
- ผู้นำกลุ่ม: พี่อยากให้น้องยกตัวอย่าง
- สุวิทย์: เรื่องความฝันนะฮะ อาทิเช่นที่พี่ไม่รู้จักผม ที่นี้สมมุติที่พี่เกิดขึ้นเห็นผมว่าทำกิจกรรมร่วมกันหรือทำการวัด แล้วในข้อความฝันนะเห็นผมทุกอย่าง ที่นี้พอตื่นขึ้นผมก็หายไป
- ต้อย: แต่อาจจะยังอยู่ในความคิดคำนึงของพี่เวลาตื่นอยู่
- สุวิทย์: อาจจะอยู่ก็เป็นไปได้ แต่ว่า**ซึ่ง** เวลาของเราที่อยู่ในความฝันนั้น คือเรามี**ช่วง**อยู่แค่นั้นหมายถึงตัวของมันเอง **ช่วง**ของมันมีแค่นั้น ถ้าคิดไปถึงพี่แสดงว่า ผมจะต้องรออธิบายที่ผมพูดถึงตัวของผมเอง พอพี่ตื่นผมจะหายไปเลย พี่อาจจะจำผมได้หรือจำผมไม่ได้
- นก: ออ / เป็นชายในฝันหรือเปล่า
- เพียง: พี่อยากจะถามว่า อย่างที่น้องจะบอกว่าคุณก็ไม่ว่าตัวเองเป็นใครเพราะน้องไม่ว่าว่าคุณกำเนิดของน้องมาจากไหน อย่างน้อยก็บอกว่าจะไปถามตัวความฝันว่าเกิดมาได้ยังไง ตัวเองยังไม่รู้จักตัวเองก็
- สุวิทย์: ใกล้เคียงแล้วใกล้เคียงแล้ว จะคิดอย่างนั้นก็ถูกครับ คือภายในโลกนี้เรามาจากไหนไม่รู้

คาว: ตัวตัวเองเคยมีความคิดว่า ตัวเองโผล่มาจากไหนหรืออะไรทำไมที่เกิดมาแต่
 มาแต่พอคิดไปคิดมา คิดไปก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรจากความคิดที่เลยคิดว่า
 ความผิคนั้นเก็บไว้ดีกว่าแล้วมาทำสิ่งที่อยู่ข้างหน้าในปัจจุบัน มันจะเกิดมาจาก
 ไหนหรือจะอะไรก็ช่าง มันก็เกิดมาแล้วจะไม่ให้เกิดก็ไม่ได้แล้วก็คิดว่าอ้อที่
 ไม่มีประโยชน์ต่อปัจจุบันและอนาคตก็เอาพักไว้ก่อน

นก: ตอนนี้เข้าใจแล้วละ บรรดาสักขาน

ค้อย: ไม่มีใครสงสัยค้อยเทรว (จับไม่ได้เลย)

นก: บอกว่าเป็นคนข้างฝัน ไซหรือเปลา ของค้อยข้างฝันบางเรื่องเท่านั้น

ค้อย: เวลากลางวันนะ..... (หัวเราะ)

ยุทธนา: แล้วหลับควยหรือเปลา

นุ้ย: จิวโมงไหน บอกควย

ค้อย: คือตอนกลางวันมีเรื่องอะไรเข้ามาทีก็จะคิดในใจ ว่ามีผลจะเก็บเอาไปฝัน
 ทันที

เพียง: ออ ! วันนี้เทรวที่เป็นข้างฝัน

ยุทธนา: คือความหมายไม่เหมือนกัน

เพียง: นึกว่าข้างฝันอย่างที่ แบบอยากจะเห็นหมอ หรือว่าสมมติ

ค้อย: คือความไม่เหมือนกัน

ยุทธนา: ไซ เรายังนึกว่าฝันกลางวันคือนั่งคิดนั่งอะไร

นก: ฝันแบบวิมานในอากาศแหละ

นุ้ย: ฝัน ผิดตรงไซมัย ไม่ใช่ฝัน DREAM

ค้อย: แบบถ้ามีอะไร เกิดในเวลากลางวันแล้วกลางคืนจะเก็บไปฝัน (หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: เห็นไหมละเขาเขียนมาเขาเข้าใจอย่างงี้ แต่เราเข้าใจไม่เหมือนกัน

ยุทธนา: ถ้างั้นผมว่าอย่างนั้นควรจะเฉลยทุกคนคือใหม่ ว่าของทุกคนหมายความว่ายัง
 ไรก็ใหม่ถ้างั้นคนที่รู้ก็คือคนเดียว (ตกลงกันว่าจะเอายังไง)

คาว: พี่เห็นควยนะฮะ แต่ควรจะกำหนดเวลาควย เพราะพี่พูดมากถ้าไม่เบรค
 เคียวทีไปตลอด

ยุทธนา: เราแบ่งเวลาให้พอคี่ ๆ ซอละ ๒ นาที

คาว: เอาเป็นคน ๆ คี่ว่า

เหนื่อย เป็นสิ่งแวคล้อมตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วก็ผลรวมของประสบการณ์
ก็เลยค่อนข้างจะเป็นคนมองโลกในแง่ร้ายว่าบางทีคนไม่สนใจ ไม่รัก
ไปอยู่กับแม่ พี่น้อง แต่กับเพื่อน ๆ พยายามคล้าย ๆ กับวัยรุ่น เป็นที่
ยอมรับ.....

หนูย: หายหรือยังคะ

นก: ยังคะ ตอนนี้อย่างไม่หาย

เพียง: โอ้โฮ (หัวเราะ) นีมันแก่แล้วปานนี้

นก: เรื่องอื่น ๆ อ่านก็คงเข้าใจ อีกอย่างทีพิเศษที่เห็นก็เห็นก็อยากจะให้รู้ คือนก
ชอบฝันอะไรบ้า ไม่ใช่แบบ DREAM นะอะ แต่เป็นแบบ FANTASY
คือชอบฝันว่าบางทีรุ่งเช้าขึ้นมาของทุกอย่างจะต้องโตขึ้นเป็น ๒ เท่า
พอตื่นเช้าขึ้นมาจะไปดูว่าใบไม้ใบหญ้าโตเป็น ๒ เท่าหรือเปล่า เพราะ
ตอนเด็ก ๆ เคยมีคนมาเล่าให้ฟังว่า ในหนังสือตื่นเช้าขึ้นมาทุกอย่าง
โตเป็น ๒ เท่า แม้แต่ไม้บรรทัดที่เราวัดก็โตเป็น ๒ เท่า นกก็เลยสงสัย
ว่าเป็นอย่างนั้นจริงหรือ ตัวเราที่ใครเคยบอกว่ามาจากไหน ก็สงสัย แต่
นกไม่เคยหยุดคิดว่าเรามาจากไหน มาทำอะไรที่นี่

เพียง: นีอยากรู้ นกตอนนี้ยังคิดหรือแปลว่าทุกอย่างโตเป็น ๒ เท่า
(จับความไม่ได้ - มีเสียงหัวเราะ)

นก: มีใครยังสงสัย

ยุทธนา: มีอยู่ข้อหนึ่งที่นกเขียน ถ้าเป็นมนุษย์เจ้าปัญหา คือผมเป็นคนที่มีมองโลก
ในแง่ดี ต้องบอกไว้ก่อน ถ้าเป็นคนมองโลกในแง่ร้าย ที่บอกว่า เป็น
มนุษย์เจ้าปัญหา ก็ถามว่าปัญหานี้คือปัญหาอะไร

นก: คืออย่างเรื่อง (Omg) นกจะทำให้เป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมาทันทีเลย
อย่างสมัยตอนเด็ก ๆ นกอยู่ ป. ๖ ก็เรียนอะไรอย่าง ไม่เก่งเลย มาก
ก็มีการเปลี่ยนที่นั้งบ่อย ๆ นกก็นั่งกับเพื่อนคนหนึ่ง ซึ่งนกก็นั่งกับเค้าได้
แต่เค้ามีคำพูดที่สะกิดใจนกอยู่นิดนึง นกก็ไม่ยอมให้อภัยแก่เค้า ก็เป็น
เรื่องเป็นราว อ.ก็ว่านี่เธอ โอ้มนุษย์เจ้าปัญหา ตั้งแต่นั้นมานกก็เลยภูมิ
ใจมาก (หัวเราะ)

เพียง: เจ้าปัญหาในที่นี้ไม่หมายถึงตัวตั้งปัญหา แต่เป็นตัวสร้างปัญหา

นก: เป็นตัวปัญหา ในที่นี้หมายถึงตัวปัญหา

บุหรณา: คือคือตัวเอง สិនะ อะ ว่าเป็นตัว Question ปัญหา ก็เป็นมนุษย์
เจ้าปัญหา ชอบกิด ชอบอะไร

นก: ไม่อับ นั่นก็มีแต่มีเปอร์เซนต์น้อยกว่าตัวเจ้าสร้างปัญหา บางทีหน้อยก็
Question mark แต่บางทีเรื่องที่ตอบได้ก็ไม่ต้อง Question อีก

ผู้นำกลุ่ม: พอใจหรือยังกะ คนอื่นอีกละอะ

หนุย: บุหรณาอยากจะทำ

บุหรณา: อ มไม่ค่อแล้วอะ

เพียง: อยากจะถามว่า ทำไมอะ ของนกไม่มีอะไรเขียนมาก ทำไมไม่ถามคนอื่น
ว่าชาวบ้านเค้าเห็นนกเป็นยังไง

นก: นกก็อยากจะถามเหมือนกันอะ

หนุย: พยายาม

เพียง: คือเขาก็ชนก นะพูดตามตรงเราก็ไม่ใกล้ชิดกันมาเท่าไร เพียงแต่โต๊ะ
อยู่ใกล้ ๆ กัน รู้จัก เห็น นก เป็นคนขี้เล่น สนุก บางครั้งก็ขี้ออน จนเกิน
ไปนะ (หัวเราะ) มันมีหลาย ๆ อย่าง แต่อย่างทีนถบอกว่าเจ้าปัญหา
เนี่ยนะ เค้าก็ไม่รู้ว่าเจ้าปัญหาจริงหรือเปล่า เพราะยังไม่ได้ เจอปัญหา
ของนกนะ

เพียง: แต่เป็นคนช่างคิดช่างพูด นี้จะคิดว่าใช่ อย่างน้อย ๆ คนที่ช่างพูดก็จะช่างคิด
ไปด้วย พูดเก่ง ๆ อย่าง นกนี่ ก็ต้องคิดก่อนพูด

นก: คิดไม่ทัน (หัวเราะ)

เพียง: หรือคนอื่นคิดว่ายังไง อาจจะยัง Comment กันไม่ได้
เพราะยังไม่ค่อรู้จัก

คาว: แต่พี่เองเท่าที่ดูนกพูดในเวลาสั้น ๆ นี้ พี่รู้สึกว่าการถามว่าถ้าจะมีเรื่อง
อะไรสักอย่างที่จะเป็นปัญหาขึ้นมาทีหนึ่ง พี่คิดว่านก จะต้องแก้ปัญหานั้นได้
เป็นคนว่าเชิง พอลสมควร คงจะไม่ทำอะไรให้เป็นทีทุกข์ใจกับสิ่งที่จะเกิด
ขึ้น

(หัวเราะ)

คาว: ดูช่วงเวลาสั้น ๆ นะ

- บุรุษนา: มาอยู่ใกล้ทะเลเลยใจเย็นเหมือนทะเล
- ศ้อย: มีปัญหาอยากจะถามกลุ่มว่า ถ้าเกิดเราเป็นคนที่ไม่ไว้วางใจใครเราจะ
แก้อย่างไร เพราะว่าตัวเองชอบเป็นกับเพื่อนผู้ชายนะ โดยเฉพาะอย่าง
ยิ่งเพื่อนผู้ชาย
- นก: ก็ควรจะเป็นอย่างยิ่ง
- ศ้อย: ไม่มีคืออยากจะรู้ว่าทุกคนว่า จะแก้อย่างไร
- บุรุษนา: ถ้ามีอะไรที่จะไม่ไว้วางใจ ต้องถามอย่างนี้ อะไรที่ทำให้เราไม่ไว้วาง
ใจเค้า
- ศ้อย: เค้าไม่มี แต่เราคิดไปเอง
- เพียง: อาจจะเป็น background มา
- นก: พ่อแม่อาจจะต้องสอนมา
- เต๋า: หมายความว่าอย่างไรคะ ศ้อย
- ศ้อย: การคบ ๆ กันนะ นี่หมายความว่าถึงเพื่อนผู้ชาย พอคบกับจะเป็นแฟนกัน
ใจของตัวเอง จะต้องคิดทันที คือซัดเส้นไว้แค่นั้น เขาจะต้องหลอกหลวง
แล้วจะไม่คบกันอีก จะรู้สึกไม่ไว้วางใจเค้า คนในที่นี้หมายถึงเป็นแฟน
แล้วจะคบเป็นเพื่อนได้หรือเปล่า
- บุรุษนา: แล้วจะคบเป็นเพื่อนได้หรือเปล่า
- ศ้อย: ได้
- บุรุษนา: ก็ไม่น่าจะมีปัญหา
- เพียง: มันหลายอย่างนะ ต้องประสบกับตัวเอง อย่างบุรุษนาหรือมนตรี ทำท่าจะ
มาจีบเรา เราก็ต้องดู เขาคือขนาดไหน ว่าเขาให้เกียรติเราหรือเปล่า
เค้าจริงใจกับเราไหม เค้าเสแสร้งหรือเปล่า ไม่ใช่อยู่ดี ๆ จะมาจับ
แต่ดู ยากนะอะ
- บุรุษนา: ใช่ แต่มันสังเกตได้ เวลามันพิสูจน์ได้ ใช่ไหม ให้โอกาสเค้าบ้าง
- เพียง: คือตัวเองรู้สึกว่ามีสิ่งที่ยึดค่าทำความคิดมาทั้งหมดเลย จะไปนี้ถ้าเรื่อง เสร็จแล้วมา
หวังผลใช่ไหม
- ศ้อย: ความรู้สึกไม่ว่าก็เท่าไร จะมองว่าภายในส่วนลึกไม่ดี ไม่ใช่
- เพียง: ก็อย่างที่เค้าบอกนะว่า ว่าจะไม่ให้ออกัสเขาบ้าง เวลามันพิสูจน์ได้

ยุทธนา: ที่จริงอันนี้มันก็ดี ในแง่หนึ่งมันก็ดี แต่เราอย่าไปตัดสิน คือเราต้อง
 Quesada ไว้ตลอด สิ่งที่เราทำ แต่ไม่ได้ดีไปเลยว่า โอ้โฮ ไลน์เส
 แสร้ง ๆ แต่เราต้องดูห่าง ๆ อย่างพยายามเข้าไปใกล้สัก แต่ถ้าเราต้อง
 ระวังตัวคือจะไปคิดว่าทุกคนต้องเป็นอย่างนั้นะ ไม่มีหรอก บางคนก็ไม่
 เป็น หรือบางคนอาจจะเรียกหา ทุกอย่างที่เค้าแสดงคงจะเป็น แต่เราจะไป
 ตัดสินไม่ได้ว่าเค้าดีนะ การที่เราจะถามตัดสินก็ไม่ถูกนัก

ต๋อย: สรุปแล้วต้องใช้เวลา

ยุทธนา: อาจจะไม่ต้องใช้เวลาก็ได้ แต่เราดูเค้าอย่างรอบคอบพอสมควร อย่าเพิ่ง
 ตัดสิน

เต่า: สำหรับผมคิดว่า พี่ควรจะมีมองของคนในแง่ดีกว่านี้ค อ ย่าคิดมาก

ต๋อย: อย่างที่น้องพูดจะทำไฉน

เต่า: อย่างผมก็ไม่ชอบกับเพื่อนผู้หญิง ก็แฉดอย่างเวลาข้ามถนน เขาก็
 กระตุกมือหรือคิดว่าตะอั้ง แค่นั้นก็รู้สึกโกรธมาก ว่าไม่ให้เกียรติ
 เรา เพราะเราก็จริงใจทำให้โกรธมาก ทำให้เราจะมีควมระวังมาก
 เวลาคุยกันก็จะไม่เป็นธรรมชาติ

เพียง: แค่นั้นน่าจะไม่ใช่โกรธ เราน่าจะ fair บ้าง วัฒนธรรมไทยสอนไว้แบบนั้น

สุวิทย์: เพิ่งปี ๑ อาจจะไม่รู้จักกันก็ ปี ๓ หรือปี ๔ อย่างนี้ . . . . .
 แต่มันเป็นตัวอย่างที่ดี มันแล้วแต่ใจคนจะคิดยังไง ทันสมัยหน่อยก็ไม่คิด
 อะไร แต่อย่างที่เค้าไป โคนเข้าอาจจะทางบ้านอบรมอย่างก็

ยุทธนา: ไม่ คือไม่ใช่กับ มันเป็นอุบัติเหตุ

นก: ไม่ใช่น้อง ถ้าเค้าแสดงปฏิกิริยากับน้องมากคือทำท่าจะชกน้องก็น่าจะโดน
 ขอโทษกับอะไรอย่างไหนก็ได้ เขาอาจจะเข้าใจ

เพียง: เราน่าจะคุยกัน จะได้สบาย

เต่า: ที่บ้านก็เลี้ยงมาแบบนี้ ผมเป็นผู้ชายคนเดียวในบ้าน พี่ผมกับน้องผม
 ก็เป็นผู้หญิง

นก: ออ น้องก็เลยสนิทกับผู้หญิง น้องลองสนิทกับเพื่อนผู้ชาย

เพียง: คือเพื่อนผู้ชายมันช่วยกัน ไม่มีหรอก เพื่อนผู้หญิงที่จะเตือนว่าอูย อย่าทำซี
 ไม่มีหรอก ผู้ชายมันแนะนำกันได้ เพศเดียวกันเข้าใจกันได้

นก: เขาจะช่วยสอนน้องได้ว่า ผู้หญิงจะคุยยังไงเค้าถึงจะไม่ โกรธ บางทีเราแสดงอย่างเพื่อนที่เหมือนกัน บางทีเค้าก็มาจับอะไรอย่างนี้ พี่ก็ไม่ชอบ พี่ก็บอกเค้าว่าพี่เคินเองได้ บางทีเค้าอาจไม่ก่กอะไร เพื่อนของน้องก็คงเหมือนพี่

เต่า: แต่ที่ผมพูดมาก็ไม่หมายความว่าผมมีปัญหากับเพื่อนผู้หญิงอย่างนั้น เพียงแต่ว่าผมมีความรู้สึก ผมไม่ชอบผู้หญิงที่ไม่มีความไว้วางใจเรา

ยุทธนา: คือการแสดงแบบนั้นไม่ได้หมายความว่า ไม่ไว้วางใจ เพราะเค้าเป็นผู้หญิง เราเป็นผู้ชายยังไงก็ได้ มันไม่เหมือนกันอยู่แล้วจะให้เหมือนกันไม่ได้

นก: ผู้หญิง sensitive

ยุทธนา: จะต้องขึ้นอยู่กับตัวเอง เพราะว่าถ้าเค้าไม่สังเกต เราจะนั่งสังเกตให้เค้าเหวอ

ต๋อย: ก็คิดว่าตัวเองทำไม่ได้

ยุทธนา: มันเป็นเรื่องยาก ต้องคอยหาประสบการณ์ไปเรื่อย ๆ แล้วเก่งเอง (หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: พี่อยากจะถามต๋อยนิดนึงว่า เพื่อนผู้หญิงไม่มีเลยใช้ไหมอะ

ต๋อย: ไม่มีอะ คุยกันไ้สบาย เพื่อนผู้ชายก็สบายถ้ายังไม่มีการแสดงว่าเป็นแฟน จะเป็นยังไงก็เรื่อยเลย

ยุทธนา: ก็เลยยังไม่มีโอกาสได้แฟน

ดาว: ก็คิดว่านะคะ สักวันถ้าต๋อยเจอคนที่ต๋อยรัก ความรักก็อาจจะเปลี่ยนไป โดยที่ต๋อยไม่รู้ตัวเลย แสดงว่าทุกคนที่ผ่านมามาต๋อยคงจะไม่ศรัทธา คงจะไม่ชอบเลย

เพียง: อาจจะเป็นส่วนบกพร่องของเขา

สุวิธน์: ผมขอสนับสนุนอย่างเต็มที่

ต๋อย: คือมีความรู้สึกว่าคุณพาน ของตัวเองมันเป็นไปในค่านลบอย่างนั้น

ดาว: ใช่ค่ะ แต่ถ้าเราชอบใครสักคน เข็มันจะหายไปเอง โดยที่เราก็กไม่ได้ไปทำอะไรมันเลย คงจะนะ ที่คิดว่าทุกอย่างมันควรจะเป็นอย่างนั้น แต่ไม่ทราบว่า ต๋อย เป็นอย่างนั้นหรือเปล่า

- บุษนา: ผมคิดว่าส่วนมาก
- คารว: เค้าเคยบอกว่าความรัก คืออะไรก็ไม่รู้ ไม่ใช่ความสุข ความงาม ไม่ใช่อะไรสักอย่าง อยู่ดี ๆ มันก็เกิดขึ้นมาเอง พี่ว่าตอนนี้ยาไปกังวลใจเรื่องนี้ดีกว่าปล่อยไปเรื่อย ๆ สักวันถ้ามันเกิดขึ้นก็จะหายไปเอง
- หุ่ย: เคยเป็นนะอะ แต่ถ้าจะห้ามว่าอย่าไปควั่นคัตลิน เขาก็ทำไม่ได้ เห็นปุ๊บคัตลินไปเลย แต่มาย้อนคิด เคยมาย้อนคิดว่าอย่างนั้นอย่างนี้ เราควรจะให้โอกาส เขาจะทำให้การแสดงออกของเราต่อเขาคือขึ้น แต่ก็ไม่ได้ช่วยทำให้เราสบายใจขึ้นเท่าไร คือเห็นปุ๊บชอบคัตลินใจไว้ก่อน ไม่ได้วางใจ
- ผู้นำกลุ่ม: ค้อย ตอนนี้คิดว่ายังไง จะทำยังไง
- ค้อย: คิดว่าจะลองทำอย่างที่..... คัตลินใจไม่ถูก
- บุษนา: มีเวลาตั้งนาน กลัวแก่เหรอ
- ค้อย: ไม่ บุษนาไม่เข้าใจในสถานการณ์
- บุษนา: ก็ไม่แล้วสถานการณ์ให้ฟังจะเข้าใจได้ยังไง
- เพียง: พู๊ดแค่นี้ก็ตองหน้าแดงด้วยเหรอ
- ค้อย: มีความรู้ **สีทว่า** คนเรามีความแตกต่างกัน ถ้าเราไม่คัตลินใจอะไรอย่างหนึ่ง บางสิ่งบางอย่างจะพู๊ดมิดเรา
- เพียง: กลัวการพู๊ดมิด
- ค้อย: คือไม่ทราบจะอธิบายยังไง
- บุษนา: อาจจะไม่เข้าใจ ไม่ได้บอกว่าเข้าใจ
- ผู้นำกลุ่ม: ค้อยจะลองยกตัวอย่างชัด ๆ ได้ไหมคะ ว่าสถานการณ์เป็นยังไง
- ค้อย: คือว่าคนเรานี้ต่างกัน สมมุติว่าเขามาจีบเรา แล้วเราไม่ไว้วางใจ อาจจะไม่ให้เข้ามาสนใจแล้ว อาจจะตัดเค้าไป สมมุติว่าจะทำใจว่าให้โอกาสเขาก่อนซิ ถ้าให้ไป คนเราคงกัน เค้าก็อาจจะมองเราว่ารักเขาแล้ว ก็ไปพู๊ดมิดตัวเรากับเขา ซึ่งเป็นสิ่งตัวเราไม่ชอบไม่อยากทำ ก็เกิดความขัดแย้งในใจว่าไม่อยากจะทำอย่างนั้น แต่ถ้าจะตัดไปก็อยากจะทำ แต่ไม่รู้สีอีกอีกไม่อยากจะทำ อย่างนี้ อะ มันขัดแย้งกัน

- ผู้นำกลุ่ม: เป็นเพราะเราไม่ไว้วางใจเค้า หรือเปล่า
- ค้อย: ก็ไม่เชิง ก็มีความไม่ไว้วางใจมาก
- หมู่ย์: ความไม่ไว้วางใจนี่ เกิดขึ้นเพราะ เราไม่ยอมให้เขามาชอบเราแบบ นั้นหรือเปล่านั้น พอเราไม่ไว้วางใจ เรายังจะแสดงปฏิกิริยา
- ค้อย: ไม่ยอมให้เขามาชอบแต่ใจหนึ่งอยาก แต่อีกใจมีความรู้สึกว่าการที่เขา มาชอบเราอาจจะไม่จริง อาจะหลอกลวง เลยมีอยู่ ๒ อย่าง ก็ขัดแย้งกัน ในที่สุดก็คิดว่าคงจะมาหลอกเรามากกว่า แล้วก็ตัดไป แล้วก็คง จะกลับมาหนึ่งก็อะไรอย่างที่ว่าหมู่ย์บอก เขาคงมาหลอกลวง
- ผู้นำกลุ่ม: แต่ ใจก็ยังห่วงหา
- ค้อย: คืออย่างนี้เป็นเรื่อย ๆ เลย
- ผู้นำกลุ่ม: คือเรามีความไม่แน่ใจในตัวเขาใช่ไหมคะ
- ค้อย: อะ เป็นมาก
- ยุทธนา: คิดแล้วละ ที่คิดอย่างนั้น ผู้ชายก็ไว้วางใจไม่ได้
- ค้อย: แต่บางครั้งก็ไม่ดี เป็นการไม่มีมนุษยสัมพันธ์
- ยุทธนา: แต่เราก็เป็นเพื่อนกับเขาได้ ไม่ใช่...
- ค้อย: ใหญ่พุดพิณ พุดถูก แต่บางครั้งยุทธนาต้องเข้าใจว่า ไม่มีคนที่เหมือน พุดพิณเสมอไป คนเราคงกัน บางครั้งเค้ารู้สึกเสียหน้า บางครั้ง พุดแล้วว่า เเลอ เราเป็นเพื่อนที่ใกล้ชิดกัน บางครั้งเค้าไม่ยอมรับ เพราะ เค้ารู้สึกเสียหน้า เขาก็มีเพื่อนรู้ว่ามาจีบเรา แล้วรู้สึกเสียหน้าก็ไปเลย
- ยุทธนา: ความรู้สึกขมขระ คิดว่าถ้าเขารักจริงนะ ไอ้เรื่องนี้ไม่น่ามีปัญหา เสีย หน้าก็เอารใจได้ ถ้าอยากจะได้จริง ๆ
- หมู่ย์: คือเท่านั้นแล ที่ตรงจักรวาล
- นก: ระหว่างที่เราทำโชกิริยามารยาท เรากองถนอมน้ำใจไว้บ้าง อย่าทำให้เขาเห็นว่าเราไม่ยอมรับไว้ เค้าคงรู้ เชื้อคนกรี
- เพียง: คบกันอย่างเพื่อน
- ค้อย: เรื่องนี้คงง่ายแต่ทำได้ยาก
- หมู่ย์: คือบุคลิกของค้อยคงเป็นแบบว่า ไม่ปฏิเสธคนคือไม่ยอมทำให้เขา ผิดหวัง คือถ้าเราจะแสดงอาการอย่างงี้ จะทำให้เขาผิดหวัง หรือ

เสียหน้า แต่ในขณะที่เดียวกันเราก็ไม่อยากให้เขามาติคอย่างนั้นกับเราก็ทำให้เกิดความรู้สึก ๒ อย่าง แล้วไม่สบายใจ (เงิบ)

ผู้นำกลุ่ม:

ค่อยว่าจะทำยังไง

ค่อย:

ก็กงใช้วิธีของยุทธนา

ผู้นำกลุ่ม:

คบกันไปก่อน ดูกันไปก่อนเหวอคะ

ค่อย:

แต่ถ้าค่าคงจะต้องทำตัวลำบากมาก มีวิธีไหนที่ดีที่สุด

เพียง:

ถ้าหากใช้วิธีไหนลำบากใจแล้วจะทำทำไม ค่อยลองคิดหาวิธีไหนที่

ค่อยไม่ลำบากใจและเป็นวิธีที่ถนอมหน้าใจเก่า

ค่อย:

คิดไปออก

เพียง:

คิดแล้วลำบากใจ ไร้แล้วสุขภาพจิตของเสีย..... ค่อยเคยลอง

ใหม่ ที่ไร้แล้วลำบากใจ เคยลองหรือยัง

ค่อย:

คือว่าเคยทำ แต่เค้าก็ไม่ยอมรับ คือเค้าไม่ยอมรับ จะเป็นเพื่อนกับเรา

ยุทธนา:

เลิก เลิกไปเลย

ค่อย:

พอเราไม่ยอมเค้าเลยเลิกไปเลย คือรู้สึกโกรธอะไรทำนองนั้น

ยุทธนา:

ถามความรู้สึก อาจจะเป็นผู้ชาย แหม แค่นี้ก็โกรธ ถ้าจะเป็นแฟนกัน

นะ ถ้าโกรธง่าย ๆ อย่างนี้ อย่าเป็นแฟนกันเลย

นก:

แหง แหง นกเห็นหน้าผู้ชาย Old maid คนนิ่งแล้ว

(หัวเราะ)

ยุทธนา:

แหม คนทั้งโลกตั้งเยอะแยะ เราไม่ได้เจอคน ๆ เดียว

สุวัฒน์:

ความคิดของผมตรงข้ามกับที่ยุทธนา ผมคิดว่าคนที่ผู้หญิงทำอย่างนี้

สมควรแล้ว ผู้หญิงจะต้องระมัดระวัง เนื้อตัวมากกว่าผู้ชาย ผู้ชาย

เอาแต่ใจรับไม้ได้ เฮ้ย ผู้หญิงคนเดียวหาที่ไหนก็ได้ แต่ผู้หญิงไม่

อย่างนั้น สมมุติผู้หญิงที่เค้าจะรักใครชอบใคร โอกาสที่จะถอนตัวออกไป

ไม่เหมือนผู้ชาย การที่ผู้หญิงทำตัวอย่างนี้ผมว่าถูก แล้ว ผู้ชายผมขอค่า

เลยว่า เลว เลว เลว เลวมาก ที่ทำเป็นเห็นผู้หญิงไม่มีค่า จับไม่ได้

ก็ทิ้งไปหาใหม่ แสดงว่าเขาไม่ชอบเราจริง เค้าต้องคิดแล้วว่าตัวเองทำ

ผิดอะไร ทำให้เขาโกรธทำตัวให้คือใหม่ถ้าออกมาในรูปแบบนี้

.....

ก็แสดงว่าเขามาจีบเล่น ๆ ไม่จริงจังต่อเรา

บุหรณา: ขอแก้ตัวหน่อย ไม่ใช่หมายความว่าเราทิ้ง หมายความว่า ถ้ารักกันจริง ของแค้นไม่น่าทำเป็นน้อยใจ ผู้ชายใจน้อยยังรู้ลึก.....

นก: แต่เค้าเข้าใจที่บุหรณาพูด ความรักของคนไม่ได้เกิดในเวลาตรงกัน สมมติ บุหรณารักผู้หญิงเขาก่อนผู้หญิงเขาไม่ได้รักบุหรณา ยังไม่ได้เห็นความ จะให้เขาสมยอมกับเธอได้ใจเขาก็ต้องเล่นตัว จริงไหม

บุหรณา: แต่ถ้าผู้ชายรักจริงมันจะต้องออกกันก็ได้ เรื่องอย่างนี้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ถ้ายังงั้นอยู่ด้วยกันไม่ได้

เพียง: ไม่รู้เค้าไต่ถามถูกหรือเปล่า ที่บุหรณาพูดว่า พอเราคิดเขาไปแล้วโกรธ บุหรณาบอกว่าถ้าเขาโกรธอย่างนั้นนะควรจะตัดได้เลย เพราะเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ โกรธไม่รู้เค้าเข้าใจถูกหรือเปล่านั้นผู้ชายหรือว่าเรา

บุหรณา: คือเป็นยกตัว อย่าง เป็นนิสัยส่วนตัว ลักษณะของผู้ชายคือไม่ได้หมายความว่าตอควรจะทำอย่างนี้ ความรู้สึกว่ามีรู้สึกว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ทำเป็นใจน้อย คือมันรู้สึกรำคาญ

ผู้นำกลุ่ม: ที่ฟังดู เรื่องของตอที่ทุกคนพูดถึงถูกที่บุหรณาพูดถึงถูกผู้หญิงจนผู้ชายถึงอนค้วย หรือพี่น้องบอกว่ารักจริงต้องคืออันนี้อาจจะเป็นข้อกอีกอันหนึ่ง ที่ว่า บางทีถ้าเราเองที่ไม่มีเหตุผลต้องคือให้เค้ารักมากเค้าอาจจะไม่โทษขึ้นมา เค้ารักเราจริงเขาคือเราอยู่ที่ว่าเร ควรจะทำยังไง ที่จะสมเหตุผลสมผล บางทีเราก็องได้อาจจะหวังดี คิดว่าทำได้ ที่นี้พี่น้องว่าถ้าเขามาจีบแล้วเราไม่กล้าด่าแล้วเข้าไป เขาก็จากไปเราก็รู้สึกเสียขายไม่แน่ใจตัวเองว่าทำถูกหรือเปล่า ที่นี้จะทำยังไงอยู่ที่ตัวน้อง ถ้าน้องชอบเค้าจริง การแสดงบางอย่างก็ต้องระวังถ้าทำอย่างที่ตั้งใจคือยังไม่ไว้ใจเค้าต้องให้ เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าจะทำยังไง ไม่ทราบอะ เช่นยังงั้นหรือเปล่า

ตอ: คือสงสัยเค้าอย่างที่ว่าถ้าเราชอบเค้าจริง สิ่งสำคัญที่ตัวเราจะรู้ได้ยังไงว่าเราชอบเค้า

สุวัฒน์: ถึงเวลาจริง ๆ ซิคมันจะหายไป

ผู้นำกลุ่ม: อะอย่างที่ว่าเขาบอก

หนุ่ย: ถ้าเราชอบเค้าแล้วมันหายไป ที่มีปัญหาตัวเราไม่ชอบและขณะเดียวกันก็อยากจะทำอะไร (จับความไม่ได้)

- ผู้นำกลุ่ม: อย่างที่หุ่ยกับคาวบอก ถ้าชอบจริง ๆ แล้วความไม่ไว้วางใจความ
ตะกิดตะขวงใจคงจะลดลงไป
- เพียง: อย่างในกรณีที่เรารักชอบเขาจริง แต่ก็ยังกลัวว่าจะผิดหวังกลัวจะจากไป
- ผู้นำกลุ่ม: เขาเลยไปเลย มีไหมอะ
- หุ่ย: ยังไม่รู้ว่าชอบคืออะไร แสดงว่ายังไม่เจอ
- นก: ถ้าชอบแล้วเราต้องรู้
- ต้อย: คือยังไม่รู้สักชอบใครเลย แต่รู้สึกว่าจะต้องทำอะไรให้
เป็นที่บันเทิงใจเค้าอย่างนี้คือ รู้สึกไม่สบายใจไม่อยากท แต่ก็ไม่
ชอบเค้า
- ยุทธนา: ยิ่งง่ายใหญ่ ถ้าเรามีความรู้สึกไม่ชอบเค้ายิ่งง่ายใหญ่เลย ถ้าชอบ
รู้สึกลำบากใจที่จะทำอะไรลงไป คล้ายกับว่าทำอะไรผิดแล้วเสียไป
เลย แต่ไม่ชอบยิ่งงั้นก็ไม่เสีย ทางออกมันเยอะ
- ผู้นำกลุ่ม: ถ้าอย่างคนที่ไม่ชอบนะอะ เราก็มีสิทธิ์จะบอกเขาได้ว่าเราไม่ต้องการให้
เป็นอย่างนั้น ถ้าเขาโกรธ ก็ โกรธไปซึ่งเขา ถ้าเขามีเหตุผลพอ. อยู่
ที่การพูดของเราว่าเราจะพูดยังไงให้เขาเข้าใจ ถ้าเขา โกรธเราก็
ช่างเขาถ้าเขาเข้าใจเราก็คงรักษาความเป็นเพื่อนไว้อย่างงั้น
- เพียง: อย่างที่อยากจะลองว่าถ้าเกิดไม่พอใจที่การกระทำ อยากจะแนะนำ
ให้ต้อยลองเปลี่ยนวิธีการ
- ผู้นำกลุ่ม: ต้อย อยากจะลองตอนนี้อยู่
- นก: สมมุติให้ยุทธนา
- ผู้นำกลุ่ม: ใครก็ได้ละ
- ยุทธนา: ใครคิดว่ามีคารมดี ๆ ผู้หญิงก็ได้
- ต้อย: มันไม่เหมือนสถานการณ์จริง
- เพียง: แต่มันก็เป็นการลอง ก็คล้ายแหละ
- ผู้นำกลุ่ม: อย่างปรกติน้องต้อยเคยพูดมาแล้วกับบางคน แสดงว่าเขาถือคำพูด
เพียง: ก็ลองเสิร์ชมาซีทีขเคยพูด
- ยุทธนา: คำพูดจอาจจะทำให้เขาเสียหน้า
- เพียง: ถ้าสมมุติคำพูดของต้อยคืออยู่แล้วนะ เค้าไม่สะทกสะเทือนใจเท่าไรหรอก

ผู้นำกลุ่ม: คอยคิดว่าคอยพูดไปก็หรือยัง

คอย: คิดว่าพูดไปก็แล้ว

ผู้นำกลุ่ม: คอยก็ซึ้งเค้า คอยยังไม่สบายใจว่าเค้าโกรธ

คาว: พี่คิดว่าสำหรับเรื่องนั้นอะ ถ้าคอยไม่สบายใจ ถ้าสมมุติจะลองคิดดู คงจะสบายใจ จริงอยู่ทุกคนถึงใจก็ตามจะทำอะไรทุกอย่างอย่างให้

เท่าที่จะทำได้ให้มันเป็น เอ หมค แต่เมื่อจะเป็น เอ หมคไม่ได้ใน

ชีวิตก็ขอให้ เป็น บี หรือเป็น ซี ก็ยังดี หรือการเป็น บี ซี จะทำให้เรา

สบายใจ ไม่ใช่ว่าทุกอย่างที่เราทำจะต้องเป็น เอ หมค คอย

คาว: ก็ต้องยอมรับความจริง ว่าเป็นไปไม่ได้ อาจจะทำให้คอยสบายใจก็

ได้ว่ากาการกระทำของเราจะไม่ใช่ เอ คือ เอของเราทำให้ทั้งเขาทั้ง

เราสบายใจหมด ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนเดิมเป็นแค่ บี ซี ก็ทำให้เรา

สบายใจได้

เพียง: พี่คาวคิดเหมือนเพียงเลย

คอย: คีเกะ คำแนะนำของพี่คาว (เงียบ)

คาว: ตอนนี้เกิดมีปัญหาลักษณะอย่าง บางครั้งชีวิตพี่เดินบนทางหักทาง ซึ่งก็ไม่

กว้างจนเกินไปไม่แคบจนเกินไป ก็เดินได้ไปเรื่อย ๆ จนบางครั้งพี่

รู้สึกว่าย่างทางพี่จะแตะต้องไม่ได้ คือพี่จะล้มไปทางซ้ายขวาหรือหน้า

หลังไม่ได้ คือขอบเขตพี่มันแคบมาก ถ้าพี่ไม่ระวังตัวแล้วล้มลงไป

รอบ ๆ ข้างพี่ว่าสภาพจิตพี่ต้องแย่ พี่รู้สึกลำบากใจที่จะประคับประคอง

จิตใจตัวเองให้มันอยู่ในเส้นนี้ตลอด

เพียง: พี่รู้สึกว่ามันมีอันตรายรอบคานเธอคะ

คาว: มันก็ไม่เชิงอันตราย

บุษณา: คือเราสร้างเส้นนั้นขึ้นมาเอง

คาว: ก็อาจจะจริง แต่พี่รู้สึกว่าอย่างสมมุติที่อยู่เรื่อย ๆ ไม่มีเหตุการณ์อะไร

พี่รู้สึกสบายใจ ไม่รู้สึกว่าตัวเองจะล้มหน้าล้มหลังหรือข้าง ๆ แค่ว่ารอบโค

ที่พี่เจอกับความทุกข์ มีปัญหา อุปสรรคอะไรพี่จะรู้สึกเซามาก ๆ และจะ

ต้องพยายามประคับประคองจิตใจตัวเอง และต้องใช้ความพยายามสูง

ในการที่จะทรงตัวเองในอยู่ตลอด... ตลอดชีวิตจะเป็นอย่างนี้ แต่
ก่อนก็ไม่เคยคิด พอแก่ตัวก็มักจะคิดว่า เอ๊ะ เหนื่อยที่จะประทับระกอง
ให้อยู่ ตรงรู้สึกเองว่าตัวเองคงเป็นโรคจิต ง่าย ๆ ไม่ทราบว่าใครจะมี
ข้อเสนอแนะที่จะทำให้ตัวเองรู้สึกสบายใจในการที่จะ... คือไม่เหนื่อย
จนเกินไปที่จะทำใจให้อยู่เป็นกลาง

เพียง: คืออยากทราบ เวลาที่ที่คำนี้มีจุดหมายนี้ถึงกับเซ... คือเผชิญ โดยตรง
คือเราก็กังไสสถานการณ์ไปด้วย

ดาว: ก็แก้ไขไปด้วยไม่ถึงกับเอง ที่ที่ผ่านมาก็ทำได้ แต่ ตอนนี้จะทำรู้สึก
เหนื่อยและต้องทำใจ เท่าที่ผ่านมาก็ไม่ล้มเหลว คือไม่ถึงกับ เอฟเลย
คำที่สุกก็แค่ ดี แต่รู้สึกว่าที่ที่คิดว่าตลอดชีวิตจากนั้นจนกว่าตัวเองจะตาย
ตัวเองจะต้องปรับใจให้เป็นอย่างนี้ รู้สึกว่าไม่ทราบว่าคำแนะนำอะไร
ทำจะให้ตัวเองรู้สึกไม่เหนื่อยในการต่อสู้กับศึก เหตุการณ์

สุวิทย์: พี่ครับ ตอนที่ที่คิดแก้ปัญหา พี่คิดจะแก้มันให้ดีที่สุดเลยหรือเปล่า

ดาว: ก็ไม่คิดนะ เอาแค่ บี หรือ ซี

สุวิทย์: เอาแค่นั้น

ดาว: ค่ะ แต่ช่วงเวลาที่จะทำ

สุวิทย์: ช่วงที่จะทำให้คือค่ายหรือเปล่า

ดาว: ก็ไม่ก็ ก็แล้วแต่เหตุการณ์ บางทีถ้าบางอย่างพี่ก็หวังให้ดี แต่พี่อย่างพี่
ก็หวังแค่นั้น แต่รู้สึกเหนื่อยบอกตรง ๆ ว่าเหนื่อย ไม่รู้สึกก็มี ที่
เราจะต้องเจออย่างนี้อีก รู้สึกเบื่อกว่าพยายามอย่างนี้ ไม่ให้ เอฟ
ยุ่งง่าย ๆ พยายามไม่ให้ เอฟ

หนุ่ย: คิดว่ามันเป็นธรรมชาติที่เราจะต้องสู้ปัญหาอะไรก็ตามเหนื่อย

ยู่ท ธนา: บางทีเรา... ที่เราจะแก้ปัญหามาอย่าง เราไม่ได้แก้ที่ตัวปัญหาจริง ๆ
มันอยากจะเปรียบเทียบกับเข็ม ถึคยา คือเราเห็นเข็มถึคยาที่แขน พยายาม
จะสังเกตเห็นคนที่ถึคยา เข็มถึคยา จะถึคยาทั้ง ๆ เข็มยังไม่ปัก คนถึคยา
บางครั้งเอาประศบการดักเก่า ๆ มาคิดเอาความปวดเก่า ๆ มา
เพราะเคยปวดมารวมไว้ บางคนเกร็ง ซึ่งถ้าเรารู้ว่าจะเจ็บจริง ๆ
ไม่เท่าไร ถ้าเราเคยสังเกต ถ้าเราคิดไว้ก่อนจะปวดมาก ถ้าไม่คิด

- นม: เข็มมันแทงก็เจ็บตรงนั้น พอเอาเข็มออกมาก็หายปวด ที่นี้ถ้าเราคิด
 อย่างนั้นมันก็เจ็บมากขึ้น ไม่ใช่สภาพที่นี้และเคียวนี้
- นม: ใต้ แต่มันเหมือนกัน เรื่องการกลับมือไม่ได้โทรบอกพ่อแม่ก่อน ระหว่าง
 ที่นั่งรถเมล์กลับบ้าน จะเป็นกังวลใจมากกว่าถ้ากลับบ้านจะเป็นยังไง
 จะเป็นยังไง มันบรรเทาใจมาก แต่พอกลับถึงบ้านพ่อแม่พูดมากก็คือที่นี้
 และเคียวนี้ บนรถเมล์คือเหตุการณ์ที่เรานึก มันยากกว่าถ้าเราพยายาม
 กูลองมองข้างทางนึกดูว่าพ่อแม่จะว่าเราว่ายังไง ในการที่เราไม่เอา
 ประสบการณ์เก่า ๆ มาคิด
- คาว: ทุกคนพยายามไม่ให้พ่อแม่ประสบการณ์หรือปัญหา (จับใจความไม่ได้เสียง
 ค่อยมาก)
- สุวิฑน: ไม่ทราบว่าพี่จะคิดความคึกนั้นได้หรือเปล่า เขาบอกว่าคือมันเป็นสิ่ง
 ที่ควรค่าแก่การจดจำกับอดีตที่ไม่มี
- คาว: พี่ว่าเรื่องของพี่ไม่เกี่ยวกับอดีต บรกดก็ไม่ค่อยชอบคิดถึงอดีตมากเท่าไร
 รู้สึกว่าตัวเองจะไม่คิดคือ บางเรื่องคิดแต่บางเรื่องก็จะลืมไป แต่
 บางครั้งที่จะมีปัญหาเกิดขึ้นก็ต้องคิดถึงประสบการณ์เดิม มันแวบเข้ามา
 ว่าเอาอีกแล้วมาอีกแล้ว มันอย่างนี้
- คาว: พี่ว่าตลอดเวลาที่ผ่านไป ส่วนใหญ่ไม่ถึง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ก็มีบาง
 อันที่ เอฟ ไปแต่ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ก็ประสบความสำเร็จ แต่ก็จิตใจที่
 ตัวเองประสบความสำเร็จก็เก็บมา ก็เข้ามาเอง ยอมรับเป็นความ
 สำเร็จอาจจะเป็นเพราะแก่ก็เลยเมื่อ ชีวิต
- ค้อย: ยังไม่แก่เลย
- ผู้นำกลุ่ม: พี่ว่านะ พี่ทั้งคู่คือ ยังไม่เห็นภาพว่าเป็นยังไง คาวลองยกตัวอย่าง
 ชักตัวอย่างไค้ไหมคะ มันอาจจะชักขึ้น
- คาว: อย่างสมมุติว่าตอนนี้เรียนปริญญาตรีอยู่ อาจจะมีความคิดไกลไปถึงอยาก
 จะต่อโทหรือเอก ก็รู้สึกว่าตัวเองเหนื่อย แต่ตัวเองมีความต้องการ
 ต้องการเรียนต่อระดับนั้น แต่มีความคิดว่ากว่าที่เราจะเดินถึงจุดนั้นได้
 สมมุติอันมันไกลไป แต่บางอย่างมันสั้น
- ผู้นำกลุ่ม: คือความคิด คิดภาพที่เราจะเรียนต่อ

- สุวิทย์: ความจริงอยากจะไปแค่มันไกลและลำบาก
- ดาว: ท่านองนั้นแหละรู้สึกเหนื่อย เพราะคิดแล้วว่าช่วงจากนี้ไปถึงโน่น มันจะต้องผ่านอะไรต่ออะไร
- ผู้นำกลุ่ม: ก็คงอย่างที่พูดกันว่า
- ดาว: แต่ความรู้สึกนี้ก็ไม่ใช่เชิงว่ามีอยู่ตลอดเวลา มันเกิดขึ้นบางครั้ง แต่ความรู้สึกตัวเองไม่ชอบความรู้ สึกนี้ พยายามที่จะตัดมันไป แต่ก็ทำไม่ได้
- ผู้นำกลุ่ม: เรากลัวไปว่าสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นจะลำบาก จะเหนื่อย
- ดาว: บ้างครั้ง สมมุติจะเขียนการรักให้เพื่อนสักคนก็จะเขียนในท่านองแหงแหวไปเลย ตอนเพื่อนเขียนก็เฮฮาเกิน เพื่อนว่าดีแล้ว ๆ ยังเติมคำแหวให้ด้วย พอเสร็จแล้วมาคิดว่าถ้าเขียนแล้ว เขาจะคิดอย่างนั้นอย่างนี้ คือขอขมากรรมล่วงหน้าไว้ก่อน ทำให้เกิดการกังวลใจว่า เอ้ เขียนอย่างนี้จะดีหรือเปล่า จะไม่ดีหรือเปล่าและขอพูดออกมาเลย คือพอคิดอะไรแล้วจะพูดออกมาเลย พอพูดออกมาก็เกิดความลังเลใจอีก ถ้าเพื่อนตกลงไปบ่อย่าง ๕ ใน ๔ ก็ตกลงยอมให้ผ่านแต่พอเหตุการณ์เกิดขึ้นจริงอย่างที่พูดไปแล้วดาวก็มักจะซ้ำเติมทันทีว่านี่บอกแล้ว บอกแล้ว เห็นไหม แล้วเพื่อนก็จะไม่ชอบนิสัยอันนี้มักจะเป็นอย่างนี้ มักจะคาดการณไว้ก่อนบางครั้งมันก็ไม่ มี ถ้าสมมุติบ่แหงนั้นเพื่อนไม่เวอริอะไรเฉย ๆ ก็อยู่ตัว ทุกคนก็อยู่ตัว ไม่มีผลแต่ทันทีที่เพื่อนเคามี effect ดาวก็จะทับฟุ้งม นี่บอกแล้วเพื่อน ๆ ก็คงจะรำคาญ นิสัยนี้
- ดาวพูด ชนากพูดออกมาเลย
- ผู้นำกลุ่ม: ก็คือว่าบางอย่างที่เรากลัวมันก็เกิดขึ้นจริง ๆ ไซ้ใหม่ฮะ แต่บางอย่างก็ไม่ได้เกิดขึ้น แต่เรารู้สึก เหนื่อยที่จะไปกลัวมัน
- ดาว: ฮะ จุกนี้แหละ
- ผู้นำกลุ่ม: แต่ถ้าเราไม่กลัวมันเราก็ไม่แน่ใจว่ามันจะน่ากลัว
- ดาว: บางครั้งความลังเลเกิดขึ้นบ่อย ๆ ในการตัดสินใจอะไร ยกตัวอย่างอย่างสมมุติอยากจะทำอะไร เขาไม่ต้องเที่ยว เป็นจัดงาน คือว่าส่วนใหญ่ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ อยากจะให้มันเกิดขึ้น แต่เคยมีประสบการณ์

เวลาทำงานจะต้องทำงานมักจะมีความคิดว่า เพื่อนจะคิดหรือเปล่าว่า
เราเป็นคัวตั้งตัวดีแล้วงานก็ผ่านไป ได้ ส่วนเพื่อนที่เคยเห็นผลงานมา
ถามว่าทำไมไม่ทำงานนั้นอีก มาถามว่าทำไมไม่ทำงานนั้นอีก รู้สึกท้อ
มากนึกว่าค่าพูดต่าง จะต้องกลับเข้ามาอีก หรืออาจจะมีความใหม่เกิด
ขึ้น จุดนี้ไม่อยากให้เกิดกับตัวเอง แต่เขาออกไปไม่ได้ (เงียบ)

คาว: แต่ยอมรับอยู่ว่าถึงแม้จะมีจุดนี้อยู่ในใจ เขาออกไปไม่ได้ แต่ก็คิดอยู่
พยายามช่วยตัวเอง ให้สบายใจว่า คนเราใจจะสบายใจไปทุกอย่างหมด
เพราะฉะนั้นจะมีจุดนี้อยู่บ้างก็ช่างมัน แต่ก็เชื่อไว้ว่าใครจะมีความคิด
ที่ทุมเข้ามา แล้วอันนั้นออกไปได้ก็ต้องเผื่อคิดต้องคาดการณ์ไว้ก่อน ถ้า
ไม่มีก็ไม่เป็นไร ก็ถือว่าคนเราคงจะไม่เป็นทาง นั่งสบายออกสบายใจ
ไปหมดทุกอย่าง

ผู้นำกลุ่ม: คือคิดไว้บ้างก็ดี เชื่อไว้บ้างก็ดี

บุุทหนา: อยาคิดมาก

ผู้นำกลุ่ม: คงจะไม่คิดมาก กังวลมากในตัวเอง

คาว: อ้อ เรื่องนี้ก็ไม่กังวลมากคือคิดว่า เป็นปัญหา บางครั้งแต่ก็ไม่ถึงกับ
เป็นปัญหามากจนถึงกับรับเรื่องนี้ไม่ได้

ผู้นำกลุ่ม: มีอยู่เรื่องนะอะ เคยเล่าให้ฟัง เพื่อนอาจารย์จับพร้อมกัน เก่งมาก
เลยสอบชิงทุนไปฝรั่งเศสได้ทุกปี แต่เค้ามีแม่ที่แก่มาก เจ็บมากออก
แอด เขากลัวว่าแม่เขาจะตายขณะที่เขาไม่อยู่ ที่เขาสอบทุนได้ทุกปี
แต่เขาไม่ไป จนบัดนี้แม่เขายังไม่ตายแล้วเขาก็ไม่ได้ไป

บุุทหนา: เขายังสอบได้อีกอยู่หรือเปล่าว่า

ผู้นำกลุ่ม: คงไม่สอบแล้ว เพราะทานแล้ว แต่ก็ยังเดี่ยตาย ตายก็ตายคุณแม่
ก็ต้องตาย มันเป็นสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นแน่ ๆ มันเป็นผลจากการที่กลัวสิ่ง
ที่จะเกิดขึ้น

บุุทหนา: บางคนที่จะทำอะไรต้องพร้อมที่จะยอมรับ กับสิ่งที่เกิดขึ้น และต้อง
เข้าใจธรรมชาติ ไม่ใช่ที่เราเขียนแล้วเข้าไปอย่างนั้น ถ้าเขาจะ
โกรธก็ไม่โกรธ เราต้องพร้อมที่จะยอมรับว่าสิ่งที่เราเขียน เราทำ

อะไรผลที่เกิดขึ้นเกิดจากการกระทำของเราต้องรู้ว่ามันจะมีอะไร
แต่ไม่ใช่ข้อสรุปกับมันมากนัก... นี่ก็คิดว่ามันนี่เค้าก็รีบจัดหน่วยแล้วนะจ๊ะนี่
เค้าคงก็กำลังอ่าน เข คิดอย่างนั้นเขาจะพูดกับคนนั้นแล้วก็คิดว่าเขาพูด
มันก็จะสะท้อนกลับมาได้ง่าย

ดาว: เวลาให้ไปแล้วก็แล้วพี่ไม่คิด ก่อนที่จะให้คือยอมรับก่อนที่จะคิด พี่
พยายามยอมรับกับการที่จะทำไป แต่การยอมรับนั้นต้องกลั่นกรอง
มาจากตัวเอง ว่าตัวเองทำอะไรลงไปไม่ต้องกลั่นกรองแล้ว ถ้าไม่ได้
กรองก็จะเกิดความลังเลที่จะยอมรับอันนั้น เพราะฉะนั้นการที่พี่เบรค
เพื่อนขึ้นมาทั้ง ๆ ที่พี่เป็นคนร่วมแซ่ด้วย พี่คิดขึ้นมาเองว่าจะเป็นการ
กรองคำพูด พี่คิดซะก่อนว่าจะมีอะไรจะเกิดขึ้น ไม่ใช่ว่าผ่านไปแล้ว
เพื่อนดูมา อ้าว เสียใจ ว่าทำไมไม่คิดเสียก่อนว่าจะเป็นการ
สะเทือนใจเพื่อน แต่ถ้าให้ไปแล้วพี่ไม่คิดแล้วนะ ฮะ เพราะพี่บอก
แล้วว่าเรื่องอดีตพี่ไม่คิด เป็นไปไม่ได้อยู่แล้วที่จะมานั่งคิดว่า เรามา
จากไหน เมื่อเราเกิดออกมาแล้ว พี่ชอบคิดอย่างนี้ เพราะฉะนั้น
สิ่งที่หลุดจากมือพี่ไปแล้วไม่ค่อย ~~พูด~~ 'เท่าไร' แต่ก่อนที่พูด
ชิฮะ จุดนี้มันเกิดตาม... ที่ว่านะละ ปัญหาที่พี่ยกขึ้นมา ก็มีความ
สบายใจอย่างน้อยที่ว่าได้ระบายออก พี่ก็คิดว่าผลที่ตอบที่ทุกคนก็ชอบคุณ
ปัญหานี้ก็หมดแค่นี้

ผู้นำกลุ่ม: ตะกี้ตอนที่น้องพูดก็ต่อมาจากอ๋อ อ๋อ ละอะ อะ ตอนพี่ *พี่ list*
ปัญหาขึ้นมาจะต่อเนื่องมาจากอ๋อ ละไร ๆ จะเป็น เอ ไปหมดไม่ได้
อ๋อ ละอะ เว้นไปนาน ตอนที่เงินไปนานนี้อีกอีกไหมอะ ไม่ได้กลับมา

อ๋อ: ฟังที่พูดแล้วสบายใจขึ้น

ดาว: พี่ก็ใจนะฮะที่อ๋อสบายใจ

ยุทธนา: พร้อมที่จะรับ พี่ได้

อ๋อ: อ๋อว่าควรทำเหมือนนก ความสุขอยู่ที่การกระทำ เราก็อ๋อ ๆ เก็บ
(จับใจความไม่ค่อยได้ เสียงอ๋อ)

หนูย: แนะนำตัวเองก่อน

ผู้ทนา: หมายความว่าเบรคก่อนสัก ๑๐ นาที (พัก ๑๐ นาที)

หนุ่ย: เป็นใครก็ไม่ว่า แต่ถ้าเขาเรียกก็รู้ว่าเรียกตัวเอง

นก: ถ้าเกิดเป็นคนอื่น มีหลาย ๆ คน

หนุ่ย: มันมี ๑๐๐๐๐ บอกเอง ถ้าเกิดมีหลายหนุ่ยเราจะรู้ว่าเค้าเรียกหนุ่ย ไหน ก็รู้ว่าตัวเองเป็นพยาบาล เห็นว่าชอบมั่งไม่ชอบมั่งก็ด่ามาแล้ว ก็ยอมรับว่าตัวเอง เป็นอย่างนี้..... อ้อ มีนิสัยเสียอยู่อย่าง เวลาคบเพื่อนนี้ เพื่อนเยอะแต่เวลายามมีใจรักก็ ทำตัวให้เขารัก แต่พอมีใจเมื่อชอบตัวเองให้เขาเบื่อกลัว เวลาเมื่อเพื่อน ก็รู้สึกมันไม่ยุติธรรมที่จะให้เขามา ตัวเองฝ่ายเดียวบางที่ตัวเองก็ไม่พอใจที่จะทำ แต่ก็น่าเพื่อจะให้เขาเมื่อเรา ถึงรู้ว่าไม่คิดมันเกิดขึ้นมาได้ยังไง สงสัย

นก: หมกแล้วหรืออะ

หนุ่ย: เรื่องอะไรละคะ

นก: นกเรื่องความเบื่อ ที่ทำให้เขาเบื่อ ที่อธิบาย เราพอใจ

หนุ่ย: รู้ว่ามันไม่ดี แต่ว่า รู้สึกว่าไม่อยากให้เขามาชอบเราฝ่ายเดียว รู้สึกว่า มันจะมากเกินไป (จับใจความไม่ได้)

หนุ่ย: สมมติเรารู้ว่าเขาไม่ชอบอะไรยังจะทำแบบนั้น

เพียง: ชนาคูรู้ว่าเขาชอบไม่ชอบอะไรยังจะทำได้ลงคอ แล้วมีความไม่สบายใจ พอทำเสร็จแล้วสบายใจมั๊ย

หนุ่ย: ไม่สบายใจ แต่ก็ตัดใจได้ มีมั้งนิดหน่อย พี่ว่ามันดีกว่า รวมทั้งเพื่อนผู้หญิงผู้ชาย

เพียง: สงสัยพี่ควาคองระวัง

ควา: พี่คิดว่าพี่รับได้ เพราะพี่คิดว่าถ้ามันจะมีอะไรเกิดขึ้นก็ให้มี สมมติระหว่าง พี่หนุ่ยและ พี่เป็นเพื่อนกันมานานตั้งแต่เรียนหนังสือตอนเด็ก ๆ ถ้าสักวันพี่ จะทำให้หนุ่ยโกรธหรือพี่หนุ่ยจะทำให้พี่โกรธขึ้นมา มันได้พยายามที่จะไม่ โกรธแล้วแต่ไม่สำเร็จ ก็ปล่อยใจโกรธไปกลัวความรู้สึกของพี่นะอะ แล้วมันก็ไม่โกรธ มีเรื่องราวทะเลาะกันตั้งหลายหน แล้วมันก็เป็นเอง

ผู้นำกลุ่ม: ของที่ ๑ กว้างทั้งดู รู้กัน (เงียบประมาณ ๔๐ นาที)

นุ่ย: ถ้ามีคนพูดชอบเป็นค. พัง (จับใจความไม่ได้)

- เต่า: ไม่รู้จะเริ่มยังไง
- บุษนา: คงมีการบอกบท
- ค้อย: รู้สึกว่าไม่ค่อยเปิดเผย หรือยังไม่พร้อมไม่ทราบไม่รู้ว่ามีอะไร
- เต่า: ผมเหวออะ คือความรู้สึกทางผมตามที่เรีบนี้ให้ทราบว่าครั้งแรก ฉันทคือใคร ความพยายามของผมพยายามจะตีให้ตรงจุดที่สุด มีความหมายรักซึ่งให้ใคร ใครก็ยอมรับ การให้ภาษาเราก็ระวัง เพราะใช้เขียนเพื่อกไม่ตี
- หนูย: ที่เต่าเปิดเผยรู้สึกจะเป็นก้านกายวิภาค สรีระวิทยา ทางจะเปิดเผยค่าน จิตได้ใหม่ว่าฉันทคือใคร
- เต่า: จะอ่านให้ฟัง ฉันทคือเพศผู้ที่ประกอบด้วย Organist หลาย Organ ฉันทคือลูกของพ่อแม่ ฉันทคือพี่ของน้อง ฉันทคือน้องของพี่ ฉันทคือสิ่งที่มีชีวิตที่ เรียกว่าคนแล้วก็จบ
- เพียง: แล้วฉันทลองพูดถึงอะไรก็ฉันทให้คนอื่นเค้ารู้นอกเสียจากนี้บ้าง ฉันทชอบอะไร
- เต่า: ผมชอบดนตรีมาก มากเลย
- เพียง: อย่างบอกว่าเป็นเปียโนมาก (หัวเราะ)
- เต่า: ผมชอบดนตรีทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นคนศรีไทย ไทย Classic ขึ้นสูงหรือชั้นต่ำ
- นก: ชั้นต่ำ ก็อะไร
- เต่า: เพลงมีหลายประเภทอะ
- เพียง: ชอบเล่นหรือชอบฟัง
- เต่า: ชอบทั้ง เล่นและฟังอะ
- เพียง: เล่นอะไร เป็นมั้ง
- เต่า: ซอด้วง ซออู้
- เพียง: คีตมั่ง
- เต่า: จะเข้
- ผู้นำกลุ่ม: เล่นดนตรีไทย ซออู้ ไซหรือเป่า
- เต่า: แล้วพี่เล่นเพลงอะไรเป็นบ้าง
- ค้อย: เล่นตั้งแต่ มท. ๑ คุมไปหมดแล้ว แต่ถ้าหนักก็งดจำได้
- เพียง: ชอบเล่นกีต้าบ้างไหม

เต่า: ก็ชอบอะ ก็หาชอบ ๆ มาสกับว่ายนน้ำ

หนุ่ย: อาบูเท่าไร

เต่า: ผน ๑๙ ฮะ

หนุ่ย: เต่าเคยมีปัญหอะไรบ่

เต่า: ความความรู้สึกของผน ผมว่าผมเป็นคนโศกคึกคนึง

หนุ่ย: มันสิฟู้เดิน ๆ เท่านั้นก็น่าจะไม่มี

เต่า: อย่างลารเรียนก็อย่างงั้น ๆ ไม่ค่อยมีปัญหากับการเรียนถึงแม้จะตกบ้าง

อย่างตอน มศ. ๑ - มศ. ๓ ผมสอบได้ทีี่มาตลอดได้ที่ ๑ มาตลอด

พอ มศ. ๔ - ๕ ก็หลงแหลก คือไม่คึกมาก จากที่ ๑ มากลายเป็นสอบตก

สอบ ร.ค: ก็ตก คณิตศาสตร์ก็ตกเสียใจนิดหน่อยแต่ก็ผ่านมไซ้ ก็คิดว่าตัวเอง

เองทำตัวเองอย่างนี้ก็คี่ ที่เรารู้ว่าคี่ที่สุดเป็นยังงิ และเวลาที่สุคเป็นยังงิ

พอสอบ ๕๓ ก็ติด ก็เลยมีความรู้สึกว่แปลกมากตั้งแต่เด็กไม่เคยมีอุปสรรค

อะไร ถึงมีก็ข่านมาได้ก็พอคี่ ก็พอใจ ปัญหาที่ว่าทำไมถึงเป็นอย่างงี้ก็เพราะว่

เป็นคนพอใจอะไรง่าย คือผมมีความรู้สึกเป็นคนที่ยึดถือว่ผู้รู้จักประมาณตน

ยังประโยชน์ให้สำเร็จทุกเมื่อ

ดาว: แต่เมื่อคั้นนี้พี่จำได้ว่าเต่ามออกว่เต่ามีปัญหาบ่กับเพื่อน เข้ากับเพื่อนไม่ได้

.....ที่บ่อกพี่ทว่ว่กับเพื่อนชอบเคียว เชื้อให้พูกก็บ่ชอบบ่พอใจ....

ที่พี่ตาดว่ว่ามีจุดประสงค์อะไรในการมารั้งนี้

เต่า: ฮอ ! อย่างเช่นผมเป็นเบื่อง่าย ตอนนั้นเราอาจเป็นคี่หรืออยู่บางครั้งรุ่น

พี่ที่หอบังคัมให้เรามาบั้งแจ้วก็ถกเถียงกัน เรื่องการเมื่องซึ่งผมก็บ่มีความ

รู้ในเรื่องนั้นแล้วเค้าก็เคียวเชื้อให้เราพูกในเรื่องนั้นเราก็รู้สึกบ่ชอบบ่

พอใจ

ดาว: แล้วทำยังงิ ตอนที่บ่พอใจช่วยเหลือตัวเองยังงิบ้าง

เต่า: ผมก็.....(หัวเราะ)

ดาว: ฮอ ! แสดงแก่ท่าทางเฉย ๆ บ่พูกอะไรออกมา

เต่า: แคใจผมว่เขาก็รู้ว่เราเบื่องมาก

ดาว: บ่ได้พูกอะไรออกมาไซ้ไหม

เต่า: บ่ได้พูกแต่ก็รู้ ว่เค้ารู้แนแน

- หุ่ย: แล้วเค้ารู้แล้ว เขาทำอย่างไร
- เต่า: เขาก็พยายามให้เราเล่นเกมส์ พอเราเบื่อ
- คาว: แสดงว่าท่าทางของเราบอกเค้าสำเร็จ
- ยุทธนา: แล้วเราโค้พูด เวลาเค้าบังคับก็ให้พูด
- เต่า: แต่มันก็พูดว่า ผมไม่มีอะไร ไม่รู้จะพูดอะไร
(จับใจความไม่ได้)
- นก: ยุทธนาเขาโค้ เอ ที่เข้าใจใหม่ละว่า (๕๕๕) คือการที่พูดในสิ่งที่
อีกอึดใจ ทำให้เราพูดถ้าเราไม่สบายใจให้เราพูด เราไม่สบายใจ
เราไม่พอใจ เราก็บอกเขาโดยไม่มี ความกระทบกระเทือนใจ
- เพียง: เราไม่หวังผลว่าเขาจะไม่ยุ่งกับเรา เราพูดอย่างมีเทคนิค เขาอาจ
จะไม่ทำตามที่เราขอร้องก็ได้ อย่างน้อง.... อย่างการที่มีคนมาแซว
ตัวผมครับผมไม่สบายใจเลยนะครับ ถ้าหากว่าคุณไปต่อแถวข้างหลังบัตร
คงไม่หมด พฤติกรรมจะออกในลักษณะประนีประนอมกัน
- เพียง: มัน เป็นศัพท์เทคนิคไม่ทราบจะใช้ภาษาไทยว่า ยังไง
- ผู้นำกลุ่ม: ที่จริงภาษาไทยมันมีศัพท์ เค้าเรียกภาษาไทยกันว่าพฤติกรรมการกล้าแสดง
ออกอย่างเหมาะสม คือศัพท์ที่สังเกตเห็นว่าเค้าตอบเพื่อนเค้าซักๆ มี
ความรู้สึกยังงี้ ไม่อยากบอกอะไรหรือเปล่า
- เต่า: ไม่มีความรู้สึกอย่างนั้น
- ผู้นำกลุ่ม: ถ้าในบางกรณีนะครั้ ถ้าเป็นคนอื่นที่ไม่อยากบอกถ้าใครมาถามว่าเป็น
ยังไงบ้าง มีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า แต่เราไม่อยากรบอก ยังไม่
พร้อมที่จะบอก เพราะเป็นสิทธิ์ของเราที่จะพูดหรือไม่พูด
- เต่า: แต่อย่างเมื่อกี้ไม่ คือผมคิดว่าเมื่อคืนผมพูดอะไร
- ผู้นำกลุ่ม: คือพียกตัวอย่างใหญ่
- เต่า: แต่หลังจากนั้น ผมก็ไม่คิดอะไร คือมันเป็นการนำเพื่อที่จะต้องมานั่ง
อย่างนั้น มันเป็นธรรมชาติของผมเอง เราเป็นเด็กเพิ่งจบม.ศ. ๕
ให้มึ่ม ๆ มันเพื่อต่อการนั่งนิ่ง ๆ แล้วตอนนี้ก็ (จับใจความไม่ได้)
แรก ๆ ก็มีปัญหา แต่ตอนนี้ไม่คิดอะไรมาก

ปู่: น้องอะ ไอ้ที่ว่า บางครั้งให้มานั่งแล้ว ถกปัญหาการเมืองที่หอหรือเปล่า

เต่า: ก็ไม่เข้ากับการเมือง มันก็เกี่ยวกับเรื่องหนัก เรื่องการรับน้องที่.....

พัทธา ก็ไม่เข้าการเมือง.....แต่ก็รู้สึกที่ไม่เสียหาย

เพียง: จะเป็นยังงี้หรือเปล่าคะคือถ้าใครบังคับแล้วจะทำให้เราอึดอัดใจ อย่างงั้นอง
มาเองน้องไม่ได้ถูกบังคับ

ผู้นำกลุ่ม: ตอนนี้เรากำลังถกปัญหาที่ว่า น้องสุวิวัฒน์เค้าสงสัยอะไรที่ว่า *๑๙๙๕* ก็คือ
อันนี้ อะ การที่เราไม่อยากจะพูดไม่อยากจะพูดก็มีสิทธิ์จะบอกเค้าได้งั้นเรา
กลับมาเรื่องของเราดีกว่า

เต่า: ผมมีความรู้สึกว่าคุณสบาย อย่างที่ผมยึดถือคติที่ว่าบุคคลที่รู้จักประมาณตนประ-
สพผลสำเร็จทุกเมื่อ ทั้ง ๆ ที่ผมเรียนวิทย์มาตลอดผมก็รู้ว่าถ้าผมสอบ
ถ้าเอาวิทย์สอบทงสอบไม่ได้ ก็เลยเอาภาษาไทย, ชีวะ, ก็ติด

เพียง: น้องพอใจกับคณะที่ติดไหม

เต่า: ผมรู้สึกเฉย ๆ อะไรก็ได้

เพียง: ยังไม่มีอะไรประทับใจ

เต่า: ก็ยังไม่รู้ว่าเรียนมาทำไม ยังไม่มีความสุขความสุข บอกไม่ถูกแต่มีความ
รู้สึกว่าโชคดี ผมโตมาแม่ก็เลี้ยงแม่ก็ช่วยเหลืองานบ้านพี่ก็ทำให้พอมีน้อง
น้องโตมาน้องก็ทำให้รู้สึกมันก็พอแล้ว เราอย่าไปชวนชววย

นก: พูดเป็นปรัชญา (จับความไม่ได้)

ยุทธนา: คนอื่นลำบาก พี่ก็ลำบาก น้องก็ลำบาก ตัวเองสบายไม่ไหว

ค้อย: แล้วเต่าไม่รู้สึกเหรอว่า เค้ายังรักเราหรือเปล่า

เต่า: ผมไม่มีความรู้สึกกลัว รู้สึกกังวล เป็นครูเป็นได้

ค้อย: รู้สึกชอบไหม

เต่า: ถ้าจะให้เป็นที่เป็นก็เป็นที่ได้ ถ้าจะให้ผมเป็นครูสอนคนตรีไทย

เพียง: หัวไม่ไม่เข้าทางสาขาคนตรี

เต่า: ผมคิดว่าคนตรีเป็นอาชีพมากกว่า ฝึกได้อย่างผมเกิดมาสิ่งแวดล้อมก็เป็น
คนตรีมาตลอด..... คือที่โน่นอย่างคุณย่า ญาติก็เล่นเป็น
คุณย่าเสียผมสักขบสองขบ เครื่องดนตรีก็ไม่มี เอาไปให้ญาติพี่น้องที่ลำพู
ก็มีคุณย่าที่เป็นลูกพี่ลูกน้อง สอนที่สาธิตเชียงใหม่.....มันเป็นธรรมชาติอาจ
จะเป็นข้อเสีย.

ดาว: เลือคดีลป็น

เต่า: ท่านองนั้น พอดีเพื่อนที่เล่นดนตรีไทยด้วย อาจจะไม่ใช่นักดนตรีไทย
แต่รู้ว่าชอบดนตรีจึงให้ความสนใจมากกว่า

นก: พี่ชอบ

ผู้นำกลุ่ม: เพื่อนเขาก็น่ารัก

เต่า: แปลกที่สุดเลยตอนแรกก็เห็นเฉย ๆ ไม่น่าสนใจ อยู่หอค่ายกันผมก็ไม่รู้
พอที่หอประกาศว่าใครมีความสามารถทางดนตรีไทยก็เชิญไปเล่น พอ
ผมไป ผมก็ไปเห็นเค้าถือซออู้ ก็ประทับใจมากพอเห็นมูบ ยิ่งสื่อออกมา
เป็นเพลงก็ยิ่งประทับใจใหญ่

ตอย: คนตรีไทยเป็นสื่อ

เต่า: พอกับกันมากก็รู้สึกว่ เค้าเป็นคนดีคนหนึ่งประทับใจมาก ๆ ก็มีคนนิสัย
นอบน้อม ถึงแม้จะเป็นคนโต ซึ่งผมก็เห็นว่าชอบดนตรีด้วย

ดาว: ที่เล่นดนตรีมีความสุขที่จะเล่น ที่นี้พี่จะถามว่าอยากให้คนอื่นฟังหรือเปล่า
ช่วงที่เราเล่นมีความรู้สึกว่อยากให้คนอื่นมาฟังหรือเปล่า
(จับความไม่ได้)

ตอย: เออ เราคิดเหมือนกัน ไม่มีเพราะว่าพี่เคยไปเล่น อย่างเล่นงาน
ของจังหวัด ก็มีความรู้สึกว่เล่นเพราะใจรัก แล้วก็เป็นที่หน้าทีของโรง
เรียนก็อยากจะไปเล่น แต่ไม่มีความรู้สึกว่คนจะมาฟังเราเพราะว่า
มีสิ่งที่น่าสนใจให้ดู เสียงคนตรีเป็นเพียงเสียงผ่าน ๆ ในงาน

เต่า: ขอให้ได้เล่นเพราะชอบที่สุด ตอนผมไปอยู่กรุงเทพ ฯ ชอบไป
โรงละครบ่อย ๆ เพราะมีการโชว์เดี่ยวคนตรีของกระ ฯ ก็มีคนตรี
*travels ก็ไปฟังบ่อย ๆ เป็นประจำ ถ้าคนตรีไทยเวลาคนอื่น
เล่นแล้วมีความรู้สึกอยากเล่นมั่ง มันอยู่ไม่ได้....

เพียง: น้องไปร่วมงานด้วยหรือเปล่า คนตรีไทยอุดมศึกษา ไปเล่นหรือไปทำ
อะไร

เต่า: ไปกันเป็นคณะ ไปเป็นแผนกคอนรับ

ดาว: อย่างน้องชอบคนตรีไทย แล้วชอบฟังคนตรีไทยด้วยหรือเปล่า

เต่า: ชอบ ในขณะที่เดียวกันเพื่อนก็บอกว่าผมเป็นคนแปลก คนตรีไทยก็เล่นได้
แต่ก็ชอบเล่นแบบกีตาร์พวกคิสโก้ก็ชอบ

เพียง: รู้สึกเป็นอารมณ์ศิลปิน ทำทุกอย่างเลย

เต่า: ผมคิดว่าอันภาษาใด ๆ ในโลกนี้ จะเพราะเท่าคนตรีนั้นอย่าหวัง
ค่ายเสียงซึ่งถึงใจเมื่อได้ฟัง ต่างชาติยังเข้าใจไม่ต้องแปล

(พูดพร้อมกัน): โอ้โฮ เก่งจริง ๆ ชนลูก

เต่า: ยังไม่จบ อีกฉันเล่นคนตรีเหมือนมีมิตร เข้าถึงจิตมิตรสหายทั้งหลาย
แน่ ผู้มิได้เป็นเพื่อนเคยเชื่อนซอ อาจเปลี่ยนแปลงเป็นมิตรเพราะจิตใจ

(พูดพร้อมกัน): โอ้โฮ ไซ้ ๆ ก็ติดอยู่แล้ว(หัวเราะ) ชนลูกเลย

ยุทธนา: เขียนเองหรือเปล่า

เต่า: ไม่อะ วันนั้นไปนอนบ้านเพื่อนที่จันทบุรี แล้วเห็นของเพื่อน อ่านแล้ว
รู้สึกประทับใจก็เลยว่า

คาร: แล้วเราได้ประสบการณ์อะไรมา

เต่า: ผมคิดว่าเป็นเรื่องนั้น

ผู้นำกลุ่ม: เสียหายไม่ได้เขาก็итарมา

คาร: ที่พี่ถามตะกี้ เพราะพี่เองมีความรู้สึกที่ตัวเองจะไม่ค่อยเหมือน
ชาวบ้านเค้าณะอะ คือพี่เล่นซอด้วงแต่พี่ไม่ชอบฟังคนตรีไทย เชื้อไม่ชอบ
พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน คือพี่ชอบเล่นแล้วก็ฟังเองไปเรื่อย ๆ มีความสุขที่จะได้
เล่น แต่ก็ไม่อยากทำให้ใครฟัง คือไม่อยากบังคับเค้า ไม่อยากให้เห็นสีหน้า
เค้าแบบเมื่อที่จะฟัง ถ้าเค้าพอใจมาฟังก็มาฟัง ใครจะมาหักเล่นก็
โอ เก พอสอนได้ เพราะตัวเองก็ไม่ได้เล่นเก่งอะไร แต่ทำไมไม่ชอบ
ฟังคนตรีไทยก็ไม่รู้ จะฟังได้แต่ช่วงไม่เท่าไร ซึ่งแวบเดียวจะเกิดความ
ไม่ได้อีกที่จะฟังต่อ แต่ไอ้ช่วงที่ฟังอยู่ก็จะจึ้นเพียงว่า เออ เค้าเล่นยังไง
เค้ามีทริคยังไง แก้นั้นแหละอะ จะจับแค่นี้ไม่ได้ทราบซึ่งถึงรสชาติอะไร
ก็แปลกใจว่าทำไมตัวเองเป็นอย่างนี้ น้องรู้สึกรักจริง ๆ เลย

เต่า: ก็ไม่เคยรักจริง ๆ แต่ผมอาจจะตอบไม่ถูก ว่ารักหรือเปล่า แต่ผมเป็น
อย่างนี้คือบางทีอยู่หอเพื่อนข้าง ๆ ห้องก็เปิดเพลงคนตรีไทย คึก ๆ

หนูย: ดูกุ๊กตัวเอง
 เต่า: ใช่ ผมคิดว่าอย่างนั้น คือกลัวคนอื่นว่าเรา อ้อ แคนี่เองไม่เก่ง เวลา
 เล่นนราก็เล่นเพลง Classic ซึ่งเพลง Classic เรายกยอมรับว่าหู
 ไม่ถึง อย่างเพลงสามชั้นน่าเป็นอันมาก เราต้องจับให้ดี เราฟังแต่ melody
 อย่างเราฟังเวลาเค้าร้อง เราสนใจเพียงแค่ว่าเขาเอามาจาก
 วรรณคดีเรื่องไหนเท่านั้น แต่ก็อย่างก็มีบังเอิญมาก อย่างบางที่จำได้
 เลยว่าเนื้อมันมีว่าอะไร ผมฟังแต่ทำนองมันมาก

ผู้นำกลุ่ม: ซึ่งมาก ชอบดนตรีไทยมากนะละ

เต่า: อ ผมคิดว่าผมชอบอะ

เพียง: ไม่คิดว่าตัวเองจะเล่นได้เป็น เพราะเวลาที่ฟังมาขนาดนี้ อย่างน้อง ที่คิด
 ว่าน้องควรแบ่งชีวิตจิตใจให้มันเลย อย่างที่นี้คงแบ่งให้มันไม่ได้ พี่มี
 ความรู้สึก รู้สึกตัวเองว่าจะไปไม่สำเร็จ

เต่า: ผมคิดว่าตัวผมเองเป็นคนเบื่อง่าย ผมจากเล่นอันนี้ เบื่อก็หยิบอีกชิ้นหนึ่ง
 คือเล่นกันยังไม่หมด

นก: พี่อยากจะทราบความรู้สึกของน้อง เวลาที่ ถ้าใครเปิดดนตรีไทย แล้ว
 จับน้องมัดมือมัดเท้าไว้ ไม่ให้ไปไหนไม่ให้หยิบอะไรเลย เปิดให้ฟัง
 อย่างจำพี่เปิดเพลงให้น้องฟังตอนนั้นอะ อะ แล้วให้นั่งอยู่อย่างนี้

เต่า: ยิงชอบใหญ่

นก: เอ้า ไม่อยากเล่นหรือ

เต่า: ผมตอนผมฟัง ผมจะมีความรู้สึกไม่อยากเล่น แต่พอหยุดนิ้วผมจะมีความ
 รู้สึกอยากเล่น

นก: ถ้าไม่ให้น้องไปหยิบเครื่องดนตรี

เต่า: มันจะทนไม่ได้

นก: ต้องตายให้ได้

เต่า: แต่คงไม่ถึงซักคืนซักงอ ความจริงผมชอบจับลูกเล่นลูกอะไร ตอนนั้นเค้า
 ใช้ลูกขี้ ผมชอบขโมยครุมาเล่น ความจริงผมไม่ชอบไปต่อจากครุ
 เท่าไร ส่วนมากชอบฟังจากเทป จากวิทยุจากคนอื่นเล่นแล้วเราก็จำ
 อย่างเป็นคนตรีก็เป็นมากอน เป็นเองส่วนมากเป็นเอง

- ผู้นำกลุ่ม: อยากระแนะนำตัวอะไรอีกบ้างนอกจากชอบดนตรีไทยมาก ๆ แล้ว
- เต๋า: พี่คงมีเรื่องให้ผมพูดเพราะงั้นผมไม่รู้ว่าจะพูดอะไร
- นก: ภูมิใจไหมอะที่ผมสวย (หัวเราะ)
- เต๋า: พี่ว่าผมของผมสวยเทรออะ ผมรู้ดีว่ามีคนชอบผมหลายคน (อั่นแน่ ! หัวเราะ) เมื่อก่อน ผมไว้ผมทรงม้า เมื่อก่อนนี่คงน่ารัก
- นก: พี่ชอบน้องศิลาใจค่าแต่เมื่อกี๊พี่น้องทำท่าเปิด แล้วก็หมุนมาหมุนไป ผมมัน
- เต๋า: แสยะ ผมมันกระแคง (หัวเราะ) ผมสวยจริง ๆ นะ
- ควง: แต่พี่นะถ้าพี่จะกลับไป พี่จะจำท่านได้ ท่าเคยผม (หัวเราะ)
- นก: แชะผมทำท่าภูมิใจมาก นี่แหละฉัน
- เต๋า: เขาเรื่องนี้คือว่า ผมชอบเที่ยวมากเลย ที่เชียงใหม่เนะ ผมอาจจะเป็น
- นก: อนุรักษ จังพวกนิยมหมอย่น่า คือเกี่ยวกับภาคเหนือ ผมชอบคอยชอบดูเขา
- เต๋า: มาก ๆ เลย คือผมมีความรู้สึกว่าคุณเป็นคนช่างฝันนิค ๆ หรือว่า *Remotile*
- นก: เห็นอะไรจะรู้สึกประทับใจมาก
- นุ้ย: เอ ! ทางใต้ไม่ค่อยมีเขาชะควั้ยทำงี้คือละ (หัวเราะ) มีแต่ทะเล
- เต๋า: แต่ถ้าชวนผมไปอยู่นะครับ(มีเสียงหัวเราะ) ถ้ามองดูเขา คือเปรียบเทียบ
- นก: ดูเขากับทะเลผมรู้สึกชอบดูเขามากกว่าเพราะดูเขา รู้สึกสวยเยือกเย็น
- เต๋า: แต่ว่าทะเลมองรู้สึกว้าว ถ้าอยู่บนภูเขาจะรู้สึกสวยเยือกเย็นแล้วผมชอบ
- นก: หมอก ชอบหมอกชอบน้ำค้าง เวลาผมไปกับเพื่อน ไปเที่ยวกับเพื่อน ไป
- เต๋า: เที่ยวขุนคาสไปทุกปี หน้าหนาว เข้าไปอยู่ในสวนสน แล้วผมก็เอาชอล์ก
- นก: ไปสี แล้วเสียงมันเยือกเย็นมากตอนกลางคืน เสียงมันก็เศร้า ๆ เพื่อนผม
- เต๋า: ก็กลัวเป็นแถว บางคนตอนกลางคืนเค้าอยากจะไปทำธุระส่วนตัวเค้าไม่กล้า
- นก: ไป(หัวเราะ) แต่ที่ขุนคาสสวยจริง ๆ ครับ เคยไปไม่ครับ
- ผู้นำกลุ่ม: พี่เคยไปแล้ว
- เต๋า: พี่ขึ้นไปบนยอดหรือเปลาะะ
- ผู้นำกลุ่ม: ตอนนั้นพี่ไปหน้าหนาว พี่ขึ้นไปถึง ย. ๔ ตอนที่ ๒ กลับลงมาคือ ๔ หน้ามาก
- นก: บรรยากาศดีมาก
- เต๋า: ตอนเช้ารู้สึกเราอยู่ระดับเดียวกับเมฆ มองแล้วสวย

ดาว: ... พี่คิดอะไรอยู่เกี่ยวกับภูเขากับทะเล... อย่างนี้จะทำให้ฟัง ถ้าจะถามว่ารักทะเลหรือภูเขา ก็จะตอบว่าเท่า ๆ กัน เพราะมันมีอะไรน่ารักที่ต่างกันทั้ง ๒ อย่างมันมีอะไรน่ารักเหมือนกัน แต่มันต่างกันอยู่ที่ความน่ารักน่าสนใจมันกลับที่กัน เช่น ภูเขาจะเปิดเผยให้เราดู ฉันทึ่งคะ ฉันทึ่งอะไร... แต่ถ้าทะเลเราไปยืนดูเราจะเห็นเพียงผิวข้างนอก มันก็เหมือนเรากับภูเขาเราหยิบเอาป่าไม้ไว้ข้างบนก็จะเหมือนกัน ถ้าเรามองลึกเข้าไปจะมีอะไรเยอะแยะ สุกขึ้นเต็นน้ำกัว มันอยู่ข้างใน แต่ภูเขาเค้า โชว์ให้เราเห็นไว้แล้วข้างนอก ถ้าสมมุติเป็นคนชอบทำทนายอาจะชอบ ทะเลมีอะไรทำ.....

เต๋า: ผมก็ชอบทะเล แต่ถ้าจะให้เลือก ผมเลือกภูเขามาก **ที่ว่า**ชอบความรู้สึกที่เป็นธรรมชาติ **คงรู้จัก**ผมดีขึ้น ผมไม่รู้ว่าตอนแรกพี่คิดว่าผมอาจมีความรู้สึกที่พี่ดูผมเป็นคนเงิบ ๆ หรือว่ายังไง

(พูดพร้อมกัน): ..ไม่ค่ะ เป็นคนน่ารักครั้งแรก

เพียง: ภูเขาเป็นคนที่ผมมนุษย์สัมพันธ์ที่เคี้ยว แต่ยังไม่กล้าแสดงออก คืออย่างว่าเราฟังรู้จักกัน

เต๋า: ไม่ครับ คือยังไม่มีการกระตุ้นยิ่งถ้าผมรู้ว่าพี่ชายชอบคนตรี่มากผมยิ่งจะคุยใหญ่ (หัวเราะ)

เพียง: น้ำไหลไฟดับ

เต๋า: ไม่ แต่ตอนนี้ก็เบรคกันไม่หยุดมันต้องมีเรื่องสะกิดใจให้พูด รับรองพูด

เพียง: ที่นี้พี่อยากจะสะกิดน้องสุวิจน์ให้พูดบ้าง พี่อยากรู้จักน้องจริง ๆ

สุวิจน์: ผมหรือครับ ผมเบื่อมากเลยเนื่องจากว่าพวกน้อง ๆ พี่จะชอบ **ดู** มาฟังแฉแฉ ใจตอนนี้อยากจะไปช่วยเค้าให้เขาสอบได้จากใจจริงไม่อยากจะนั่งในห้องนี้อีกแล้ว (ณ บริเวณมหาวิทยาลัยขณะที่จกกลุ่มนี้มีการรับแฉแฉแก่นักเรียน ม.ศ. ๕ อยู่ ตรงสนามข้างล่างและมีเสียงลำโพงดัง ขึ้นมาถึงข้างบน) คือนั่งอยู่ในห้องนี้ก็ได้แค่ฟัง ฟัง ฟัง แล้วก็เล่าประวัติตัวเอง มันไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมา ไอ้ที่บอกว่าเราจะรู้จักตัวเองมากขึ้น มันก็ตัวม ว่ามันคือความฝันทั้งนั้นแหละที่มันไม่มีค่าอะไรเท่าไร แต่พวกพี่ก็คงไม่เคยตกมาก่อน สอบ **ดู** ผม

สอบตั้งแต่เล่น ๆ จนถึงสอบจริง ๆ ตอนสอบเล่น ๆ ผมสอบตกนะ ะ
 ไอ้เพื่อนน้องมันชวนไปสอบเกิดสอบตกขึ้นมาบีบเป็นการสอบตกครั้งแรก
 ในชีวิตรู้สึกว่าจะใจมาเรียกว่า ถ้ามีโอกาสช่วยเหลือคนอื่นให้เข้า
 สอบได้ไม่ มาตกอย่างเราเหมือนที่เราเคยตกเข้าไปช่วย แล้วมีที่แล้ว
 มีเพื่อนผมสอบครั้งแรกก็ตกครั้งที่สองก็ตก ตอนนั้นมันมาเรียนศิลปะศาสตร์
 ๒ ธรรมศาสตร์ ผมบอกให้เลือกเอกอังกฤษมันไปเลือก Stat. ผมอยาก
 จะไล่เหมือนกัน ตอนที่มันไปฟังผม ลการสอบมันทำท่าจะร้องไห้ ผมก็คิด
 ว่ามันสอบตกผมก็ไปตามไปดูชื่อแล้วก็ตามมันด้วย ปรากฏว่ามันได้ผมก็ตาม
 ว่ามันร้องไห้ทำไม มันก็ไม่ตอบผมนะ เผลอช่วงนั้นมีนักเรียนร้องไห้ยืนอยู่
 ข้าง ๆ พี่ก็ดูนะไอ้บ้าเพื่อนผมยืนร้องไห้อยู่ข้าง ๆ นี่ก็ยืนร้องไห้เพราะ
 สอบตกมันเลยเกิดความตั้งใจว่าเราจะช่วยอะไรเค้าได้ ไอ้มันสอบได้
 ยังมายืนร้องไห้อยู่กับเค้าด้วยทั้งที่มันเรียนรามฯ ๆ ตอนนั้นมันเรียนปี ๓
 แล้วด้วยแล้วน้องผู้หญิงคนนั้นคงจะเคยสอบตกครั้งแรกในชีวิตเห็นร้องไห้
 ก็เลยอยากรู้สึกจะช่วยเขามากกว่าอยู่ในห้องนี้ก็ฟังเค้าแค่นั้นเอง

ดาว: ความที่เกิดปัญหานั้นขึ้นมาอยากจะถามน้องว่าถ้าสมมุติ ไม่ต้องสมมุติ
 หรือกะ ถ้าเกิดอาการจริงขึ้นมาว่าไอ้ที่เราอยากจะทำและเราทำอยู่
 ปัจจุบันนี้ คือเราอยากจะทำอย่างอื่นมากกว่าคิดว่าจะแก้ปัญหานี้ได้ยังไง
 สมมุติว่าตอนนั้นน้องอยากไปช่วยเด็กที่เค้าจะ ~~ถูกไฟไหม้~~ แต่ต้อง
 มานั่งอยู่ในห้องนี้ คือเหตุการณ์จริง ๆ น้องอยู่ในห้องนี้แล้วน้องจะแก้ปัญห
 ยั้งนี้ตอนนี้อย่างไร

สุวัฒน์: เข้าใจ ะ ตอนนี้มีหน้าที่ต้องทำคือมากดุ่ม กุ่มนั้นมันเป็นโอกาสหนึ่ง
 ซึ่งมาเจอขึ้นโดยไม่คาดฝัน อย่างไอ้แนวที่มีที่คล เค้าจัดไว้คนเยอะ
 เด็กต่างจังหวัด มันรู้สึกว่าเราจะนำช่วยเหลือเค้ามากกว่าเริ่มตั้งแต่
 พี่.... พี่.... พอเริ่มเท่ากลับรู้สึกอยากกลับ ชักจะแข็ง โทษนะอะ
 ชักไม่อยากฟัง ไม่ใช่แข็งที่พูดนะ อะแต่ว่าตัวเราเองมันชักไม่อยากสนุก
 แล้วในเมื่อ....

ยุทธนา: จิตใจมันอยู่ที่นั่น

สุวัณน์: เราจะช่วยเค้าแล้ว เรื่องนี้เลยไม่สนุกตอนแรก ๆ มาตอนเช้ามาก็สนุกดี เพราะพวกเด็ก ๆ น้อง ๆ ยังไม่มา พอเค้ามาได้ยิน เพลงอะไรพวกนั้น

คาว: แสดงว่าตอนนี้สุ้าใจอยู่ เพราะคิดว่า เป็นหน้าที่ที่เราควรจะทำเนีนต่อไป

สุวัณน์: ก็ใกล้เคียงความจริง

คาว: คิดว่ามันทรนทานจิตใจมาก.

นก: พี่ขอถามน้องค่าเคียวนะละ พี่อยากจะมีมองในแง่แคบสักทีคนนะคะว่าน้องจะ ช่วยคนตั้งหลายหมื่น หลายแสน เข้ามาอยู่ในมหาวิทยาลัยที่มีอยู่ได้ยังไง น้องว่าช่วยช่วยยังไง

สุวัณน์: คือว่า ผมอาจจะช่วยได้ไม่หมด แต่อย่างน้อยที่สุดสักคนที่เรามีโอกาสที่จะ พุคคยหรือแนะนำอะไรก็ได้ เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่มันมีประโยชน์ ไม่ใช่ไปหา เงินจากเค้าอย่างพวกที่นิสัยบางคนทำแล้ว ๆ มาก ผมยัง เจอมากกับตัวเอง ซึ่งนึกไม่ถึงว่าจะ เป็นไปได้ ตัวอย่างนี้ละละ เค้าก็จะให้บอกชื่อจริงไหม ไม่ต้องนะจะอัดเทป เค้าก็ไปงอนเด็กนักเรียน ๓-๔ คนผมก็ตามเค้าไปดู มันเป็นอย่างไง หลังจากไปดูหลาย ๆ ที่ก็มีน้อง ๆ มาพบ (จับความไม่ได้) รู้สึกว่ามันซัดกับเราในเมื่อเราอ่านกับความลำบากขนาดนั้น ไม่รู้จะลำบาก ขนาดไหนเงินไม่มีค่า ไล่สิ่งที่สบายขนาดนี้มาได้เลยมันทำให้เห็นไม่มีค่า ขอให้เพียงแต่อยู่ ๆ ยิงมาเห็นพวกเขาเงินจากนักเรียนยิ่งหมกศรัทธาใหญ่ รู้สึกว่าความรู้สึกตอนนั้นไม่เป็นยังงี้ แม้ว่าจะช่วยหมกไม่ได้แต่ทำให้คำแนะนำเพียงคำสองคำจากคนที่มีประสบการณ์พอ ถ้ามถึงคนที่สอบได้สอบตกมา แล้ว อยู่กับคนที่สอบได้สอบตกมาแล้วมาก ๆ ไม่ใช่ว่าอยู่กับคนที่สอบได้ตลอดก็ใจที่จะได้ช่วยเขา

คาว: ตอนนี้นำแสดงว่าน้องไม่ค่อยจะสบายใจยอมรับแล้วว่ามี ความกังวล

สุวัณน์: มันมีช่วงอยู่ช่วงหนึ่ง คือช่วงต่อจากช่วงที่ไม่สบายใจที่สุดมันได้ยินเสียง ครึกโครมมาก ตอนนี้อย่างมันเลยซาไปแล้ว

คาว: คือตอนนี้พี่อยากจะเสนอแนะความคิดเห็นไม่ทราบว่าจะนึกยังงี้ คืออยาก จะช่วยไม่ให้กังวลใจมาก ถ้าน้องคิดว่าน้องจะช่วยทางไหนน้องทำประโยชน์

ถ้าฉันคิดว่าอยู่ทางนี้ก็จะเป็นประโยชน์ได้แล้วพอจะลบทันกันไปได้หรือเปล่า คือหมายความว่า ถ้าสมมุติฉันคิดแล้วว่าไปทำประโยชน์ที่ โน่น มันจะได้... ที่ก็กลับมาเรื่องเดิมคือได้ เอ ถ้าฉันอยู่ในกลุ่มนี้ ฉันอาจจะ เป็นประโยชน์ต่อหลาย ๆ คนเพราะความคิดของฉันและอย่างน้อย ๆ ที่สุดก็คือพี่ตาในการผลวิจัยใช้ไหมคะหรืออะไรนี้ ะสำหรับในกลุ่ม ตัวฉันเองทำเองทำประโยชน์มันจะลบทันกันให้ เอ มาเป็น ซี พอดีหรือเปล่า

สุวิทย์: ตอนนั้นอะผมวางแผนไว้เรียบร้อยแล้ว คืออย่างน้อยเราต้องพักกลางวัน

ชั่วโมงหนึ่งคือผมกินข้างจริง ๆ แล้วที่บ้านผมกินจานึง ๕ นาทีจานเต็ม

นก: พี่นึกว่าฉันจะไม่ทาน

สุวิทย์: ผมใช้เวลาไปกับข้าวทั้งหมดแค่ ๑๕ นาทีแล้วที่เหลือก็จะไม่ทำอะไรเลย ผมอาจจะเดินโค่เตตุ....

ผู้นำกลุ่ม: คือพี่กำลังจะบอกนะอะว่าตอนพักเรามีเวลาชั่วโมงหนึ่ง พี่ว่าฉันจะเอาเวลานั้นไปทำอะไรที่ฉันอยากจะทำ

คาร: วางแผนไว้เลยสบายใจ

ผู้นำกลุ่ม: พี่อยากถามนิกนะอะ ว่าน้องสุวิทย์ชอบย่ำว่าเคยสอบตกมาแล้ว และเค้าก็เคยตกมาแล้ว ที่น้องมาน้องก็อยากจะมาช่วยเค้าไม่อยากจะเค้าสอบตกอีก ไม่อยากจะเค้าผิดหวังคือ อยากให้เค้า *get good* ให้ได้

สุวิทย์: ที่ผมตก มันตกด้วยความขำหน้าจริง ๆ ตอนนั้น ทั้งที่เราไม่ได้เตรียมตัวคือๆ เทำนอง น้องผมตอนนั้นสอบคิด เศรษฐศาสตร์ ธรรมศาสตร์ เป็นน้องพี่ภาณุจน์ ตอนนั้นผมไม่ไปก็ดี น้องผมก็ชวนให้ไปหน่อยไปหน่อย ผมยังจำได้ น้องมันเข้ามาก็บอกว่าสอบได้แล้ว ตอนนั้นน้องผมอยู่ ม.ศ. ๔ น้องผมที่ติดจุฬาฯ ก็แถม.ศ. ๔ เหมือนกัน ที่นี้ผมก็เลยต้องสอบตกที่จริง ตกก็ไม่ใช่ไร ผมไม่ได้เรียนสายสามัญ เรียนพาณิชย์ แต่ว่ามันอายุเกิดความรู้สึกว่ามันอายุขึ้นมา ถึงแม้จะบอกว่าไม่เห็นต้องอายุเลย ลองคิดว่าคนอื่นเค้ามองเราที่ไม่รู้ความจริง พี่หน้าก็คอยสอบอีกที่ พอเอาเข้าจริงก็ตกอีกนั่นแหละ ตอนนั้นต้องไปทำงานรู้สึกกว่า ๓ เดือนตอนทำงานก็ไม่

คอยดูหนังสือเท่าไร คือไม่มีโอกาสได้เต็มที่สักที แต่ว่าถ้าเราอยากจะได้
ในสิ่งนั้น ก็คงไม่มีอันพลาด แม้มันอาจจะมาช้าไปหน่อย

ผู้นำกลุ่ม: พอ อยู่นี่แหละ อีกทีก็ได้ใจใหม่ละ

สุวัฒน์: มันคงได้อยู่แล้วละ มันไม่มีปัญหา

ผู้นำกลุ่ม: อยากทราบว่าถ้าตอนนี้จะไปแนะนำพวกน้องข้างล่างนะกะ จะแนะนำ
ยังไง

สุวัฒน์: ไม่เคยวางแผนเกี่ยวกับว่าจะไปพูด พอเจ้าไปถึงมันก็ออกมาเอง ผมไม่
เหมือนกันว่ามันมาอย่างไร มันออกมาเองได้มันอาจจะ อาจจะดูพวกมันน้อง
กตบ. แสดงความโง่ออกมาหลังจากนั้นน้องยังง ก็เข้าไปถามว่ามีอะไร
ให้ช่วยหรือเปล่า แนะนำว่ามีอะไรบ้างคณะนี้ ๆ ถ้าเป็นนักเรียนระดับ
๔ - ๕ ก็ต้องการผู้ที่ชี้แนะมากที่สุดเลย เจ้าไม่มีการแนะนำไป
เลือกอันดับแรก แพทย์จุฬา เกษตรจุฬา วิศวฯ อะ ไรอีก ๒ คณะ
ตบท้ายควยหนัก ๆ มีเยอะเยอะ (สมาชิกซักถามสุวัฒน์เกี่ยวกับวิธีการที่เขา
จะไปพูดกับน้อง ๆ ๒ -๓ ประโยค)

ผู้นำกลุ่ม: ถ้างั้น เคียวเรารีบหักก่อนไหมอะ สุวัฒน์ได้ไปทำงานแล้วบายเราก็มา
เจอกันที่นี่

สุวัฒน์: อาจจะไม่ประสบผลสำเร็จ

ผู้นำกลุ่ม: แต่ถ้าได้ทำสิ่งที่อยากจะทำ

สุวัฒน์: รู้สึกสบายใจขึ้น

ผู้นำกลุ่ม: ขึ้น เคียวลงไปหาหน้าก่อนนะกะ บายขึ้นมาเจอกัน

(พักทานอาหารกลางวัน ๑.๓๐ ชั่วโมง เริ่มกลุ่มตอนบ่ายเวลา ๑๓.๓๐ น.)

เพียง: พี่หัง ๆ อยากจะรู้ที่น้องพูดทุกอย่างที่น้องยกเปรียบเทียบเหมือนกับน้อง
เจ้าความคิด อาจจะมีส่วนอย่างไรในใจของพี่น้องอยากจะบอกให้เรารู้ แต่
เราก็ไม่สามารถจะรับรู้ส่วนอันสูงส่ง

สุวัฒน์: มันไม่รู้จะบอก พี่ลองยกตัวอย่างว่าจะเอาเรื่องอะไร อันที่จริงที่ผมเป็น
คนนิสัยอย่างนี้ ที่บ้านผมเต็มไปด้วยนักสังคมนิยมทั้งหลาย ไม่ใช่ช่วยยก
ตัว แต่ว่าเศรษฐศาสตร์มันกลับมา มันก็บ้า ๆ เรื่องเส้นบัว ก็มาน, ขับพลาย

อะไรของมันแล้ว โควกุก ก็ว่ารัฐบาลอยู่เรื่อย ใจนึกคิดลำบากก็มาตราบันมันต้อง
 ประหารชีวิต คิดอย่างนี้ไม่ได้ อย่างพอมกลับไปที่อย่างว่าก็บ้าตามกันไป
 อาศัยที่เรา เข้ากับเค้าได้ทั้ง ๒ คน กฎหมายก็พอเคยเรียนมาบ้างตอน
 เรียนพาณิชย์ เศรษฐศาสตร์ก็ผ่าน Stat. มาหลายตัวแล้ว ที่นั่นก็เลยไป
 กับเขาได้ไม่รู้จะแก้อย่างไหนเหมือนกัน มันแก้มันไม่ได้ขนาดเพื่อน ๆ ที่เค้ามา เค้า
 ยิ่งกลัว คือถ้าปรับตัวเข้าไม่ได้ก็คงอยู่ไม่ได้ มันอยู่กับคนหลายประเภท
 จะว่าไปแล้วนะละ เปื่อหรือไม่เปื่อบอกไม่ถูก เพราะว่าเคยชินซะแล้ว
 แต่บางครั้งมันนำไม่ไหวราคาอยู่บ้าง บ้าแต่เรื่องนั้นไม่พูดถึงเรื่องอื่นกันบ้าง
 เลย มาที่เราอยากจะทำอะไรจะเปิดเพลงก็บอกว่าบ้านนี้ต้องการความสงบ
 ไม่ต้องการเสียงเพลง บอกมาเลยยังงี้เพียงแต่ว่าอยู่ในบ้านต้องเป็นแบบ
 นี้จะทำตัวเป็นหนุ่มเจ้าสำราญอย่างนั้นไม่ได้ รวมทั้งพ่อค้าซึ่งอยู่บ้านตอน
 กลางคืนก็เลย ๔ คนพ่อลูกแม่ (จับความไม่ได้) ลงไปนอนข้างล่างอยาก
 จะให้พี่ถาม เพราะไม่รู้จะบอกอะไร

ผู้นำกลุ่ม: ใครอยากจะรู้จักอะไร

เพียง: พี่อยากจะรู้จักน้องคือมีความแปลกอยู่อย่างหนึ่ง นะคะ อย่างน้องไม่เคย
 รู้จักพี่ตนเองเข้ามาคุย กับพี่เล่าอะไร ๆ หลาย ๆ อย่างให้พี่ฟัง นั่นแหละ
 ที่มีความแปลกใจตัวเองว่า พี่อยากรู้จักน้องตอนนี้พี่รู้สึกว่าได้เข้าไปรู้จัก
 น้องน้อย

สุวัณน์: อยากจะรู้จักในตำนานไหน ผมไม่สามารถจะแนะนำตัวเองได้ว่ามันก็เหมือนคน
 ธรรมดาที่เค้าดำเนินชีวิตกันอยู่ทั่ว ๆ ไป เช่นทางค่านักกีฬาบางชีวิตก็ชอบ
 วายน้ำ บางชีวิตชอบบาส อย่างผมถ้าเล่นกีฬาอย่างที่ว่า เข้าถึงชั้นลงมือ
 ขอมเห็น้อยอย่างน้อยก็มีคนตอบแทน ที่นี้เราไปเล่นเห็น้อยไม่ได้อะไรเรา
 ก็ไม่เอา

ผู้นำกลุ่ม: น้องชอบเล่นอะไร

สุวัณน์: กีฬาที่ผมชอบเล่น คือถ้าจับกีฬาแล้วผมเล่นได้ (จับความไม่ได้) ถ้าพี่
 เล่นพี่จะรู้สึกว่าร่องเท้าอย่างร่องเท้าผม แม่ผมชักร่องเท้าให้ผมจน
 พูดว่าไม่น่าเอามาชักร่องเท้าของเรา พอเราชักไปแล้วร่องเท้าเล่นกีฬา

เอามาใส่มันเหมือนไม่มีกลิ่น เท่าของเรามันใส่ไม่ลงจริง ๆ อะ เสื่อกีฬา
หรือเสื่อผ้ามีกางเกงอยู่ตัว ว่าจะเอามาเหมือนกันเผื่ออุ่นมันบาง

เพียง: แล้วไม่ได้ซักเลยเทรอ

สุวัณน์: ซักเหมือนกันอะ แต่ว่าคือถึงมันจะเก่าแค่ไหนก็ยังอยากจะใส่ตัวนั้นเล่น
ตลอดเวลาไม่อยากเปลี่ยนใจ

เพียง: ถ้าเรามีรองเท้า สมมุติว่ามันจะสะอาดมันก็เป็นคู่เก่าของเราใช้ไหมคะ

สุวัณน์: สะอาดกว่าคู่เก่า

เพียง: ใช่ไหมอะ ก็น้องบอกว่าใส่สกปรกแล้วสกปรกก็ซัก

สุวัณน์: มันไม่มีกลิ่นของเรา ๆ

เพียง: แต่มันก็เป็นของเรา

สุวัณน์: ครั้งแรก ๆ ที่เราใส่รองเท้ามันจะรู้สึกว่ามันหนามันหนัก พอเราใส่
แล้วก็จะรู้สึกเหมือนที่เราเองเท้าเปล่าเดินหรือวิ่ง ไม่เหมือนเท้าเราเลย
บางที่มันเห็นเก่า ๆ อย่างนั้นขอซื้อต่อก็ไม่ขาย รู้สึกว่าลงทุนไปกับรองเท้า
ดูนี้ดีกว่าล้างกายกำลังใจแล้ว

ผู้นำกลุ่ม: เราได้ใช้สิ่งที่เราชอบ

สุวัณน์: เป็นสิ่งหนึ่งในชีวิตของเราเลยละ ไม่อยากจะทอดทิ้งมัน อาจจะเป็นคนที่
ว่า (จับความไม่ได้)

หนุ่ย: ที่ไม่ซักรักษาการรักษากลิ่น (หัวเราะ)

เพียง: บางอย่างนะคะ บางคนก็เห็นว่าไม่มีค่าแต่บางทีก็มีค่ามากสำหรับคนบาง
คนเหมือน

สุวัณน์: บางอย่างมีค่าอย่างเหรียญทองนะอะไ้มา เข้าโรงจ่าน้ำมันก็ไม่เอา แต่
สำหรับคนที่เป็นเจ้าของมันก็มีค่าทางจิตใจ

ผู้นำกลุ่ม: เหมือนรองเท้าที่รักของเค้า

สุวัณน์: ถึงเวลาพัง มันก็คงพัง

ผู้นำกลุ่ม: อย่างรองเท้าละอะใส่แล้วไม่รักเลยหรืออะ หรือว่าซักเอง

สุวัณน์: ผมไม่ซักเลย

ผู้นำกลุ่ม: ใส่จนพอใจ

ผู้วิเศษ: ถ้าเป็อนโคลนก็แค่มัก ๆ โคลนให้หายไปรู้สึกว่าคุณเป็นคนอย่างไรอะ
 เพียง: คือว่ามันจะไปว่า ๆ เธอสกปรก แหม เธออย่างนั้นอย่างนั้นมันเป็นความ
 ชอบลยู่ที่ความสบายใจของเรา ในเมื่อเราไม่แคร์สายตาคคนอื่น ก็ไม่
 ต้องแคร์อะไรจริงไหม เพราะที่น้องไม่แคร์ว่าคนอื่นเค้าจะมองเท่านั้นอง
 อะไรอย่างงี้

ผู้วิเศษ: คนอื่นก็อาจไม่ซึก ให้เข้ามาถามว่าที่รองเท้านะซึกชะมังมิ

เพียง: ไม่เคยสนใจเลยแหมหรือ อยู่กลุ่มพีเสีร์จ

ผู้วิเศษ: เคยครับ ผู้หญิงก็แซวแต่ก็ช่างเขาเถอะ เค้าไม่ว่าผมหรือรองเท้าผมด้วย
 เท่ากับหน้าผมแหละ คุณรักหน้าคุณเท่าไร ผมก็รักรองเท้าผมเท่านั้นแหละ
 เขาแซวผม ผมก็แซวใครไม่ค่อยเป็น พุคอะไรพุคตามตรงออกมาเกี่ยวกับ
 ตัวผม ถ้าเค้าเองไม่สนุกหรืออะ ชอบตอบคำถาม

ผู้วิเศษ: ไ้กลุ่มตามใจใหม่อะ

ผู้วิเศษ: ไรอะ

ผู้วิเศษ: ใครอยากจะซึกถามผู้วิเศษมั้ง ใครอยากรู้จักเค้ามากกว่านี้ก็ซึกถามได้
 ใจใหม่อะ

ผู้วิเศษ: ได้ทุกอย่างเลยอะ

นก: อายุเท่าไรอะ

ผู้วิเศษ: ๒๑ ครับ

นุ่ย: อายุยังน้อยนะ

นก: ทำไมน้อยละอะ

ผู้วิเศษ: เพราะว่าเรียน เรียนสิริวิญญูใจใหม่ ๓ปี สงขลาปีหนึ่ง จะเล่าตั้งแต่
 ต้นก็ได้ ความจริงนะอะ ถ้าสมมุติเป็นไปตามที่ผมเรียนมาไม่มีอะไรติดขัด
 นะอะ ถ้าผมเรียนหนังสือจริง ๆ ก็ทำปริญญาโทปีหนึ่งแล้ว เพราะตอน
 ป. ๓ ย้ายโรงเรียนใหม่จะขึ้นป. ๔ แม้มันไม่ยอมให้เรียน ป. ๔ เพราะ
 ว่าเรียนโรงเรียนรัฐบาลแล้วจะไปเรียนโรงเรียนราษฎร์ ผรั่งเค้าก็กลัว
 ภาษาอังกฤษไม่ดี ก็เลยให้เบรคไว้แค่นั้นก่อน ตอนเด็ก ๆ ก็มีแต่ส่งเข้า
 โรงเรียนอนุบาล ๒ ปี ซึ่งคนอื่นเค้าเรียนกันปีเดียว สำหรับการเรียน

ผมถือว่าเสียโอกาสมากเลยละ เป็นความเจ็บใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตเลย
เพราะว่าโชคเรา.... โอกาสเราก็แค่ไม่ได้รับมันบ้างอย่างที่ว่าเอ มา
อยู่ข้างหน้า แต่ไปคว้า ซี เป็นไปได้ยังไงก็ไม่รู้ ผมเจ็บใจ เลยคิดว่าไอ้
ความเจ็บใจนี้มันอาจจะทำให้เราเรียนมากกว่าคนอื่นก็ได้

เพียง: ที่บอกเจ็บใจมากเป็นความเจ็บใจที่ยิ่งใหญ่ในชีวิต เจ็บใจที่เรียนมันช้า
กว่า

สุวัฒน์: มันช้ากว่าที่ต้องการ

เพียง: แล้วเจ็บใจที่เรียนแล้วไม่ได้อย่างที่หวัง อย่าง เอ ได้ ซี

สุวัฒน์: ออ เอ บี ซี นี่อะไรหรือ เห็น เอ ลอยอยู่ข้างหน้าแล้วไปคว้า ซี ถ้าอย่าง
นั้นก็เหมือน Stat. ผมสอบไม่ได้คูหนังสือก็ไม่สอบเลย เพื่อนฝูงเขาได้ บี
ส่วนใหญ่ มี ซี อยู่ในกลุ่มเพื่อนนะครับ เพราะความซี้เกียจคูหนังสือ สลัดหรับ
ผมมันเบื่อ บางวิชาที่ข้างส่งสารอาจารย์ จะต้องเสียพลังงานในการส่ง
เสียงให้ดัง เลยไม่เข้า

ผู้นำกลุ่ม: เป็นอันนี้หรือเปล่าละ ที่สุวัฒน์บอกว่ามี เอ อยู่แล้วไปคว้า ซี เหมือน
Stat. ที่ยกตัวอย่างมากคือเป็อมมากเลยได้ ซี เลยไม่เรียนเลยได้ ซี
เจ็บใจตัวเองว่าทำไม่ถึงเป็หรือเปล่าละ เจ็บใจว่าตัวเองทำไมไม่ไป
เอา เอ เสียอย่างนี้

สุวัฒน์: มันเจ็บใจ มันไม่ที่สุดมันที่ สอง

ผู้นำกลุ่ม: ที่สุดเป็นไง

สุวัฒน์: ที่สุดคือเรียนช้า ตอนนั้นกรรทงมืออยู่ บี ๓ แล้ว แต่อยู่ต่ำสุดเลย
เคราะห์กรรมมันศาล น้องมันแสงช่วย

เพียง: ที่จริงไม่ควรคิดอย่างนั้น อย่างที่พูดนายออกนะอะ (จับใจความไม่ได้)
น้องก็ได้ยินที่พี่พูคไซ้ใหม่ เรื่องไม่ไปเรียนทุกอย่างไม่ต้อง โทษ โชคชะตา
เพียงแต่หยุดคิดการกระทำ แล้วเราก็จะไม่เสียใจกับสิ่งเก่า ๆ เราก้าว
หน้าได้ทั้งปัจจุบันและอนาคต

สุวัฒน์: อันนี้เราได้ยินบ่อย ๆ ทั้งที่พูดมาทั้งหมดนี้ก็ได้ยินบ่อย ๆ ทั้งในหนังสือ
โทรทัศน์

เพียง: จากพี่ควย (หัวเราะ)

ยุทธนา: จริง ๆ นะประสบการณ์ของสุวัจน์คล้ายกับผมมากคือของผม คุณพ่อผม เป็นคนที่แปลกมากไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือนคือคล้าย อาจคล้าย มาก ผมเรียนหนังสือเข้าตั้งแต่เล็กมาก คือ ๓ - ๔ ขวบก็เข้าแล้ว แต่ว่าให้เรียนโดยไม่ยอมให้ขึ้น คือชั้นขนาดที่ว่าอาจารย์ที่สอนว่าให้ขึ้น ไปได้แล้ว แต่ก็ยังไม่ยอมให้ไปสอบกลัวว่าไปสอบจะสอบได้ ถึงอยากจะได้ แน่นตั้งแต่เด็กทำนองนี้ว่าพื้นฐานมันก็จะไม่มีปัญหา ซึ่งจนถึงเดี๋ยวนี้ อย่างน้องผมเรียน อย่างเรียน ป. ๑ ปีนี้อยู่ ป. ๒ ปีที่แล้วอยู่ ป. ๑ เค้าอ่านหนังสือได้ หนังสือพิมพ์ก็อ่านได้ควยแต่พอไม่ยอมให้ขึ้นก็ต้องอยู่ รู้สึกเสียเวลา เวลาค่ะ แต่สำหรับตัวผมไม่คิดอะไรคือในแง่ที่ว่าเรารู้ว่ายังไง ก็แก้ไขไม่ได้แล้ว สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราผ่านมาแล้ว เราจะเรียกร้อง กลับคืนไปไม่ได้ แต่เราต้องเข้าใจอยู่อย่างหนึ่ง อย่างผมอาจจะมอง อะไรในแง่ที่ตีบ้างครั้ง ๆ ไปเหมือนปลอบใจตัวเอง แต่ผมรู้จักอย่างนั้น จริง ๆ ในแง่ที่ว่าผมมองดูว่าที่ผมเป็นผมอยู่ได้ทุกวันนี้ เพราะประสบการณ์ ที่ผมซำอยู่ อย่างนั้น ถ้าเกิดคุณพ่อเรียน ๆ มาป่านนี้ผมอาจไปอยู่ที่ไหน อยู่รวม ก็ไม่รู้เรื่อง ผมคิดในแง่ นั้น คืออย่างน้อย ๆ เราได้ถึงขั้นนี้ เราก็ภูมิใจในตัวของเรา ซึ่งอาจจะหลายคนเรียนซ้ำ ซึ่งก็เป็นเรื่อง ของเรา ซึ่งแล้วแต่ใครจะเอาอะไรมาวัด

สุวัจน์: ผมได้ยินบ่อย ๆ

ยุทธนา: ก็น่าจะคิด

สุวัจน์: ผมก็คิดทุกที แต่ไอ้ที่เจ็บใจเป็นส่วนหนึ่ง

เพียง: (ขึ้นไม่ได้) แล้วไม่คิดว่า จะเอาความเปลี่ยนแปลง...

สุวัจน์: ก็คิดว่าเขาเวลาด้วยกัน... อยู่ไปนานก็ลืมไปเอง

ยุทธนา: ลืมไม่ได้ละ

สุวัจน์: ไม่ลืมไม่ได้จริงครับ แต่มันเลื่อนได้ เข้าบอกว่าอะไรนะ คนเราถ้าจะจำ มันก็ จะจำอยู่ได้ แต่ว่าอาจจะอยู่ ลึกลงไปก้นบึ้งอยู่ตรงนั้น ถ้าไม่มีอะไรมาสะกิดถ้าไม่มีอะไรมาสะกุดมันก็เลื่อน ๆ ไป คงอยู่ในความ ทรงจำของเราเอง คนเราจะลืมไม่ได้ละอะ ถ้ามันมีสิ่งกระตุ้นคงจะจำได้

- ถ้าไม่มีสิ่งกระตุ้นเราอาจจะลืม ไม่ลืมหรือกลืน ไม่ได้คิดออกมา
- ผู้นำกลุ่ม: พี่ฟังดูสวัสดีทุกตั้งแต่แรกแล้ว รู้สึกว่ามีคำหนึ่งที่พูดบ่อย ก็คือคำว่า "เจ็บใจ" เจ็บใจผูกใจกับมันหรืออะ
- สุวิทย์: เราคิดว่าเราสามารถได้ดี แต่มันทำให้เราเสียเวลาไปนิดนึง นิดเดียวเท่านั้น คนเราช รมคาความเจ็บใจ
- เพียง: รู้ว่านึกเดียวทำไมต้องทุ่มเทความเจ็บใจมากมาย
- สุวิทย์: อันนี้อาจเพราะว่าผมไม่เคยเจ็บใจใครมาก่อน หรือว่าใครทำอะไรผมก็ ตามไม่เคยรู้สึกเจ็บใจอะไรเลย แต่ว่ามาเจอเอาสิ่งที่มีมันเลยงานก็เลย เสียหาย
- ผู้นำกลุ่ม: แต่พี่ว่าอดีตของสุวิทย์ ประสบการณ์อะไรอย่างนี้ สุวิทย์มาเจอเพื่อน หรือ ว่าใครที่... หรือว่าคิด แต่ว่าตัวเองน่าจะทำได้เร็วกว่านี้ทำไมจะต้องไปช้าอยู่ มันก็น่าจะทำให้เราเจ็บใจ เราควรจะได้มากกว่านี้
- สุวิทย์: ผมไม่เคยคิดเปรียบเทียบกับคนอื่น
- ผู้นำกลุ่ม: เขาเป็นว่าตัวเอง
- สุวิทย์: เฉพาะผมเลย เขาเฉพาะผม
- ผู้นำกลุ่ม: น่าจะได้ ไปได้เร็วกว่านี้ไม่ห่าจะเสียเวลา แต่พี่คิดว่าสุวิทย์ลองคิดในแง่ ที่ว่าไอ้ที่อดีตอย่างที่อยู่ชนาเค้าว่ามันเสริมอะไรให้เราบ้าง
- สุวิทย์: **นิอร** ประสบการณ์
- ผู้นำกลุ่ม: มันจะเสริมอะไรให้สุวิทย์บ้าง ความคิดความอ่านปัจจุบันการที่เป็นอยู่ ปัจจุบันเป็นการพร้อมมาตั้งแต่อดีต และพี่คิดว่าถ้าพี่จะพูดสุวิทย์ก็ว่าเคยได้ ยินมาแล้วอีกนั่นแหละใช่ไหมอะ คือพี่อยากจะบอก เคยได้ยินมาแล้วก็อยาก ให้ฟังอีกที่ อะไรก็ตามที่ทำมาแล้ว เกิดขึ้นมาแล้วเป็นสิ่งที่ดีที่สุด เพราะ มันเป็นอดีต มันจะดีกว่านั้นไปไ้จะเร็วกว่านั้นไม่ได้ คือมันต้องเป็น อย่างนั้น
- สุวิทย์: จะคือเป็นสิ่งที่แก้ไขไม่ได้ก็แล้ว
- ผู้นำกลุ่ม: และมันก็เป็นสิ่งที่ดีที่สุดแล้วที่เกิดขึ้นมา
- สุวิทย์: แค่นี้ ๆ ก็เจ็บใจเท่านั้น โดดแต่เจ็บใจเพราะ ผมไม่เคยเอามาเปรียบ เทียบว่าเหม คนนั้นะ เหม เราเรียนทำไม (เสียค่อยไม่ได้ยิน)

เพราะว่าเราไม่เป็นคนเปรียบเทียบกับคนอื่น ตัวเราเสมอตัวเราเท่านั้น

ผู้นำกลุ่ม: เพราะเราก็ออมรับว่า เรารู้ว่ามันต้องเป็นยังไงใช้ไหมคะ

สุวัณน์: มันเป็นอย่างงี้ก็ไม่ได้เห็นเป็นไร จะเล่าเรื่องคนบดี้ คณะนิติศาสตร์ คนก่อนให้ฟังไหมละ แกจบไม่ไค้จบเรียนเพาะช่าง ๓ ปีไม่จบ ก็กลับมาเรียนต่อ ๔ - ๕ แล้วก็สอบคอนันันติขึ้นอยู่กับรัฐศาสตร์ ก็แกก็ไปเรียน ๆ ๆ อะไรของแกอีกเยอะ จนจบ doctor มาได้ คน..... อีกอย่างคนที่ไม่ได้เรียนก็มีเยอะแยะไป เราสิมีโอกาสก็แล้วมันนั่งคิดมา ๆ บอ ๆ อะไรให้ไปเจิมใจผูกคอตาย เรื่องที่เล่าให้ฟัง พวก ๆ มานี้ไม่รู้ว่าจะถูกหรือเปล่า

ผู้นำกลุ่ม: ไม่ผูกมาโดยไม่ต้องกังวลอะไรเลย (สุวัณน์ชี้มาที่เทพ ท่านองว่ากตัวจะเปลื้องเทพ) ไม่เป็นไรมีเยอะแยะ

สุวัณน์: อย่างเช่นที่หอพักหญิง ๒ มีพี่ผู้หญิง แกถูก.... แกผูกคอตายทนไม่ได้ อุสาห์หุ่เมมา ผูกคอตายแล้ว ๘ มว่าประวิติยอ ๆ ก็คงจะเท่านั้น ขึ้นมากเคี้ยวเทพพี่ไม่พอ

ผู้นำกลุ่ม: ไม่เป็นไรพี่เตรียมมาเยอะ เตรียมมากพอกับเวลา

สุวัณน์: เชิญท่านต่อไป เหยื่อรายต่อไปคือว่า

ผู้นำกลุ่ม: พอใจหรือยังละ นะทำตัวเองพอใจหรือยัง

สุวัณน์: อ้อ เรื่องแถมชอบ... ใจที่ผมพูดเกี่ยวกับเรื่องนี่ยอย ๆ ไม่มีความรู้สึกอะไรหรอก ก็คุยกันไค้กันเวลาเค้า อย่างเค้าพูดภาษาไค้กับเรา ก็เท่ากับว่าเป็นประโยชน์แก่เราเมื่อได้ฟัง สนุกตื่นเต้นดีเวลาเราไปพูด ก็อาศัยคนที่สงขลาช่วยเหลือกันอยู่เรื่อย ๆ (สมาชิกซักถามกันเรื่องภาษาท้องถิ่นระยะหนึ่งต่อจากนั้น สมาชิกพยายามเปิดโอกาสให้คนอื่นที่เหลื่อพูดบ้าง)

เพียง: เลือกรเรียนจิตวิทยาเพราะว่า มีความรู้สึกคือเลือก ชอบเลือกรเรื่องคนอื่นส่วนมากก็เพื่อน ๆ ก็เปิดอย่างนี้ มีอะไรก็เล่าให้ฟัง ชอบเล่าให้ฟังอาจจะเป็นเพราะว่า ตัวเองมีบุคลิกภาพของการยอมรับอยู่บ้าง แต่รู้ตัวเหมือนกันเวลาจะขบชอบเบรคคน บางทีก็เบรคจนหน้าทึมเหมือนกัน เวลาสบตามาก ๆ ก็เขิน เวลาคนจ้องหน้ามาก ๆ ก็ชัก... (จับความไม่ได้)

สุวัฒน์:

ที่คิดว่างานในอนาคตที่ว่างยังง....

เพียง:

ที่ว่างไว้แล้ว แต่ไม่รู้ว่าจะขาดไหน พี่บอกแล้วว่าพี่จะไม่สมัครฉบับ พี่ตั้งใจ

ไว้ว่าพี่จบปริญญาตรีนะคะที่จะต่อปริญญาโท แล้วจากนั้นก็ยึดอีกที แต่พี่อยาก

เรียนมากคือ แนะแนวหรือไม้ก็ ก็คือ การกระทำสำหรับคนที่พูด

ไม่ชัด หรือคนที่คิดอย่างที่ตั้งใจว่า ถ้าเป็นไม่ได้จะทำงานด้วยเรียนไป

ด้วย ปริญญาโทจบแล้วก็หวังว่าตัวเองจะได้เป็นผู้แนะแนวที่มีคุณสมบัติ

พอสมควร ก็จะพยายามรับผิดชอบหน้าที่ คิดว่าไปทำงานนี้ได้ เพราะ

ว่าใจมันรักอยู่แล้ว ไม่ว่าจะอาชีพอะไรที่ใจรักจะอย่างไร ง่ายมากคิดว่าเรา

ทำได้พี่คิดว่าพี่ไปได้เพราะว่าอย่างน้อย อันดับหนึ่งคือมีงานที่รัก...

(จับความไม่ได้) พี่ไม่สนใจนะคะว่าใครจะมาว่าอะไร แต่คือมีสะกิด

ใจบ้างเล็กน้อยว่าทำไมจะต้องตั้ง ไว้อย่างงี้กับ

ครูศาสตร์ด้วย แล้วทำไมไม่คิดถึงคนอื่นบ้าง มีหลายคนนะคะมากมาย

เลยถึงคนที่เรียนศิลป์บอกตามตรงว่าเลือกครูศาสตร์อันดับหนึ่งมาก หรือว่า

ใครจะมาว่าครูศาสตร์ไม่มีใครนิยม ไม่มีใครเขายอม ไม่ใช่ว่าเมื่อก่อน

นั้นะคะคนเราแคว่หทัยแต่ศิลปอักษร เผอญมีแนะแนว แนะนำการศึกษาตอน

ช่วงใกล้ ๆ จะ ก่อนจะ ม.ศ. ๕ ก็คือบอกว่าจะ

ต้องเรียนคณะไหน เรียนอะไรบ้าง มีเป็นช่วงเป็นอะไรให้เลือกว่า

บ้าง ก็ไปอ่านป้ายกัน ปรากฏว่าส่วนมากก็ไปเป็นที่อื่น พอเราเห็นป้าย

ก็ตั้งใจอักษรศาสตร์ไม่เรียนจะเรี ยนครูและอีกอย่างอาจารย์มากเลย

อยากให้เรียนครู สำหรับคุณพ่อคุณแม่ก็แล้วแต่เราเพราะว่าเรื่องอันนี้

คุณพ่อคุณแม่เข้าใจลูกไม่ยากให้.... ไม่ใช่ว่าอีกหนอยมีดู ก็มีหลาน

ปู่ก็ใช้จิตวิทยาพอเรียนมาปู่ก็รู้สึกว่ามีใจเก่งจริงเลย แม่ไม่ได้เรียน

มาอย่างเราสักหนอย

สุวัฒน์:

ถ้าพี่ โกรธใครขึ้นมา .....

เพียง:

ถ้าพี่โกรธใคร

สุวัฒน์:

ผมเห็น.....

เพียง:

คุณเคืองใช้ใหม่ พี่จะเฉยอย่างที่ว่าถ้าใครร้ายต่อเราจะทำอย่างไร

ไม่เอา ไม่ยุ่ง ไม่ยุ่งด้วยเลย ถ้าเราเห็นสิ่งไหนที่มันไม่ดีพยายามให้มัน...

คือไม่ชอบเข้ายุ่งในสิ่งที่เราเห็นว่ามันไม่ดีแต่ไอ้สิ่งที่เราเห็นว่าดี แต่ไอ้สิ่งที่เราเห็นว่าดีเราก็กพยายามเติมให้มัน perfect เราทำใจได้ ไม่อยากพูด

สุวิทย์: ก็ต้องมีคนหรืองานให้เขียนอะไรเขียนบ้างไหม... ถ้าใคร...

เพียง: มีใครอยากทำอะไรอีกไหมคะ พี่หนูจะถามอีกหรือเปล่านั้น

หนู: ไม่รู้จะถามอะไร (เงิบ) ของ ๑ ถ้างั้นก็เกิน

เพียง: ขอคุณ คือต้องการที่จะเป็นคนที่ของ ๑ ถ้างั้น

นก: เป็นรูปที่ ๔ แล้วกัน

เพียง: อันนั้นนะคะ ต้องบอกก่อนว่าอยุ่ๆ ให้เพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ช่วยกันพูด เพราะว่าไม่ถนัดอยู่แล้ว รับฟังถ้าเห็นว่าอะไรไม่ดีช่วยกันแนะนำบ้าง (หัวเราะ)

เพียง: คือเพียงเป็นคนที่กังวลใจมากบางครั้งเรื่องอะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่าง สมมุติว่าสอนหน้าชั้นอะไรอย่างนี้ถามว่าเป็นคนอย่างไรบ้างคะ ถามแล้วก็ต้องพอนึกได้ก็บอกว่าเมื่อสักครู่นี้ ตัวเองว่าดีไหมคือก็เรื่องนั้น ถามเรื่อยจนรู้สึกว่าคุณตัวเองว่าทำไมต้องถามด้วยนะ ชี้กังวลจริงเลย หรือว่าทำอะไรสักอย่างก็คิดว่าตายแล้วถ้าเค้าโทรเราจะทำอย่างไร เราไปหัวใจเค้ามากเกินไป คือเป็นคนที่ไวใจใครไ้ได้ง่ายคือกลัวว่าเค้า โกงเรา

สุวิทย์: เคยคิดว่าเด็กนิสัยนี้ไหม

เพียง: นิสัยอะไร

สุวิทย์: ชี้กังวลนี้

เพียง: ก็ใช้ดังนี้ เคียงนั้นก็พยายามคิดว่าทำอะไรก็เจ๋งแล้ว เคยคิดยั้ง แต่ว่าถ้าใครมีข้อเสนอแนะที่เจ๋งกว่า

สุวิทย์: ทำไมชอบใช้คำว่า "เจ๋ง" นะ

เพียง: มันเป็นศัพท์ที่วัยรุ่นกำลังใช้อยู่ มันเป็นคำแสดงที่ภูมิใจกับทุกคนรู้เรื่อง (หัวเราะ) มีไหมอะไรที่มีข้อเสนอแนะ ชอบแก่งคนด้วย

ผู้นำกลุ่ม: เมื่อก่อนพี่ฟังน้องเพียงบอกว่า ตัวเองเป็นคนชี้กังวล พี่ฟังดูไม่ใช่ลักษณะของชี้กังวล เมื่อทำไปแล้วก็อยากรู้ว่าเป็นยังไงใช้ไหมคะ อยากจะให้พี่บอกว่าเป็นยังไงจะได้ปรับปรุง พี่ว่าก็เป็นสิ่งที่ไม่ใช่ว่าเป็นสิ่ง

ที่ต้องปรับปรุง คือเป็นสิ่งที่คืออยู่แล้ว การที่ทำอย่างนี้การที่เรามีลักษณะ
รับคำแนะนำจากเพื่อน ๆ จะช่วยเราได้เยอะ

นก: เพียงแค่เป็นคนใจกว้าง

เพียง: บางทีถามแล้วกลัวเค้าจะรำคาญที่เป็นยังไงคืออยากจะฟังความเห็นจาก
หลาย ๆ คน แต่กลัวว่าเค้าจะรำคาญ บางทีนะคอมมีความรู้สึกของตัวเอง
เป็นคน show มากเกินไปแสดงออกมาเกินไป อย่างของอาสา
สมัครอะไร ชาวบ้านชอบเรียกทำให้คนอื่นหมั่นไส้มาอีกแล้วอะไรอย่างนี้
ซึ่งถ้าคนเรียนจิตวิทยาจะรู้ ส่วนมากคนจะรู้จักเราเพราะเราโดนเรียก
ประจำและทุกชั่วโมง เลยมีความรู้สึกที่เราเป็นคนอื่นจะหมั่นไส้ แต่ตัวเอง
ก็มีความรู้สึกอยากลองแต่ไม่กล้าเสนอตัว

นก: นกว่าการแสดงตัวนี้ก็ดี เพราะว่ามันจะไม่ ไรเรื่องที่จะนำ
วอริ

เพียง: แต่ ตัวเขานะไม่วอริ ที่มันจะเป็นความแปลสีหม้ออะไร แต่เพียงคิดว่ามัน
เป็นการซ้ำซากว่าแสดงแบบนี้ทุกชั่วโมง อาจจะเป็นแง่ของการเรียน
คนอื่นไม่กระตือรือร้นด้วย (พูดพร้อมกัน) เป็นห่วงชาวบ้าน ไขกั้วเค้า
จะว่าเราแสดงออกมาก กลัวจะว่าสแล่นอะไรยัง

ผู้นำกลุ่ม: มีใครจะแนะนำอะไรไหม นะ อะ เคียวนะอะ นิคูนึงนะอะ ครั้งทีเพียง
บอกว่าใครมีอะไรก็ยกจะช่วย แต่กลัวว่าชาวบ้านจะหาว่าเราขมขื่น
อะไรอย่างนี้ใช่ไหมอะ แต่พี่คิดว่าถ้าเราพอจะทำ หรือคิดว่าจะเป็น
ประโยชน์ พี่ว่าเรามีสิทธิ์ที่จะทำ คนอื่นก็คนอื่นตัวเราก็คือเรา ไม่ทราบ
ว่าคนอื่นว่ายังไง

หนุ่ย: อยากให้ยุทธนาช่วยเล่าประวัติของตัวเองเล็กน้อยๆ

ยุทธนา: ตั้งแต่ไหน ตั้งแต่เกิดหรือเปล่า (หัวเราะ)

สุวัฒน์: คือสนใจที่ว่าปรกติ ผู้ชายไม่ค่อยเลือกคณะครุศาสตร์ผู้หญิงจะเลือกมากกว่า
ผู้ชาย

ยุทธนา: ที่เลือกคณะครุศาสตร์ คือเมื่อก่อนตอนเรียนม.ศ. ๑ ม.ศ. ๒ ก็ไม่ได้
คิด เคยฝันคณะนิติศาสตร์ เคยอ่านชอบอ่านหนังสือกฎหมาย รู้สึกว่า
อ่านแล้วรู้เรื่อง ก็คิดว่าเราคงจะเรียนได้ แล้วก็มีอาเค้าเรียนนิติศาสตร์

ที่บ้านก็อยากให้เรียน โอ้โฮ เลยไปกันใหญ่เลยคอนั้น แล้วพอมาชว่าง
 ม.ศ. ๓ ก็เรียนอยู่ที่ต่างจังหวัดนะอะ แล้วตั้งเกณฑ์พอจบม.ศ. ๓
 เพื่อน ๆ เค้าก็จะไปต่อ ปกศ. ไปเป็นครู แล้วเราก็มารู้มาตรฐานการ
 เรียนของต่างจังหวัดเป็นยังไง คือเรียนไม่ค่อยเอาไหน มีความรู้สึก
 ว่าครูเพื่อน ๆ เรายังคงมาออกเราแล้วจะไปเป็นครูจะไปสอนอะไร
 มีความรู้สึกอย่างนี้ ก็ครูคนแต่ละคนออกมา อย่างอาจารย์ที่มาสอนเรา
 เราก็มักมีความรู้สึกว่า ไม่รู้อะไรแล้วก็ไม่อยาก คืออาจารย์เค้าไม่มี
 จุดมุ่งหมายพุง่าย ๆ คือคล้าย ๆ มันก็ไม่รู้จะเรียนอะไร จะไปทำงาน
 ถ้าเรียนมาไม่สูงไปทำอะไรไม่ได้ ขนาดม.ศ. ๓ ไม่ได้ทำงาน บ้าน
 นอกจบออกมาถึงไม่เรียนคือก็ช่วยงานที่บ้าน แล้วก็ไปเรียนปกศ. มา
 สอนกัน เรียน ๔ ปี ก็ ปกศ. สูง ก็มีความคิดว่าแหม ทำไมเมืองไทย
 เรานี้จะหาคนที่จะเป็นครูจริง ๆ ไม่มี แล้วพอมาม.ศ. ๔ - ๕ ยิ่ง
 มากเข้า ๆ ก็มองเห็นว่าครูมีคุณค่า คือเราไม่ค่อยเจออะครูที่ดี ก็นึกว่า
 เด็กไทยนะเจออะครูที่ดีที่เป็นครูจริง ๆ อยากรับเป็นครูจริง ๆ ตั้งใจจริง ๆ
 มีความรู้สึกว่าเป็นเพื่อน คือเคยคุยกับเพื่อนเราที่เรียนด้วยกัน เพื่อนก็มอง...
 เราเองก็ยังมองไม่ ก็เหมือนกัน แต่ก็ยังรู้สึกว่ามันก็น่าเห็นใจ อย่าง
 คนที่เค้าเรียนได้ดีเค้าก็ไม่อยากเป็นครู ขนาดจบ ม.ศ. ๔ ๕ ม ก็
 เค้าให้อาจารย์ทั้งหมดจะไปต่ออะไร อาจารย์ก็ถาม อาจารย์บอกว่าทำไม
 เธอไปคิดอย่างนั้น ทำไมจะไปเรียนกลับมาเป็นครูต่อคือเค้าพูดไม่
 อยากรให้เราไปเรียน รู้สึกเสียค่าย คือเค้าไม่อยากให้เป็นครู ก็เลย
 มีความรู้สึกว่าเป็นครูอยู่แล้วยังมีทัศนคติไม่ดีกับครู แล้วอย่างนี้เมื่อไร
 เด็กไทยที่ได้รับการหล่อหลอมจากครูพวกนี้ จะเป็นคนที่ดี เป็นตัวของ
 ตัวเอง อีกอย่างมีความรู้สึกว่า การที่เราจะจบไปทำงานอะไร ไม่รัก
 ะอย่างมันทำได้ไม่ดี อย่างที่บ้านอยากให้เรียนนิติศาสตร์ ก็คิดว่าจะ
 เรียนก็ได้ แต่ที่นี้ลองดูว่า ถ้าเราไม่อยากเรียนไปเรียนเราสอบได้ มัน
 ก็เรียนได้แน่ ๆ แต่ว่ามันไม่สนุก คือว่าซังกะตาย เรียนไปให้มันจบ ๆ
 ความรู้ที่เราได้มันก็ไม่ดี มันไม่สบายจะได้ จบไปความรู้ก็ไม่ เอ อยู่แล้ว

ทำงานงานก็ไม่ชอบอีก ก็ยิ่งแย่ไปอีก มีความรู้สึกที่เราเรียนนี้ว่า พอ
แม่ไม่ได้เรียนเราเป็นคนเรียน ก็เลยตัดสินใจว่าจะเรียนเลือกอันดับ ๑
แล้วก็ได้ก็ไม่ได้ทำให้ที่บ้านฟังว่าเลือกอันดับ ๑ ก็เลือกนิติศาสตร์ให้เหมือน
กัน แล้วก็เลือกอันดับสุดท้าย (หัวเราะ) คืออย่างน้อยเราก็กเลือกใช้ใหม่
อะ แต่เราบอกว่า เราเลือกแล้ว เราชอบคดีไอนี้ (หัวเราะ) พุคความ
จริงไม่ได้โกหก

ยุทธนา: เราไม่ได้โกหก แต่เราพูดไม่หมด พุคจริงไม่หมด ก็บอก เราก็บอกว่าเรา
เลือกนิติศาสตร์เหมือนกันแต่เรามาคิดทฤษฎี เราเลือกอันดับที่เท่าไร
เราก็กไม่ได้บอก แต่ที่บ้านก็รู้ว่าอยากเป็นทนาย เพราะเราเคยพูดกันที่บ้าน
เรื่องว่าจะสอบอะไร จะเป็นอะไรต่อก็กเคยพูดก็รู้สึกว่ามีความรู้สึกว่าถ้า
อนาคตของเราไปทางนั้น เราคงไม่มีความสุข

นุ้ย: ยุทธนาจบจากเตรียมไซใหม่ แผนกวิทย์ หรือศิลป์

ยุทธนา: ศิลป์

เพียง: แล้วตอนปีหนึ่ง เค้ามองยุทธนามีความรู้สึกว่าเค้ามองยุทธนาเป็นคนเหมือน
ทิด เพราะว่ายุทธนาเคยพูดเรื่องอะไรนะ ศาสนาไซใหม่ แล้วพูดเหมือน
พระเลยไม่ผิดกับเดี๋ยวนี เมื่อก่อนยุทธนาพูดยังไงก็ไม่วุ่นวายแบบเค้าฟัง
แล้ว สัปหงกแล้วสัปหงกอีก พอปี ๒ เค้าก็ยังมองตั้งแต่ปี ๑

เพียง: พอปี ๒ CONCEPT ยังไม่เปลี่ยนเท่าไร แต่ก็รู้สึกว่ายุทธนาเป็น
คนทำงาน เห็นอาจารย์เรียกไปสัมภาษณ์ อาจจะรู้ว่ายุทธนาทำไม่ได้ไป
สัมภาษณ์ย่อย ๆ ลองเล่าประสบการณ์ ของการสัมภาษณ์ให้ฟังสิ

ยุทธนา: ก็คล้ายๆ อย่าง านี้ ก็คุยกันอย่างงี้ เพียงแต่มันมีปัญหาอะไรที่เราต้องพูด
กันในเรื่องนั้นหาข้อสรุปอะไร

เพียง: อยากรู้ว่าการสัมภาษณ์เค้าถึงเป็นเป้าหมาย ตั้งจุดหัวข้อเรื่องไว้ก่อนหรือเปล่า

ยุทธนา: ส่วนใหญ่การสัมภาษณ์ สัมภาษณ์ทั่วๆ ไปจะมีเป้าหมายอะไรไปแล้ว

เพียง: ยังสัมภาษณ์ ๔ สบาย

ยุทธนา: ก็ไม่รู้

หลายคนพูด: ดูแล้วเหมือนพระนะ

สุวัฒน์: ผมว่าไม่เหมือน

เพียง: เหมือนก่อนเค้าเหมือน

นก: เหมือน ยุทธนาจำได้ไหมตอนที่เรียนการสื่อการสอน. ตอนนั้นรู้สึกไม่ถู
ชะตามาก ๆ เลย

ยุทธนา: ก็รู้แต่เฉย ๆ

นก: เหมือนทิดสักใหม่เลย

เพียง: มีความรู้สึกว่าเป็นผู้ใหญ่จังเลย แยกตัวจากพวกเราอย่างไรก็ไม่รู้ เพราะว่า
คามคำสั่งนะ FRESHEE ที่เข้ามาใหม่ ๆ โอ้โอโก้ใสสะอาดพี ๆ
นะ น้องใหม่จะทำอะไรก็น่ารัก แต่รู้สึกว่ายุทธนาจะแยกตัวจะแยกจาก
กลุ่มปี ๑ ด้วยกัน

ยุทธนา: คือมันอาจจะมีส่วน คือมีความรู้สึกเหมือนกันว่าเพื่อนที่คณะไม่มีเท่าไร
แต่ที่คณะอื่น ชิมเลย อยากไปที่คณะไหนมันต้อง เจอ คนที่รู้จักจนได้
ที่เรียกว่าคุยกันได้

เพียง: ถ้าได้ประโยชน์จากเค้า คือได้เปรียบ SURPRISE งงนะเพียง
มาที่นี่ เพียงงงจริง ทำไมยุทธนาพูดเก่ง ได้รู้จักเค้ามากขึ้น

นก: รู้สึกยุทธนาเค้ามีความคิดอะไรที่ลึกซึ้ง นี่เราไม่คิดว่าเค้าจะเนียนอย่างนั้น

เพียง: เค้าไม่เคยเสนอในห้องเลย อาจจะเป็นเพราะว่าเค้าต้องการเก็บไว้
คนเคียว

ยุทธนา: คือไม่ใช่ บางทีอาจจะจะเป็นมีจจัยบางอย่างที่มีความรู้สึกว่าการที่เค้าก่อนก็เคย
แสดงอะไร มีอะไรเราก็พูด ๆ คือบางที่อาจารย์แสดงอาการไม่เข้าใจ
บางทีก็เพื่อนคล้ายกับว่าการจะทำอะไรให้เราเค้ารู้สึกว่ามันไม่ค่อยดี
มีความรู้สึกอย่างนี้ เมื่อก่อนเรามีปัญหาอะไรเราเรียนภาษาอังกฤษไม่
เข้าใจจะไม่ถามอาจารย์ที่สอน ต้องไปตาม ถ้าถามอาจารย์ก็ต้องถาม
อาจารย์ที่สอนห้องอื่นที่ไม่สอนเราเราจะถาม แต่ที่สอนเราเราจะไม่ถาม
คล้าย ๆ กับว่าเพื่อนมองเราว่า คือเหมือนกับมีอะไรเป็นพิเศษที่เพื่อน
เราจะจับตามองเท่าที่สังเกต คือเพื่อนจะมองถ้าเราไปคุยกับอาจารย์
ที่สอนบ่อย ๆ เค้าจะมองแล้วว่ามึอะไร แล้ว คุยบ่อย ๆ ทำให้เรารู้สึก
แล้วว่าการที่เราคุยกับอาจารย์ที่สอน ทำให้เพื่อนพ้องไม่สบายใจ ถ้า

ถ้าไปคุยก็คุยกับคนที่ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวในห้องเรา

ต๋อย: สำหรับเพียงมี CONCEPT สำหรับบุรุษนาเหมือนทิดสักใหม่ แต่เค้า
มองบุรุษนาคั้งแต่ปี ๑ มีความรู้สึกว่าคุณคนนั้นไม่เหมือนเพื่อน ๆ เรา พอ
ปี ๒ ก็อย่างนั้นคือเหมือนเคิม ตอนนั้นไม่รู้จักชื่อ แต่รู้สึกว่าคนนี้เป็นตัวของ
ตัวเองก็ ธรรมชาติคนที่อยู่ปี ๒ นะผู้ชายผมก็ต้องทำพู่ทำหยิก เสื้อจะต้อง
ใส่ แต่คนนี้แต่งตัวแปลกเหมือนกันทุกวันเลย คือว่าแต่งตัวเรียบร้อย
บุคคลิกที่ไม่เหมือนคนอื่น ทำให้เห็นว่าบุรุษนาตอนนั้นยังไม่รู้จักชื่อนะ คนนั้น
นะ พอเดินผ่านก็มองรู้สึกนิยมอยู่ในใจว่าไม่ อยู่ในกรอบของสังคม หมาย
ความว่าไม่ถูกอะไรก็คงจะมีลักษณะอะไร..... (หัวเราะ) ทำอะไร
โดยที่ คือมีเอกลักษณ์ของตัวเอง มันก็ตอนนั้นรู้สึกว่าคงจะดี

เพียง: แล้วพอปี ๓

ต๋อย: ก็เหมือนเคิม

บุรุษนา: ที่เรื่องแต่งตัว จริง ๆ จะว่าเรียบร้อยมันก็ไม่เรียบร้อย เสื้อผ้าบางที
ก็ไม่ได้ดีถ้าสังเกตไม่เคยรักเลย มีความรู้สึกเสียเวลา เราไปทำอย่าง
อื่นได้ตั้งเยอะ รักเสร็จเย็นก็ยับ เคียวก็ซักรุ่งนี้รักใหม่เสียเวลา
เราทำอย่างอื่นได้นั่งเยอะตั้งเยอะ แต่ที่แต่งธรรมชาติคือมีความรู้สึกเรา
ทำเราสบายใจ เรา รู้สึกว่ามันดีสำหรับเราเมื่อเห็นจำเป็นว่าเป็นเพื่อน
เค้าทำก็ต้องทำแบบเพื่อน คือเพื่อนไม่ ไซ้เรา เราไม่ไซ้เพื่อน มันต้อง
เข้าใจข้อ ๕ ฉะนั้นตัวเองมีความรู้สึกอย่างนี้ จะให้เราไปเหมือนคนอื่น
มันเป็นไปได้ จะทำให้คนอื่นมาเหมือนเราหรือยังงี้ ตัวเราก็คือเรา
จะให้มันยังงั้นอย่างงี้มันก็เป็นไปไม่ได้ หรือจะให้เค้ามาเหมือนธรรมัน
ก็เป็นไปไม่ได้ มีความรู้สึกอย่างงี้ เพราะคิดว่าท ำไปมันก็ไม่ได้มีความ
รู้สึกยังงั้นไปทำไมเพราะประชดสังคม

นก: นกคิดว่าบุรุษนาประชดสังคมรู้ใหม่ นึกว่าทำนั้นเพราะว่าเจริญรอยตาม
พวกซ้าย เพื่อจะได้คุยอะไรยังงี้ ๓ บนนั้นนะ (หัวเราะ) ก็คิดว่าไอ้
ซ้ายแบบนั้นมาอีกแล้ว บอกไม่ถูก

บุรุษนา: ไม่น่าจะเป็นตอนเที่ยง บุรุษนาคองไม่เห็นควยอะไรเยอะแยะเลย

- นก: นกมีความคิดอยู่หนึ่งว่า จะต้องช่วยอยู่นิดหนึ่ง คือว่าไม่มากรู้แต่ว่าคง
 พุค ้วยกันไม่ได้ คนหนึ่งชอบอีกคนไม่ชอบ
- เพียง: อู๋ อย่างนั้นนะ ถามไม่ได้รู้สึกว่ล่ำมากใจอยากจะทำอะไรดีกว่า
- บุพชนา: คือมันไม่รู้จะเริ่มค้นจากตรงไหน
- หนุ่ย: เคยมีทัศนคติที่เปลี่ยนไปบ้างไหม ต่ออะไรก็ได้โดยการแต่งตัวนี้ไม่
 เปลี่ยนใจใหม่
- บุพชนา: ไม่เปลี่ยน คือมีความรู้สึกว่าการทำอะไรของเราไม่ต้องรีบร้อน คือ
 มีความรู้สึกว่สบาย อย่างเช่นว่าการใส่เสื้อยก็สบาย ใส่เสื้อเชิ้ตก็
 สบาย ในเมื่อระบายทำให้ใส่เสื้อเชิ้ตก็ใส่เสื้อเชิ้ต คือมันก็ได้
 ล่ำมากหนักหนา ทำได้ เกิดวันเสาร์อาทิตย์ให้สบายใจอะไรก็ได้ คือ
 ไม่ใช่ว่าเหม เพื่อนที่อยู่ริมศาลาแถว กงตัวรีบร้อนหน่อยไม่ได้มี
 ความรู้สึกว่ตกอยู่ในกรอบคือ จริง ๆ แล้วก็ของดูเต่า เต่าก็ตกอยู่ใน
 กรอบที่นี้เหมือนกัน ว่อยู่ที่นี้ต้องแต่งอย่างนี้ ถ้าจะรู้สึกว่แต่งยังงี้ก็ได้
 ถ้าเกิดสถานการณ์มันจะเป็นจะต้องแต่งใส่รองเท้าเตะ เราก็ใส่ได้ คือ
 จะให้ใส่รองเท้าหนัง เราก็ใส่ได้ไม่เห็นเคือคร้อนเลย มีความรู้สึกว่มัน
 ไม่ได้ขัดแย้ง แต่สิ่งที่เปลี่ยนยังเห็นไม่ค่อยชัด ที่เปลี่ยนอย่างพวกเป็นทัศนคติ
 มันเปลี่ยนแบบเปลี่ยนช้ามากความรู้สึกอย่างนี้ยังไม่ค่อยมีอะไรเปลี่ยน
 แปลงที่เด่นชัด อ้อ มีอยู่อย่างหนึ่งอาจจะเป็นอย่างที่หลาย ๆ คนเห็นว่า
 เป็นเด็กเรียน คิดว่าอาจจะเป็นบุคคลิกที่แสดงออกมาให้เห็นใจใหม่ อย่าง
 เวลาเราเรียนไม่ค่อยคุยกับเพื่อนมันเป็นเรื่องอย่างหนึ่ง อย่าง
 เมื่อตอนเรียนมัธยมต้นคือ เรียนแบบไม่ค่อยสนใจ ใครทำอะไรไม่รู้เรื่อง
 เรียนอย่างเฉยเพราะว่าเรามีความรู้สึกว่อยู่บ้านพวกอาจารย์เค้า
 คือเราต้องเรียนด้วยตัวเอง ถ้ามันแต่เล่น ๆ จะไม่ได้เรื่องพอมายู
 ม.ศ. ๔ - ๕ ทำกิจกรรมด้วยมันนึกเข้ม เราทำกิจกรรมเราไม่มีเวลา
 คือถ้าเหียบกับเพื่อนเด็กเตรียม เข้าชั้นอยู่แล้วตามปกติ กลางวันเค้า
 ก็อ่านหนังสือ เข็นก็ไปกววิชา เสาร์อาทิตย์ก็กวคือ ไม่มีเวลาทำอย่าง
 อื่น อ่านหนังสือตลอดเวลา เราเองหมดเวลาเราก็เข้าห้องกิจกรรม เข็น

เราก็เข้าห้องกิจกรรม เสาร์อาทิตย์เราไม่เคยอ่านหนังสือ การบ้านก็ไม่ค่อยได้ทำ เคยมีความรู้สึกว่าการทำกิจกรรมเราต้องไม่ให้เสียการเรียน หมายความว่าหน้าที่ของเราคือเรียน เป็นหน้าที่โดยตรง ที่เราจะต้องทำ นี่สำหรับกิจกรรมเป็นงานที่เราชอบและเราเห็นว่ามีความมีประโยชน์ และเราอยากจะทำ เมื่อเราอยากจะทำเราก็ทำ แต่ที่นี่ไม่ควรจะให้กระทบกระเทือน คืออาจจะเสียบ้างในแง่ที่ว่าเราไม่ได้ทำการบ้านเต็มเม็ดเต็มหน่วย มีความรู้สึกว่าการเรียนเราก็ตั้งใจเรียน คือถ้าไม่จำเป็นอย่าโคค มันเป็นลักษณะที่ฝังอยู่ถ้าเข้ามาเรียนหนังสือ คือทั้งทางวิชาที่สอน แยะจริง จนเราเบื่อไม่อยากเรียนก็จะเข้าเรียนย่งที่เข้าไปมันก็ไม่ได้อะไรเท่าไร แต่อย่างน้อย ๆ อาจารย์สอนอะไรเราก็รู้ คือเราไม่มีเวลาทบทวนอย่างอื่นอย่างอ่านหนังสือ ๒ รอบ ๓ รอบ ไม่เคยมีในประวัติศาสตร์ ไอ้ที่เปลี่ยนคือ ตะกอนเรียนหนังสืออย่างเดียว เคี้ยวมันก็ไม่ค่อย.... จะว่าไม่เห็นคุณค่าของมันก็ไม่ใช่เพราะว่าเราก็ต้องการความรู้จากการเรียนเหมือนกัน (เจียม)

ดาว: ....., อยากถามหลาย ๆ อย่าง กำลังคิดทฎที่พี่ตาพูด ใครคิดยังไง ก็พูดออกมาอย่างนั้น แต่ก็ยังเป็นนิสัยส่วนตัวที่เล่าให้ฟัง พี่ว่าพอจะพูดออกไปก็ชะงักนิด ๆ แล้วก็พูดออกไป ก็คิดว่าไม่แน่ใจที่จะพูดออกไปก็เลยยังรอไว้ก่อน

ผู้นำกลุ่ม: พี่ว่า เนี้เราเบรคก่อนแล้วเดี๋ยวกลับมาพูดกันต่อ (สมาชิกคุยเล่นกัน ๕ - ๖ ประโยคว่าไม่อยากเบรค) ดีไหมอะเราเบรคก่อน

นก: ขึ้นมานี้ เมื่อกี้ใครยังไม่ได้พูดบ้าง

พร้อมกัน: มุ้ย

เพียง: มุ้ยยิ้มอย่างเดียว สังกัดกับเพียง พยายามใช้ EYE CONTACT

สุวัฒน์: พี่มุ้ยบ้านอยู่ไหน

มุ้ย: อยู่หอ (จับความไม่ได้) ไม่ ที่ไม่พูดนี้พี่มิใช่อะไรอาจได้เปรียบถ้ามีคนพูดหลาย คน ส่วนใหญ่ถ้ามีคนพูดแบบกลุ่มสามารถดำเนินไปได้ที่พอจะเชื่อมโยงกันจะสังเกตได้อะไรกันหลายอย่าง

- ยุทธนา: แด่หลังจากฟังแล้ว เราควรให้อะไรกับเพื่อนบ้าง
- เพียง: หลังจากที่เรารู้ได้ประโยชน์ เราควรให้ประโยชน์แก่เขาบ้าง
- เต๋า: แล้วพี่นายน่าจะให้คนอื่นลดความเสียเปรียบลง
- นัย: เรื่องของยุทธนาที่พี่ไม่พูด เพราะว่าพี่คิดว่าพี่รู้จักยุทธนาดีพอควรตั้งแต่ปี ๑ มาแล้ว เมื่อก่อนก็คุยกับยุทธนาบ่อย (.....)
- (เริ่มต้นประชุมกลุ่มต่อหลังพัก ๑๐ นาที)
- คารว: ไม่รู้ว่าพี่จะทำอะไร รู้สึกมันเหมือนกับถ้าพี่ปรกติที่เห็น สมมุติพี่เรียนมา ๑,๒,๓ รู้สึกพี่ปล่อยช่องโหว่ไว้เป็นปี ๆ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร ปรกติมันน่าจะเป็นนี้ ๆๆ แต่บางครั้งพี่ก็จะมานไปจะอะไรก็ไม่ทราบ คิดว่าพี่คงจะมีจุดประสงค์และตัวเองก็อยากจะทราบว่าทำไมพี่ถึงทำอย่างนั้น
- ผู้นำกลุ่ม: พี่ก็ไม่รู้ว่าพี่อยากจะถามคารวว่าอะไรบางอย่างที่พี่เว้นเอาไว้เพื่อที่จะอะไรอย่างนี้
- คารว: อาจจะเป็นความรู้สึกส่วนตัวก็ได้ พี่รู้ว่าพี่ทำวิจัยแล้วก็คิดว่าพี่คงกำลังจะหาอะไร บ้างอย่างจากพวกเราอย่างเช่น ครั้งแรกตั้งแต่เจอ (จับใจความไม่ได้) .... ก็ยังรู้สึกเฉย ๆ ซึ่งมันเป็นความแปลกที่ เอ๊ะทำไมมันเป็นอย่างนี้ ปรกติถ้าทำกลุ่มก็ต้องการให้จอยกัน อันนี้กลายเป็นว่าสมาชิกในกลุ่มพยายามที่จะรู้จักกันเองซึ่งอากก็เลยคิดว่าพี่ต้องการอย่างนี้หรือเปล่า รู้สึกว่าจะมีเบื้องหลังการกระทำผู้ทุกคน เลยทำให้รู้สึกว่าอยากทราบ อยากให้พี่บอกอาจจะเป็นวันสุดท้ายของกลุ่มหรืออะไรอย่างนี้ก็ได้
- ผู้นำกลุ่ม: โดยใจจริงนะฮะ การทำกลุ่มนี้ไม่ได้มีอะไรเบื้องหลังเลย สิ่งที่เกิดขึ้นคือสิ่งที่ต้องการและเป็นสิ่งที่ต้องเป็นไปอย่างนี้ไม่มีอะไรอยู่เบื้องหลังเลยฮะ
- คารว: พี่คิดว่ามีอะไรอยู่เบื้องหลัง คือกลุ่มมันต้องมีจุดประสงค์ ถ้าพี่เตรียมงานมาตั้งนานแล้ว พี่คงจะไม่ปล่อยให้กลุ่มดำเนินไปด้วยเรื่อง ๆ เคี้ยวตลอดวัน ดูท่าทางว่าจะไม่เปลี่ยนเรื่องเขาคือ ๆ คิดว่าที่จะตนเองไว้ก่อน งานจะต้องมี ึ่ง ๆๆ พี่จะต้องคิดถึงการเปลี่ยนแปลงความเปื้อนที่จะเกิดขึ้นกับกลุ่ม แต่พี่ก็เฉย ๆ ปล่อยให้กลุ่มดำเนินไปเรื่อย ๆ แสดงว่าพี่ต้องการความเรื่อย ๆ แล้วจะดูว่าอะไรจะเกิดขึ้น พี่ต้องการอย่างนี้

โซโหมตะ

ผู้นำกลุ่ม: คือพี่บอกเมื่อคืนแล้วว่า กลุ่มจะเป็นไปยังไงอยู่ที่สมาชิกของกลุ่มจะเป็นไปยังไง ซึ่งพี่จะไม่เป็นคนจัดการหรือบังคับให้ใครทำอะไร พี่จะเป็นเพียงผู้ที่ช่วย ใครอยากทำอะไรพี่จะช่วยเค้า ช่วยให้สมาชิกได้มาช่วยเค้า เสนอความคิดเห็นแก่เค้า

คาว: ก็อย่างเมื่อถึงได้ดูขึ้นมา พี่บอกว่ากฎพี่อยากจะทำอะไร กลุ่มจะเป็นไปยังไงแล้วแต่พวกเรา พี่เห็นว่า ๔ ใน ๕ ยังสนุกที่จะซักถามเรื่องส่วนตัว เรื่องของตัวเอง ก็เลยเงิบ ๆ ไว้

เพียง: อยากเสนออย่างเมื่อคืนนะ ที่เราพูดกันคือ เพราะว่ายังพูดยังไม่แนะนำกัน ไม่หมดและทุกคนก็ยัง ENJOY กับคนที่ยังไม่แนะนำ

คาว: พี่คิดอย่างนี้พี่ถึงเฉย ๆ ไว้ไม่ได้พูดอะไรออกมา ถ้าอย่างนั้นตอนนี้เสนออยากให้มีการเปลี่ยนแปลง

เพียง: เห็นด้วยอยู่แล้ว (จับความไม่ได้)

ผู้นำกลุ่ม: ก่อนจะเริ่มอะไรนะคะ อยากจะถามแต่ ละคนกิจกรรมตั้งแต่เช้าแต่ทุกคนมีความคิดยังไง มีความรู้สึกยังไง ตั้งแต่เริ่มมาจนถึงตอนนี้ปัจจุบันตอนนี้

คาว: คาวคิดว่าคงได้ตอบคำถามนี้ไปแล้ว

ผู้นำกลุ่ม: นอกจากคาวละคะ

เพียง: เพียงคิดว่ามันมีประโยชน์ต่อเพียงมาก แต่ ไม่ใช่อย่างน้อง ๆ คิดมันหลาย ๆ อย่างคือ เพียงได้สังเกตและ observe ตัวเองด้วย คิดว่าเอาไปใช้วิชาที่ตัวเองเรียนด้วย ยังได้สังเกตที่ (จับความไม่ได้) ตามที่พี่เพียงคิดแต่เพียงว่าการดำเนินการของพี่ดีคะ เพียงคิดว่าเรียนมาแล้วมีความสามารถอย่างนี้ เพียงอยากจะมีอวามสามารถบ้าง และได้ประสบการณ์หลาย ๆ อย่าง แง่คือหลาย ๆ แง่ จากหลาย ๆ คน แล้วยังได้เปลี่ยน... (ไม่ไคยีน) ได้รู้จักหลาย ๆ คน ได้รู้จักตัวเองได้ขอคิดแนะนำหลาย ๆ อย่าง ซึ่งมีประโยชน์ต่อเพียงมาก

(เงิบประมาณ ๓๐ วินาที)

ค้อย: ได้รู้จักสมาชิกในกลุ่ม สำหรับเพียงนะที่ว่าได้รู้จักตัวเองมาก สำหรับค้อย

คิดว่ายังรู้จักไม่มาก สมาชิกในกลุ่มยังไม่ได้วิจารณ์ ...คือรู้จักสมาชิกในกลุ่ม
ดีขึ้นมา แต่ตัวเอง คือกลุ่มยังไม่ค่อยเข้าใจอะไรค่อย

ดาว: การที่จะคิดอะไรอย่าง การที่เราจะรู้จักกันไม่ใช่แค่มานั่งพูด ถึงแม้ว่า
จะพูดออกมาจากใจจริงยังงั้นก็ข้างคนจะต้องรู้จักเรา มันจะต้องมาจากพฤติ
พฤติกรรมด้วย โอ้พฤติกรรมนี่นั่งเฉยแล้วคุย คิดว่ายังไม่พอที่จะรู้จักกัน
ก็จะต้องมีอย่างอื่นอีกเยอะแยะ อย่างเช่นแบบเจออุปสรรคพร้อมกันหรือ
อะไรทำนองนี้ มันคงมีการกระทำถึงจะรู้จักไม่ใช่ นั่งเฉย ๆ อาจจะมีรู้สึก
ส่วนหน้าแต่ไม่ใช่ทั้งหมด

(เงียบประมาณ ๓๐ วินาที)

พุทธนา: ผมว่าเป้าหมายของพี่ ผมมองรู้สึกว่ามันเริ่มชัดเจนขึ้นทุกที ๆ เช่นว่าให้
เรามาเพื่ออะไร พี่ผมว่าบางทีเรา แต่ผมได้แน่ใจว่า ผมเข้าใจถูกหรือ
เปล่า อย่างพี่ดาวที่อาจจะยังไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายของพี่ที่จะทำ คือผมดู
หน้าตาต่างตัวใจแล้วรู้สึกว่ามันเปิดกว้างจริง ๆ มันเห็นเราจะได้อย่างพี่เค้า
ว่าตอนนี้เรามีกลุ่ม เราจะได้อะไรจากกลุ่ม เราจะทำอะไรได้สำหรับตัวเรา
เพื่อเรา เพื่อกลุ่ม อย่างผมเองเป็นความรู้สึก คือรู้สึกว่าปรกติผมมีเรื่อง
อะไรกับเพื่อนผมจะพูด คือผมไม่ค่อยเก็บเอาไว้ มีบางอย่างเหมือนกันที่ผม
จะเก็บไว้ แต่ผมคิดว่าผมก็ไม่ได้เก็บ คือมีความรู้ สึกว่าอย่างเพื่อนที่มา
เป็นเพื่อนในคณะเดียวกัน ส่วนใหญ่ก็เรียนด้วยกันแต่ว่าโอกาสที่จะได้คุย
มันน้อย มันให้เป็นโอกาสคือของผมที่จะใช้ประโยชน์ของกลุ่ม จะได้ให้เพื่อน
รู้จักผมมากขึ้น และผมก็ได้รู้ว่าเพื่อนเค้ามองผมยังงั้นแล้วผมควรจะทำยังงั้น
ผมก็รู้สึกว่า เป็นสิ่งที่รู้สึกว่าคุ้มค่าสำหรับผมมาก เฉพาะตอนที่ผมเห็นชัด ๆ
และผมก็ได้เข้าใจเพื่อนบางคน ที่มีปัญหาอะไรบางอย่างที่เราไม่สามารถ
ช่วยหรือได้ แต่เราก็เข้าใจคือบางที่ concept การแก้ปัญหาบางอย่าง
มันพูดออกมาหรืออย่างเรารู้ว่าเพื่อนมีอุปนิสัยยังงั้นมีความคิดเกี่ยวกับเรื่อง
ต่าง ๆ ยังงั้น ไม่ใช่คิดว่าที่เราได้รู้จักกัน หรืออย่างตอนนั้นรู้สึกว่าสิ่งที่พูด
อยากจะทำ อย่างเมื่อสิ่งที่ยากจะทำยังไม่จบ แต่ไม่ได้หมายความว่า
อยากจะทำก่อนนะ เพียงแต่ว่ามีความรู้สึกว่า จะผ่านมันไปโดยที่เราทั้ง
อย่างผมทั้งได้เพราะผมคิดว่าเพื่อนผมเยอะแยะ ที่ผมมีอะไรที่ยากจะทำ

ที่นั่นไม่ได้พูด ไปพูดที่อื่นก็ได้ ใครก็คิดว่าการทำงานที่เราผ่านโดยที่เป้าหมายยังไม่เต็มที่ ผมรู้สึกว่ามันจะไม่สมบูรณ์ ถ้าเผื่อมีหลาย ๆ คนรู้สึกเบื่อรู้จัก แต่คนอื่นตัวเองไม่เห็นรู้จักมันน่าเบื่อนั่งอยู่เฉย ๆ ก็ช่วย ๆ พูดจะได้...

(หัวเราะ)

ผู้นำกลุ่ม: พี่คิดว่านะอะ มารวมกลุ่ม ก็รวมกลุ่มกันแล้ว ใครที่มีความรู้สึกยังไง อีกอีกอะไร ตอนนี้ควรจะฉวยโอกาสที่จะให้ความอีกอีกนั้นหายไป

(เงิบประมาณ ๔๕ วินาที)

สุวัฒน์: ตอนนี้อยู่หน่วยงานที่ทำค้างไว้ที่บ้าน

ยุทธนา: ที่นี้และเคียวนี้

สุวัฒน์: จริงอยู่ที่นี้และเคียวนี้

นก: น้องสละเวลาแล้วนี่ละ ก็บอกว่าทั้งพุงนี้ทั้งวัน

สุวัฒน์: ตอนนี้อยู่ที่มานั่ง ๆ อยู่อย่างนี้ควรจะทำประโยชน์ให้มากกว่านี้ ไม่ใช่เสียเวลา แต่ว่าคิดดูแล้วผมเอาหนังสือมานั่งอ่านฟังที่พูดตอบไปด้วย ยังได้ หนังสือแบบมันแยกกันได้ ใครจะบอกว่าเฉพาะปัจจุบันก็ปัจจุบัน ความคิดก็ปัจจุบัน ทุกอย่างต้องมีเหตุสืบเนื่อง....

นก: แแต่กลุ่มคงไม่ยอมนะคะที่ว่าทุกอย่าง ต้องเป็นไปตามจุดประสงค์ของกลุ่ม กลุ่มนี้ ๔ ใน ๕ ไม่ยอม

เพียง: ไม่ยอม ที่ก็ไม่ยอมให้คิดถึงผลประโยชน์ของกลุ่ม แน่นนอนอย่างนี้เราได้ประโยชน์จากกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นอย่างนี้ก็ต้องคิดถึงประโยชน์ส่วนรวมเสียก่อน

นัย: อีกอย่างหนึ่ง ก็คือเรามากก็ไม่มีใครบังคับ เราตัดสินใจมาเอง เมื่อเรายอมรับเราก็คิดสินใจแล้ว เราต้องยอมรับ...

สุวัฒน์: ก็เสียกาย ๆ

ผู้นำกลุ่ม: ตอนนี้น้องรู้สึกว่ายังไม่ได้ประโยชน์จากกลุ่มอย่างเต็มที่ใช่ไหม

สุวัฒน์: ผมยังไม่ได้ประโยชน์ ถ้าได้เต็มที่ความรู้สึกเสียกายจะหมดไป อันนี้ได้แต่กินลูกเคียวกันจนอ้วน ผมลำบากด้วย กลับไปคงแยเลย

ดาว: มีอย่างหนึ่งนะจะเสนอ พี่คิดว่าการทำงานที่เราจะทำอะไรสักอย่าง เราก็ต้องหวังหวังให้มันมีผลออกมากับเรา ปรกติของคนก็ต้องผลก่อน แต่ที่พี่สมมุติ ถ้ามันไม่ดี ตัวพี่เองชอบคิดว่าอย่างน้อย สมมุติว่าหาอย่างไร ๆ มันก็ยัง

อยู่กับตัวเรา อย่างน้อยก็ยังทำให้เรารู้ว่าความสมหวังเป็นยังไง ถ้า
 น้องไม่ไม่ผิดหวังซะเลยก็ยังไม่รู้ ว่าความสมหวังเป็นยังไง ก็แสดงว่า
 อย่างน้อยเราก็ต้องได้ประโยชน์จากมันแน่ ๆ ว่าเอ นะต่อไปนี่เราจะไม่
 ปล่อยให้เวลาให้ว่างไปต่อไปนี่เราจะให้ไหนเราจะต้องคิดให้มาก หรืออะไร
 ทำนองนี้ อย่างน้อยมันก็จะมีความประโยชน์ไม่ว่ามีประโยชน์แก่เราคนเดียว

พุทธนา: พังที่ดาวพูด รู้สึกว่าเห มือน้อยอย่างที่ผมเจอ ที่เรียนวิชา.... ที่
 อาจารย์ให้มองตากันอ่านสายตาวาเค้าก็คิดอะไร ผมอึดอัดมากเลย ผมไม่
 ชอบ ทำไปทำไมยัง ใจคิดเท่าไรก็คิดไม่ออกว่าเค้าคิดอะไร เพราะเราไม่ใช่
 เค้าเพราะทำไปมันไม่มีคุณค่า รู้สึกอย่างนั้น ขณะที่ทำตอนแรกรู้สึกอึดอัดจริง
 เลยไม่อยากทำ แต่มานึกดูอีกที่เราก็คงเรียนรู้ความอึดอัดที่เราเกิดขึ้น รู้สึก
 ว่าตอนนี้พอจับได้รู้สึกสนุก คือแทนที่จะไปมองจงว่าเค้าคิดอะไร เราก็คง
 นึกว่าเราอึดอัดยังไง ซึ่งปรกติเราทำได้ไม่รู้ว่าเวลาเราอึดอัดมันเป็นยังไง
 ถ้าเราได้ดูแล้วจะรู้สึกสนุกเหมือนดูหนัง (หัวเราะ)

นก: ไม่นอนนี้เราเลยรู้การอึดอัดแต่เราไม่อึดอัดนะ เพราะเรารู้สึกว่า....

สุวัจน: มันไม่อึดอัดหรอก

พุทธนา: คือเมื่อตอนเปื้อ นี่คือตอนเปื้อ

(หัวเราะ)

หนูย: พุทธนา พี่สงสัยว่าดูพุทธนาที่จับตา ที่มองตากัน ผู้หญิงหรือผู้ชาย

(หัวเราะ)

พุทธนา: เป็นพี่ รู้สึกจะเป็นพี่หน้อยที่อยู่ข้างล่าง ก็มองเท่าไรก็ไม่เห็นอะ

(หัวเราะ)

ดาว: พี่ว่า สมมุติถ้าเรามอง ถ้าเราจะคิดว่าเค้าคิดอะไร เป็นความคิดของ
 ตัวเราเองใช่ไหม

พุทธนา: ก็ใช่ อาจารย์บอกว่าให้มองแล้วก็หา ดูว่าเราจะรู้ไหมว่าเค้าคิดอะไร มัน
 ก็รู้ไม่ได้.....

เพียง: แคว่ ควงตาเป็นหน้าต่างหัวใจ เรามองเรารู้ว่า.....

พุทธนา: บางที่หน้าต่างก็ไม่เปิด

นก: ถ้าตานกหน้าต่างไม่เปิด นกว่าตอนนี้ได้ประโยชน์จากฟีดาวหนึ่งนะอะ แล้ว ก็ด้วยหูขนาอีกหนึ่ง มากนะ ๒ คนนี้ให้กับกลุ่มมากเลย ตามความคิดของ นก เหนาะ ว่าฟีดาวมีความคิดอะไรแปลก ไม่ใช่ว่าไม่คิดนะอะ คือความคิด ที่เป็นปรัชญาอะไรอย่างนี้อะ แต่งความเรียงได้เลย แล้วบางที่เราก็นึก ไม่ถึงว่าจะมีคนพูดอย่างนี้ เป็นความคิดที่.....

คาว: เสนออะไรอีกอย่าง เเนอว่าอนันท์พวกเรา ๘ คน ก็รู้สึกธรรมดา ฟู้สึกว่า สุวัฒน์ก็อยากให้ออนันท์เสนอว่าเราควรจะทำอะไรกันดี อาจจะเป็นการช่วย ให้อย่างน้อยก็มีการตั้งจุดประสงค์อะไรขึ้นมา คือไม่ใช่ว่าเสนอแล้วทุกคน ต้องทำตามนะ

สุวัฒน์: ไม่รู้จะเสนออะไร เพราะว่าจะมาให้วางแผนตอนเวลาไหนทำไม่ได้

คาว: อย่างน้อยก็เป็นการช่วยแก้ปัญหาที่ตัวเอง หัดในการที่จะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น มา

สุวัฒน์: มันต้องใช้เวลาสัก ๒ - ๓ นาทีก่อน พูดไปเรื่อย ๆ แล้วความคิดมัน แล่นออกมาเอง ถ้าเราหนึ่ง หนึ่ง กันอย่างนั้นมันก็ไม่เล่น พูดไปพูดมาเดี๋ยว ผมคิดได้แล้วว่าจะทำอะไรดี ต้องนั่งพูดกันไปอย่างนี้เพียงแต่ระบาย ออกมา พอไม่อยากจะนั่งอยากจะลุก เราน่าจะเป็นแบบนี้มากกว่า น หนึ่ง เก้าอย่าง หนึ่งที่พันบาน ยืนคุยบาง เปิดวิทยุไปเรื่อย ๆ เดินคุย บ้าง เอ้า เดินก็ไค้ละ จับกลุ่มกันไปเดินกันไปคุยกันไป เดินไปสนามหญ้า ข้างนอก ตอนเย็น ๆ ที่จะออกไปดูพระจันทร์ขึ้น เฮ้ย พระอาทิตย์ตกดิน เดินไปเดินมาอาจจะได้เรื่องคุยที่ดี เปลี่ยนรสชาติ นั่งอย่างงี้อยู่บ่อย ๆ..

ยุทธนา: เดิน คุยอย่างนี้มันไม่ค่อยได้เรื่องได้ราวคุยกันเป็นกลุ่ม ๒ - ๓ คน..

สุวัฒน์: เออ ทำไมเราไม่ไปนั่งคุยกันในห้องอาหารข้างล่างนั้นเลย ต้องเดิน ขึ้นมาคุย

เพียง: เก้าเอาบรรยากาศ

นก: มันเหมาะสำหรับเรื่องกินอย่างเคี้ยว

ค้อย: มันเหมาะสำหรับกินอย่างเคี้ยว ถ้าเราอยู่ตรงนั้นมันจะมีความรู้สึก ว่า เราจะไม่ต้องทำอะไร เราจะคิดเรื่องกินอย่างเคี้ยว

ผู้นำกลุ่ม: เหมือนกันเวลาเราเรียนเราก็เรียนท่องนึ่งใช้ไหมคะ ก็นี่อีกห้องหนึ่ง
ที่จริงเราไม่ต้องนั่งครุ่นนี้ก็ได้นั่งในสนามก็ได้ แต่มันไม่มี... มันไม่
เหมาะมคเยอะ แหงแล้งคันไม้ก็น้อย

สุวัฒน์: เคียวนี้เราไปนั่งกินชายทะเลไหมอะ

ผู้นำกลุ่ม: เย็นนี้เราไปชายทะเลแต่ไม่นั่งกันแล้ว

นก: ยืนตลอดเลยเหรออ ก็อึ้ง... รอแคมป์ไฟ

ผู้นำกลุ่ม: ดีก็ ๆ เราจะมีแคมป์ไฟ (หัวเราะ)

สุวัฒน์: ก็บอกแล้วอะว่าคุย ๆ ไปเดี๋ยวก็มีเรื่องคุยกันเอง

นก: พูดยเหมือนกับนักพยากรณ์ นั่นไงว่าแล้ว (หัวเราะ, สมาชิกคุยนอกเรื่อง
๕ นาที แล้งเจียบไปประยะนี้) นุ่มมีอะไรอยากข้องใจจะบอกนกบอกได้เลย

นุ่ม: ไม่มีอะไรข้องใจ แต่จากการเข้ากลุ่มมาตั้งแต่เมื่อคืน จนถึงเดี๋ยวนี้ พอดี
รู้แต่อาจจะไม่รู้ว่ามีถูกจุดหรือเปล่าพอจะรู้ว่าที่เค้าต้องการอะไรจาก
การวิจัย พอดีมองออกมามาราชนกนี่คืออะไร

ผู้นำกลุ่ม: น้องคิดว่าพี่ต้องการอะไรจากกลุ่มละอะ

นุ่ม: ไม่รู้ซีอะ แต่คิดว่ารู้จากการดูมาเรื่อย ๆ แต่เดี๋ยวจะว่ายังไงดี คิดว่าพอ
จะมองออกอะ

เพียง: การทำ group นี่อะอะ ก็เหมือนก็ group จากมาราชนก
เหมือนกับเราอย่างหนึ่งฝึกเราก่อนจะออกไปดู... เหมือนกับ technology
คือพร้อมก่อน ถ้าเราสามารถจะ (จับความไม่ได้) ไม่รู้จะอธิบายยังไง

นุ่ม: แต่คิดว่าได้ประโยชน์จากการเข้ากลุ่ม อย่างน้อย ๆ ก็แน่ ๆ คิดจากคนหลาย ๆ
คนได้รู้จักคนหลาย ๆ แบบ ซึ่งแต่ละคนก็ต่างกันก็ต่างความคิด มาจากพื้น
ฐานต่าง ๆ กันความคิดก็แปลก ๆ ซึ่งบางคนอย่างเคยเจอที่คณะ ชอบดู
แล้ว รู้สึกพูดทางไว้ก่อนว่าเป็นยังไง แล้วไม่คิดว่าจะได้เจอที่นี้อีก
พอเจอหน้าได้พูดได้ จะเอาผลที่ได้จากอันนี้ไปเทียบกับผลที่เคยเจอว่า
ตรงกันหรือเปล่า แต่คิดว่ามองคนหลายคนมองไม่ผิด คือดูจากการพูดจา
ลักษณะท่าทาง ชอบคนเยอะ ชอบดู ชอบฟัง

เพียง: อย่างน้อย ๆ ก็คงได้การระบายความในใจ การระบายความในใจ
อย่างน้อยก็จะช่วยผ่อนคลายได้ด้วย พี่ควาบอกว่าสบายใจที่ได้พูด

ดาว: ก็คือบอกอย่างที่ว่าสบายใจคือ....

เพียง: ไ้ระบายออกที

ดาว: อะ คือไ้ระบายออก คือเวลาที่พุกออกไปปุ้บรู้สึกว่าคุณมีความตั้งใจที่จะช่วย พอที่รู้สึกแก่ที พี้ก็มีความรู้สึกว่าคุณจะหยุดก็ักว่า เพราะเห็นทุกคนตั้งใจมาก พี้ก็มีความรู้สึกขอบคุณที่ทุกคนมีท่าทาง

ปุ้บ: แล้หยุดพุกทำไม พุกตอ

ดาว: พี้รู้สึกว่าถ้าพี้หยุดพุกแล้วทุกคนก็คงหยุดท่าทาง แล้วทุกคนจะสบายใจ (หัวเราะ)

ปุ้บ: ไม่นะอะ พี้ดาวพุกนำฟังแบบความคิดแปลก ๆ ที มองในจุดที่หลายคนมองไม่ถึงไม่ทันคิด

บุรุษนา: ผมรู้สึกว่าพี้ดาวช่วยกระตุ้นผม พอพี้ดาวพุกทำให้ผมมองเห็นว่า เออ / มีอะไรบางอย่างขึ้นมาอะ ถ้าปรกติผมคิดเอง ผมก็คิดไม่ออกเรื่องที่จะพุก หรือพี้ดาวพุกว่าก็นึกได้ว่า น่าจะคุยเรื่องนี้ให้กลุ่มหรืออะไรอย่างงี้

ผู้นำกลุ่ม: เป็นประโยชน์ต่อกันและกัน สะกัปุ้บบอกว่าเคยเห็นพี้คณะแล้วไซ้ใหม่อะ พอมาแล้วก็ได้เห็น ไม่คิดว่าจะได้เจอกันอีก มาเห็นก็สรุปได้ว่าที่เราเห็นนั้นก็ไม่ผิดกับที่เรา.....

ปุ้บ: หลายคนก็ไม่ผิดกับที่เราเคยประเมินคร่าว ๆ

ผู้นำกลุ่ม: ปุ้บจะ เล่าให้เพื่อนฟังได้ไหมอะ ว่าอะไรเป็นยังไง

ปุ้บ: อะไรยังไงคืออะไร

บุรุษนา: ฎาโคว ดูยังงใจ เกี่ยวนี้เข็นยังงใจ

เพียง: ทำไม่ถึงคิดว่ายังงใจ

นก: นกไม่กลัว เสียใจนะ

ปุ้บ: ก็มีคนหลายคนแต่ขอยกนกกี้แล้วกัน เพราะบางคนก็ไม่สะดวกใจที่จะพุก

สุวัณน์: งั้นผมซี

ปุ้บ: ไม่ ! ทำไมต้องคิดว่าเป็นสุวัณน์

สุวัณน์: ถ้าเผื่อไม่สะดวก เพราะผมเป็นตัวที่.....เข้ามาผมได้หาย.....

ปุ้บ: เอาอย่างนกก่อนนะ

บุรุษนา: เอาทีละคนได้ไปเลย

นุ้ย: อย่างนกนี่นะ เมื่อก่อนนี่นะอย่างเจมกที่คณะ : นกก็มีลักษณะแข็ง ๆ หน่อย ก็อะไรก็โฉบโฉบออกไปเลย แล้วก็นกมีอะไรแปลก ๆ บอกไม่ได้ เหมือนกันว่าแปลกยิ่งงิมันหลาย ๆ อย่าง จากเมื่อต้นการเข้ากลุ่มครั้งแรกยังไม่ค่อยรู้สึกเท่าไรยังจับอะไรไม่ได้ แต่พอเราอนห้องเดียวกัน ใค้ยู่ห้องเดียวกันตั้งแต่เช้า ตอนที่ว่าเราเริ่ม... ที่เราอยู่ด้วยกันเมื่อคืนแล้ว เมื่อเช้าเล่าอะไรให้ฟัง ทำให้รู้ว่าที่เขาเป็นอย่างนี้เพราะมี Background อย่างนี้คือ มีภูมิหลังอย่างนี้ถึงทำให้ลักษณะนิสัยเขาที่เป็นอย่างนี้

เพียง: ที่ปีนต้นไม้ใช่ไหม

นุ้ย: ไม่ใช่ ลักษณะนิสัย

นก: ตอนนกล่า เรื่องครอบครัวหรือเปล่านั้น

นุ้ย: เออ เลยเข้าใจว่า ออ มันเป็นอย่างนั้นเอง เค้ามีแรงผลักดันหรือว่ามีอะไรถึงได้ ถึงได้เป็นคนอย่างนี้ อย่างน้อยก็รู้ว่าพอเราใกล้ชีวิตกัน ซึ่งโอกาสอย่างนี้หาได้บ่อย ทำให้รู้สึกว่านกว่า นกเป็นคนยังง

นก: นกเคว่า ที่แรกก็คงไม่ชอบนกใช่ไหม

นุ้ย: ไม่ค่อยชอบนัก พูตามตรง

นก: ชอบหรือยังคะ ตอนนี้

นุ้ย: คือว่านก เค้าแบบตอนอยู่คณะ แต่ ตอนนี้หลังจากเรียนจิตด้วยกัน เข้า course จิตด้วยกัน เรียนด้วยกันบ่อยอย่างน้อยเค้าก็เปลี่ยนไปบ้างแล้ว แต่ก็ยังธรรมดาเพราะ เราไม่ได้สนิทเพียงแค่เรียนด้วยกัน คุยด้วยกันก็เท่านั้น

นก: แล้วตอนเรียน *art of reading*

นุ้ย: *art of reading* ก็ว่าเพื่อน อย่างที่เราทำงานด้วยกัน เค้าว่านกกับแขกถึงจะไม่มายุ่งเรื่องการแสดงทั้งหมด แต่ก็วันแสดงกับแขกนะช่วยทุกอย่างเลย เพราะมีความรู้สึกที่แค่นั้นมันก็พอแล้ว สำหรับคนที่ทำกลุ่มด้วยกันแล้วจะทำงาน เค้าก็เห็นน้อยเต็มที่แล้ว ทำเต็มทีสำหรับ *art of reading* ก็มีปัญหายู่ว่า คนไม่ทำงานเราไม่ยอมเลย เราจะเอาเรื่องเพราะเราถือว่า เราเหนื่อยมาก เพราะเปลี่ยมาตลอดอาทิตย์เลย

แล้วคนที่ไม่ทำงานก็มี คนที่เหนื่อยก็เหนื่อยแทบ ค่าย ทำงานขึ้นนั้นออกมา
สำเร็จ คิดว่าเรื่องนี้จะไม่ยอมให้จบไปง่าย ๆ เพราะอาจารย์บอกว่า
เรียนวิชานี้จะไม่มีคะแนนให้จะไม่ยอม เตะอย่างน้อยจะทำให้คนที่ไม่ทำงาน
ได้รับผลบ้าง ไม่ใช่คนทำงาน แต่คนไม่ทำงานก็มีไม่ทำอะไรทั้งสิ้น แล้ว
พอผลออกมาอาจารย์ชมว่าดี ทุกคนมี วนเท่ากันหมด ซึ่งเราถือว่าไม่
ยุติธรรม

นก: มุ้ยลำบากในตัวนกมึน

มุ้ย: เค้าคิดว่าเค้าเข้าใจ นกมากขึ้น

นก: ก็คือใจที่มุ้ย เข้าใจนกมากขึ้น

ตอย: มีอะไรที่มุ้ยบอกไม่สบายใจที่จะพูดถึงคนอื่นนอกจากนก

เพียง: ถ้าเป็นเค้าพูดได้ เค้าบอกตั้งแต่คนแล้ว

มุ้ย: ไม่อย่างเพียงกับเค้า ไม่มีอะไร เราเรียนด้วยกัน เข้ากลุ่มจิตเราจะต้อง
เข้าเรียนเป็น ๘๕ เลยรู้สึกว่าเจ้าไปบู๊บ๊องที่ไว้เลย ๕ ที่ คนอื่นจะว่ายัง
ใจไม่สนวางกระเป๋าวัวก่อนเลย โยนได้โยนขอให้มันครบ ๕ ที่ ไว้ก่อน
ก็รู้จากเพียงว่ามันก็ไม่ต่างจากที่เราเข้าใจอยู่แล้ว สมมุติเข้าใจยังงี้
เดี๋ยวนี้ก็ยังเป็นอย่างนั้นอยู่ แก่สำหรับ.....

เพียง: ไม่เข้าใจที่ว่ามันเป็นยังงี้ เดี๋ยวนี้ยังเป็นอย่างนั้นมันเป็นยังงี้

หัวเราะ

ยุทธนา: อยากรู้ว่าเค้าใจยังงี้

เพียง: เข้าใจยังงี้ เดี๋ยวนี้ยังเป็นอย่างนั้น ใจอย่างนี้จะเป็นอย่างนั้นต่อไป

มุ้ย: คือ การจะมองคนว่าเป็นคนยังงี้ ยอมรับว่าการที่เรามองคนยังงี้ เวลา
มันมีส่วนมาก สำหรับบางคนเงิ่งรู้จักกันยังตัดสินใจไม่ได้ว่าเค้าเป็นอย่าง
นั้นแน่ ๆ นะ แต่อย่างน้อย ๆ เราก็กู้ว่า ส่วนหนึ่งของเขานะ เป็นอย่าง
นี้ สำหรับเพื่อนมันคบกันมาหลายปีแล้ว มันบอกได้ว่าเค้าเป็นอย่างนั้น
เดี๋ยวนี้เราเปลี่ยนหรือเปล่า

ตอย: เค้าไม่สนิท ตอนปี ๑ พอปี ๒ ก็แย่งกันทำ

เพียง: พี่มุ้ยบอกเวลามีเพื่อนที่จะช่วยแนะนำ กล้วย ๆ อย่างพี่น้อง กับพี่ดาว
แต่พี่ก็ยังสรุปไม่ได้ว่าพี่ทุกคนเป็นยังงี้ แต่เราก็กู้คร่าว ๆ ดูจากนิค ๆ

น้อย ๆ อย่างพี่สาวก็ดูเป็นคนเอาการเอางาน เข้มแข็ง อย่างพี่หุ่ย
ดูอ่อนโยน ถึงแม้นบอกว่าจะทำให้คนเบียดูท่าทางมักจะน้อย คือจะรักษา
น้ำใจคนเก่งมากกว่า อาจจะไม่เข้าใจ ยังไม่รู้จักดี .... แต่
อย่างน้อยก็ยังไค้คุยกันไค้รู้ว่า ส่วนหนึ่งในความดีของเค้า ส่วนหนึ่ง
ของเค้ามันเน้นยังไง อาจจะเป็นแง่คิดของตัวเองด้วย

(เงียบ)

นก: นกวานกไค้ไปเชียงใหม่สบายแล้ว (หัวเราะ)

เพียง: นอนโรงพยาบาลสวนดอก

ต้อย: พี่สาวกับพี่หุ่ย ฝั่งแถวไหนกะกลับไ้ จะไค้ตามคุย

หุ่ย: โรงอาหาร มีเวลานั่งก็ตอนกลางวัน...

(เงียบ)

ยุทธนา: ผมจะเล่าของผมด้วย

เพียง: เล่าประสบการณ์ ที่บอกเกี่ยวกับผลรวมของประสบการณ์

ยุทธนา: คือ ที่ผมเขียนมา ๕ ข้อ ข้อสุดท้ายพูดไปแล้ว ข้อแรกฉัน คือมนุษย์คนหนึ่ง
คือเขียน ๆ ไปเหมือนกับให้มันเสร็จ ๆ คือคิด ๆ ผมว่ามันไม่ได้โดยตรง
นั่นมันแฝงอะไรไว้ผมรู้สึกอย่างนี้ เราเปรียบเทียบกับคนอื่นทุกคนต้องมี
ความดีความเลวอยู่ในตัวเขาเอง ฉันก็คือมนุษย์คนหนึ่งที่มีความดีความเลว
ใครที่พองผม บางคนอาจจะมองผมเลวสิ้นดีไม่มีความดีเลย บางคนก็มอง
ผมไม่มีความเลวอยู่ในตัวสักนิด คือต้องให้เข้าใจว่าเราก็เป็นมนุษย์
เหมือนกัน อาจจะมีสิ่งที่เลวอยู่ในตัวบ้าง บางที่เราอาจจะไม่รู้ตัวเอง
หรือรู้ก็ตาม บางอย่างที่บางคนเขาเขียนไว้ บางที่ก็รู้จักตัวเอง บาง
ทีก็สับสน บางทีก็อะไร มันก็เหมือน ๆ กันทุกคน มีแต่เล็กน้อย คือจะให้
เข้าใจว่าฉันคือใคร

ต้อย: ถามอะไรอีกหน่อย ที่ยุทธนาว่ารู้ตัวว่า เป็นความเลวของตัวเองบาง
อย่างก็ไค้รู้ ไค้สิ่งที่รู้อย่างเช่นอะไรบ้าง อยากจะรู้ต้อยยกตัวอย่าง

เพียง: ยุทธนาเขาซ่อนอะไรไว้ภายใน (หัวเราะ)

ต้อย: เพราะว่าแกยังมองไม่เห็นความเลวของยงยุทธเลย

ยุทธนา: เทรออะ คือบางทีสิ่งที่ลงมันมีมากมันน้อย อย่างเช่นความเห็นแก่ตัวทุกคน

มี แต่ว่ามันจะแสดงออกบ้างครั้งก็ไม่แสดงออก บางที่มันแสดงออกมา
 มากจนเรารู้สึกตัวเลยว่าเราเป็นคนไม่เห็นแก่ตัวเลย เราอาจจะรู้สึก
 ยั้งงั้น แต่จริง ๆ มันต้องมีแล้ว เราต้องยอมรับ อย่างบางทีไปเจอใคร
 แล้ว ก็ว่า เอ๊ะ คุณเห็นแก่ตัวจังเลย เราก็มาคิดทำไมเค้ามาว่าเรา
 อย่างนี้ ทั้ง ๆ ที่ทุกอย่างเราทำไปเรารู้สึกไม่เห็นแก่ตัวทุกครั้ง ยังเออมี
 ครั้งนี้ที่เราแสดงคนเห็นแก่ตัว อาจจะเพราะเมสหรืออะไรก็ตาม ซึ่ง
 ผมคิดว่าทุกคนคงมี ผมจึงคิดว่าถ้าใครคิดว่ามันเป็นมนุษย์คนหนึ่ง มันจะสบายใจ
 เป็นปรัชญาช่วยนะ

นก:

บุรุษนา: ไม่มาใช้ ปรัชญาเป็นเรื่องจริง ปรัชญาเป็นเรื่องคิดค้น ข้อสองคือเพื่อ
 ให้กระจ่าง ของ ๑ เราอยากจะทำให้มันมากที่สุด (หัวเราะ) ฉะนั้นคือหน่วย
 หนึ่งของสังคม อันนี้คือไม่รู้ว่าอะไรจะไขควงไหนคือ เห็นนกกเค้าไม่ชอบคำว่า
 สังคม สังคม คือคำว่าสังคมมันตีความหมายในแง่ไหนนะ ก็คือเราไม่มี
 ความหมายอะไรเป็นจุดเล็ก ๆ อะไร ซึ่งจริง ๆ แล้ว แต่ละคนคิดว่าตัว
 เองอยู่ในสังคมตัวเองจะคอสเป็นผู้ทำ เป็นอะไร ความจริงเป็นผู้ทำ
 ก็เป็นจุดเล็ก ๆ ในสังคมนะะ ไม่มีอะไรแตกต่างกันมาก

ผู้ถามกลุ่ม: สุวัฒน์ว่ายังไง

สุวัฒน์: ผมว่าไม่ถูกที่รับแต่ถึงแม้เป็นจุดด้อยก็แต่ก็เป็นจุดหนึ่งซึ่งทำให้เกิดสังคมขึ้น
 มาได้

บุรุษนา: ก็ใช่ เป็นหน่วยหนึ่งของสังคมไป ถ้าหากหน่วยนี้สังคมอาจจะไม่ สมบูรณ์
 ก็ได้

สุวัฒน์: อาจจะไม่มีสังคมนั้นเกิดขึ้นมาเลยก็ได้ อาทิเช่นครอบครัวหนึ่ง ยกตัวอย่าง
 ครอบครัวก็มี พ่อ แม่ ลูก ถ้าเกิดไม่มีเราซักคนนี่นะ สมมุติว่าถ้าไม่มีเราก็
 คือไม่มีอะไรเลย จะมีไฉนนี้ขึ้นมาได้ยังไง ถึงแม้จะเป็นหน่วยหนึ่งในสังคม
 ก็ตาม ก็ยังเป็นหน่วยที่ทำให้เกิดสังคมขึ้นมาได้บางทีไม่ทราบจะเข้าใจ
 หรือเปล่าไออันนี้เรามีแผน เรา ๒ คน แล้วก็มีลูก ถ้าเกิดไม่มีเราไปหา
 แฟนลูกก็ไม่เกิด ขึ้นเหมือนกัน อันนี้ไม่เกิดขึ้นเหมือนกันอันนี้ไม่เกิดขึ้น
 เหมือนกัน

นก: แฟนเราก็อาจจะไปหาคนอื่น แล้วมีลูกก็ได้ (หัวเราะ)

เพียง: ไม่ แต่เราก็เป็นคนหนึ่งในครอบครัวอยู่แล้ว
 นก: ก็สิซ ถ้าสมมุติว่าในครอบครัว ถ้าไม่มีน้องก็ยังมีพี่ ของน้องหรือน้อง
 ของน้อง ก็อาจจะมีคนอื่นที่ไม่ใช่ของ น้องก็อาจจะไม่ได้มีโอกาสเกิด
 มากก็ได้

สุวัฒน์: สังคมนั้นอาจจะเกิดการแตกกระแหงอะไรก็ได้ คือถ้าเรา... ที่ว่าไม่สำคัญ

ยุทธนา: ไม่ถูกนะครีบ คือบอกว่าไม่ถูกต้องที่สุด คือถูกต้องเหมือนกันแต่ไม่ที่สุด
 ไม อันนี้ยังฟังไม่จบนะสะ ยังมีข้อ ๓ อีก(หัวเราะ) งั้นขอสงวนนะมัน
 แสดงให้เห็นความใหญ่ของตัวเอง อย่างคิดว่าเราเป็นคนใหญ่โตมีอำนาจ
 เราคิดว่า เราเป็นหนึ่งใน ข้อ ๓ นั้นคือส่วนหนึ่งของจักรวาล อันนั้นม
 รู้สึกว่าสำคัญคือเราไม่ไช่ข้อย เป็นส่วนของจักรวาล จักรวาลนี้มีอร่าอยู่
 คือจักรวาลนั้นมันยิ่งใหญ่แค่ไหน ส่วนหนึ่งที่ทำให้มันยิ่งใหญ่ก็คือเราอยู่ใน
 นั้นด้วย คือเราเป็นธรรมชาติอันหนึ่ง คือเราเป็นธรรมชาติอันหนึ่ง ซึ่งมี
 ความยิ่งใหญ่ในตัวของมันเอง ถึงใครจะไม่ให้คาแกมันก็ตามอย่างเช่น
 ดวงอาทิตย์ ถ้าไม่มีคนเกิดมามันก็สว่างอยู่อย่างนั้น คนก็ไม่ไปรับรู้ว่ามัน
 มีดวงอาทิตย์แกมันก็อย่างนั้น ถ้ามีคนเกิดขึ้นมาดูจกมันก็รู้ว่ามันยิ่งใหญ่
 อย่างเราเกิดมาเราก็รู้สึกรู้ว่ายิ่งใหญ่เป็นส่วนหนึ่งของจักรวาล รู้สึกมีความ
 ภูมิใจ คือเราชอบชีวิตเราไม่ว่าความมันมีค่าเหมือนกัน เพียงแต่เราจะสร้าง
 ค่าให้คนอื่น เราเห็นมากน้อยแค ไทน

เพียง: แล้วเมื่อสร้างขึ้นมาแล้วก็อย่าหลงตัว

ยุทธนา: ก็ใช่ มันถึงต้องข้อ ๒ กับข้อ ๓ ไว้ด้วยกัน

สุวัฒน์: มันน่าจะรวมกันอธิบาย

ยุทธนา: คือ ถารวมแล้วมันไม่เด่น

ผู้นำกลุ่ม: ลองรวมแล้วอธิบายเป็นอันเดียว

เพียง: ตัวเองก็เอาจักรวาลขึ้นก่อนสังคมชั้นที่หลัง

ยุทธนา: ก็โค หัวเราะ แล้วเราจะไปเขียนสรุปไว้ ดันก็ อใคร

นก: ความจริงนกว่ายุทธนาไม่ไคว่าเป็นคนทำอะไรอะไรแปรผันไปมาก มันต้อง
 อ่าก็ยคนหลาย ๆคน ไม่ใช่เราคนเดียว ไม่แอนด์ทำให้เกิดเรื่องอะไร
 บา ๆ บอ ๆ นกไม่เห็นด้วยอย่างมาก

ยุทธนา: คือ อย่างนั้นมันเหมือนกับนาฬิกาเรือนหนึ่ง มันมีไธ่เพียงตัวเล็ก ๆ ไม่รู้เท่าไร
 ชาติตัวหนึ่งขึ้นมาไอนาฬิกาอันนั้นก็ทำงานไม่ได้

นก: ไช เราต้องอาศัยซึ่งกันและกันไชใหม่ ไม่ใช่ถ้าเราคนเดียวเพราะ
 เราคนเดียวทำให้อะไรทำอะไรขึ้นหรือเลวลง ไม่ใช่เราคนเดียว เรา
 มีส่วน ไช เราเป็นเป็นส่วนหนึ่ง

ยุทธนา: ถ้าขาด เราเขาก็อาจจะยี่งใหญ่ไม่ได้

นก: ไช แต่เราก็ทำคนเดียวไม่ได้ต้องอาศัยเพื่อนคนอื่น ไม่ใช่เป็นเพราะ
 เราขอให้เขาใจความรู้สึกของนก เอา โอเค

สุวัฒน์: ชักงศกรับ เมื่อก็บอกว่าเราเป็นจุดเล็ก ๆ ในสังคมไม่มีความสำคัญเท่าไร พอมาเปรียบเทียบกับนาฬิกาว่าถ้านาฬิกาขาดเฟืองไปตัวมันก็ไม่เดิน แสดงว่าไอ้เฟืองตัวนั้นมันจะเล็กแค่ไหนมันก็มีความสำคัญ คือพูดไปพูดมามันเอง

เพียง: ไม่จะ คือความหมายของเฟืองหรือนานะคะ ที่พี่เขาใจนี้หมายความว่าเมื่อเรามีความสำคัญในตัวแล้วอย่าหลงตัว ถึงแม้เราจะยิ่งใหญ่ขนาดไหนสำคัญขนาดไหน เราก็เป็นจุดหนึ่งของสังคมเท่านั้นเอง คือพูดถึงการอย่าหลงตัว

นก: เฟืองนาฬิกาเชื่อในเรื่องศักดิ์ศรีของมนุษย์มาก เขาเห็นว่าชีวิตมีค่า แล้วพี่ก็เข้าใจอีกอย่างหนึ่งว่า ถ้านองบอกว่าถ้านาฬิกาเรือนหนึ่งไม่มีเฟืองมันเดินไม่ได้ แต่ตามีแค่เฟืองไม่มีนาฬิกามันก็ไม่เป็นนาฬิกาใช่ไหมคะ ถ้ามันไม่มีเฟืองมันไม่เป็นนาฬิกา มันไม่มีเข็ม (หัวเราะ) แล้วนองคิดว่าจะเป็นนาฬิกา (หัวเราะ) พี่ต้องการแก้ไข concept ของลูนมาอยู่ตรงกลางที่อะ อย่าไปทางซ้ายมากอย่าไปทางขวาไปมาก ขอให้อยู่ตรงกลางแล้วบอกว่าคุณคือใคร ไม่ใช่ว่าทำอะไรให้ไปจากคนธรรมดา

สุวัฒน์: มันไม่ฉิบชนะอะ พี่บอกว่าถ้ามันไม่มีตัวเรือนมัน พี่พูดอะไรอะ มันล้มแล้วมันกลับ

นก: ถ้าไม่มีเฟืองนาฬิกาก็ไม่เดิน

ยุพธนา: ถ้าไม่มีนาฬิกาเฟืองก็ไม่มีควมหมาย

นก: เออ ใช่มันอย่างนี้แหละ น้องเข้าใจไหม

สุวัฒน์: ผมไม่เถียง

คาร: คิดว่านะอะ กำลังจะเสนอให้น้องทำอะไรซักอย่างหนึ่งให้แกกลุ่ม แล้วให้คิดว่าถ้าวาระทุกอันนั้น ถ้าน้องทำเองก็ร่วมมือกับคนอื่นอันไหน ผลสำเร็จจะดีกว่ากัน ก็ที่เสนอให้น้องคิดว่าถ้าน้องทำอะไรซักอย่าง แล้วน้องคิดว่าอันที่ตัวเองหนึ่งมันมีหลายวิธีใช้ไหมคะ สอนน้องให้ความร่วมมือกับคนอื่น หรือไปร่วมมือ หรือว่าชวนคนอื่นเค้ามาร่วมมือวิธีใดก็ตาม จากใครก็ตาม โดยไม่ใช่จากน้องคนเดียว ผลที่ได้อันไหนมันจะดีกว่า

สุวัฒน์: มันต้องขึ้นอยู่กับ แล้วแคชนิคของงาน แล้วแคชนิคของงานว่าเป็นยังไง

คาร: ใช่ซิคะ ก็ที่ยุพธนา กำลังบอกให้ดูลักษณะของงานว่าเป็นยังไง งานนั้นน้องจะทำเองได้หรือเปล่า ถ้าน้องทำเองได้ก็โอเค แต่ถ้าถ้าน้องทำไป แล้วมันจะไม่มีผลอะ ไรมากนัก หรือน้องจะไปรวมกลุ่มกับคนอื่นแล้วจะมี

พี่ก็ไม่อยากให้น้องไม่สบายใจอะ

สุวิทย์: ผมก็น่าจะเปลี่ยนบรรยากาศ

เพียง: พี่อยากจะบอกอย่างพี่พี่คิดมันก็ไม่ตรงกับของนถที่เดียว คือพี่ไม่ได้ไม่สบายใจ ไม่ใช่ว่าจับจุดที่น้องบอกว่าเบื่อ แต่พี่อยากจะแนะนำอะไรบางอย่าง อย่างเช่นน้องบอกมาว่าเรียนเศรษฐศา ใช่วีรืองเศรษฐศาว่าหน้าที่ใครหน้าทีมัน นักกีฬาเชียร์ นักกีฬาที่ไม่เชียร์ คนเชียร์จะเชียร์สุดใจซาคคีน นักกีฬาจะต้องเล่นให้ทีที่สุด เพราะฉะนั้นเค้าแบ่งหน้าที่ของนักเรียนมศว. ไซใหม่ ถ้าเราเข้าไปก้าวก้าว น้องก็คิดว่าในสภาพที่น้องเป็นนักเรียนมศว. แล้วมีชาวบ้านเข้ามายุ่งอย่างนี้ ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่สถาบันเดียวกันอย่างนึงนะคะ แล้วอีกอย่างหนึ่งนี่มันหน้าที่เราหรือ เค้ารู้สึกว่าเป็นเค้าไม่มีประสิทธิภาพหรือ

สุวิทย์: แต่ที่ผมหมายความว่าไม่จำเป็นจะต้องไปช่วยเขา คืออะไรก็ได้ไม่ได้ไม่หมายความว่าต้องไปแนะนำอะไรก็ได้ที่...

เพียง: ไม่คือรู้ความท วังคี่ของน้องก็น้องเพียงขอให้ได้ช่วยเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้คุยอะไร แนะนำหรือว่าได้คุยนิด ๆ น้อย ๆ น้องก็พอใจ คือน้องเป็นคนทีว่า ถ้าเป็นนักแนะแนวนะคะน้องก็จะเป็นไค้ในแง่ที่ว่าน้องพอใจที่จะ *serve* ชาวบ้าน

นถ: พี่เพียงเค้าชมเป็นนะคะ แต่พี่ต่ำเป็นพี่นะคะขอบอกเลยว่าถ้าสมมุคีน้องเป็นคนทีในครอบครัวของพี่ เกิดว่าเป็นแฟนของพี่แล้วน้องนี่นะอะไม่ *please* พี่เลยไม่ทำอะไรให้พี่พอใจเลย เพียงแต่บอกข้านั้นเบื่อเธอ ฉันไปหาโอกาสพูดคนอื่นดีกว่าแล้วจะไปทำประโยชน์ให้คนอื่นมากกว่าทีจะท ากับพี่ พี่รู้สึกน้อยใจว่าน้องอยู่กับพี่แล้วทำไมน้องอยู่กับพี่แล้วน้องไม่หาโอกาสทำประโยชน์ให้กับพี่หรือเวลาหาประโยชน์จากพี่ แคกลับไปหาประโยชน์จากความสุซจากคนอื่นดีกว่า พี่เทียบอย่างนั้นน้องคงเข้าใจนะคะ พี่ไม่ได้นั้นอะไร

สุวิทย์: คือที่ผมว่า ผมจะทำอะไรก็ตามคือว่า ผมสามารถจะเจียดเวลาให้เขาได้ ถ้าในเวลานั้นยังง ายผมก็ไม่ไปยุ่งอะไรกับเค้า เมลลคงจะมีเวลาว่างของผมส่วนตัวอันนี้ก็เป็น *free* ของแต่ละคนใครเขาจะ

ไปหลบนอนใต้ต้นไม้หรือไปนั่งคุยกัน อะไรอันนั้นมันแล้วแ ละทุกคน คือ อ
 แหม มันพูดยังไง ที เมื่อกี้พี่เลี้ยงบอกว่า หลักใหญ่คือ... อันนี้ผมหมายถึง
 ถึงรู้ว่า ผมหมดหน้าที่ในของนี้ของผมแล้ว ซึ่ง.....

เพียง: แต่ไอ้ตอนที่ก่อนน้องจะหมดหน้าที่ไซ้ไหมคะ น้องเบรคขึ้นมากลางคัน
 คือเป็นการพูด มันทำให้น้องสงสัยคิดว่ามันจะทำให้สภาพกลุ่มเป็นยังไง
 เมื่อรู้ว่ามีคนหนึ่งที่เคาเปื้อนมาก ๆ

ศอช: คือที่พูด ทั้งนก ทั้งเลี้ยงแล้วก็น้อง พี่ก็เข้าใจคือ น้องสุวัณน์ที่ตอนนั้นมี
 ความอึดอัดอยู่ในใจ เพราะว่าเริ่มเชื่อก็มีความจริงใจที่พูดออกมาให้
 กลุ่มได้รับรู้ แล้วพี่ก็เข้าใจว่าน้องอยากจะทำอะไร คือไม่ได้ขู่มยาม
 คือมีใจอยากจะทำไปดูแลช่วย อะไรอย่างนี้ แต่พี่เข้าใจ....

สุวัณน์: อย่างผมก็ไม่คิดจะช่วย ระดับอย่างผมก็มีหวังลากเคาลงมาด้วย ก็ไป
 ช่วยเคาก็คือช่วยให้ตกเท่านั้น

เพียง: ถึงได้บอกว่าถ้าเป็นนักแนะแนวจะเป็นได้ เพราะน้องเป็นคนที่ชอบ
 Service มันเป็นพื้นฐานส่วนหนึ่งไซ้ไหม

คาร: พี่มีความคิดอยู่อย่างหนึ่งว่าเราจะทำอะไร สมมุติว่าเราจะวาดรูป จุก
 ประสงค์ก็จะให้รูปมันออกมา อาจจะมี ความสวยงามหรือความอะไรก็
 ตามที่เราตั้งใจ แต่ขณะที่เรากำลังวาดรูปอยู่เกิดเราอยากกินมะม่วง
 ขึ้นมา จะเดินไปหยิบมะม่วงมาทานแต่คิดว่าสีที่ทามันจะแห้ง มันจะเกิด
 การขาดตอนถ้าจะมาระบายสีคือ แต่ถ้าเราหยิบมะม่วงเ สริจเกิดไป
 ทำอย่างอื่นต่อขึ้นมาอีก ก็ในขณะที่เราทำงานชิ้นหนึ่งมันยังค้างค้างอยู่
 ใจเราไปนึกถึงอย่างอื่น และอื่น ๆ ตลอดมันจะมีผลต่องาน คือมีความ
 รู้สึกว่าถ้าน้องมีความรู้สึกอย่างนี้ทุกครั้งที่ทำงานนี้ มันก็อาจจะมียผลต่อ
 งานของน้อง ไม่ได้หมายถึงกลุ่มนะอะ เพียงแค่ยกตัวอย่างว่าในขณะที่
 เราทำกลุ่มอยู่ เราไม่ได้มีสมาธิอยู่ในกลุ่ม แสดงว่าน้องไปมีสมาธิ
 เหมือนกัน แต่เราแสดงออกมาน้อยผลที่ออกมาจะเป็นยังไง

สุวัณน์: อย่างในกรณีหยิบมะม่วงของพี่นะ ถ้าสมมุติเราหยิบมาแล้วมัน ก็ว่า
 รูปนี้มันต้องใส่ยารมลงไป สีพ่นมันสำคัญก็จริงแต่ว่าถ้าการในหยิบมะม่วงมัน
 ทำให้เกิดอารมณ์ที่ตีเซ่น การแต้มสีที่เรา เล่น ๆ กันบ้างหรือเปล่า

บางคนก็ยื่นมองแล้วสบักไปที่เขาก็กระโดดถอยหลัง แล้วเค้าไปสูบบุหรี่
มา เข้าไปใหม่ตัวก็ไอช่วงตอนที่เค้าออกไปพักนั้นนะอะสามารถทำให้รู้สึก
ว่าทำให้มีความสุขในการมองภาพ มีจุดคือหรือบกพร่องได้ การหยิบ
มะม่วงมันไม่เสียหายถ้าจะทำให้ภาพนั้นดีกว่าเดิมได้

คาว:

เมื่อกลับมาถึงการที่เกิดขึ้นจริง เกิดมีความคิดแวบขึ้นมาว่า มีความ
กล้าที่จะตอบอะไรออกมา บอกว่ามีความรู้สึกยังไง (จับความไม่ได้)
แต่ถ้านั่งอยู่ในกลุ่มหรือทำงานร่วมกันหลาย ๆ คน พอมาคิดอะไรบาง
อย่างแล้วเราทำสิ่งนั้น ไม่ไม่ได้มีสมาชิกที่จะหาผลที่ออกมาเป็นยังไง

สุวัฒน์:

แต่ผมก็เข้าอยู่ในกรณีที่ว่า บางทีอย่างพี่ตา ใครจะพูด มีอะไรอยากจะทำ
คืออนุญาตให้พูดได้ ผมมีความรู้สึกอยากจะทำก่อนนั้นออกมาคือมันมีสิ่งเร้า
จากภายนอกเข้ามา เข้าใจใหม่อะ ในเมื่อมันเร้าก็ต้องตอบสนองให้ใหม่
อะ มันจำเป็นแล้วอีกอย่างเที่ยงพอดี พอพูดเสร็จจริงไปกันพอดีเลย ซึ่งอัน
ที่จริงช่วงก่อนพี่คาว ช่วงของเค้า ผมก็มีความรู้สึกอยากจะทำ มันไม่มี
โอกาสผมก็รอ ๆ ๆ คือพอช่วงเวลาที่เราจะพูดได้ก็พูดออกมาช่วงนั้น แต่
ถ้าช่วงอื่น คณอื่อกำลังทำหน้าที่อยู่ เพราะยังไม่ถึงช่วงผมเค้าเรียกว่า
เป็นสิทธิที่ผมไม่พูดออกมา

ยุทธนาว

กรณีนี้ของเค้าแสดงออกมารู้สึกเห็นด้วยว่ามีอะไรเค้าออกมา แต่ว่าสิ่ง
ที่สำคัญที่ไม่ถูกสำหรับเค้าเอง คือผลเสียกับตัวเค้าเอง เวลาเค้าทำงาน
อะไรเค้าจะไปคิดเรื่องอื่น คือเค้าไม่ได้คิดเรื่องที่เค้าทำอยู่ คล้าย ๆ กับ
ว่าเค้าคิดเรื่องกลับบ้านหรือว่าคิดถึง คือว่างงานเค้าจะไม่มีประสิทธิภาพ
เวลาทำงาน

สุวัฒน์:

เรื่องนี้ผมเห็นด้วย เพราะว่าช่วงที่มันต้องขอมอกว่ารายงาน ๔ ฉบับ
ยังไม่ได้เขียนเลยที่พูดตามตรง ที่พี่ตา ออกมาเสิร์ฟอาทิตย์ให้ใหม่
ครับ ผมคิดได้ก่อนตอนนี้ก็คักทิ้งไป พอมาถึงนี้รู้สึกว่าตอนที่เรากำลังอยู่หอม
คักทิ้งไป ถ้าที่ยุทธนาวไม่พูดก็คงหายไปแล้วคือลืมไปแล้วมันยังมีดวงค้าง
อยู่นิดหนึ่ง ตอนนี้ก็หายไปหมดแล้วพอเราได้... มันยังคักอยู่นิดหนึ่ง
พอระบายออกไปมันก็หมดไป คล้ายกับเขียนชอกล์พอลบก็หมดไป ไม่มีอีก
แล้วพอลบก็หมด คืออย่างงี้พอดีนึกมาก ๆ ก็อย่างงี้จริง ๆ

ผู้นำกลุ่ม: มีใครจะพูดกับผู้อื่นอีกไหมคะ

นก: คือใจที่น้องมีอะไรก็พูดออกมา และพี่ก็ใจที่ได้พูด

เพียง: พี่ก็เหมือนกัน

ผู้นำกลุ่ม: พี่อยากจะถามน้องนิดนึงนะ ตั้งแต่ตอนก่อนจะเบรคคือพี่ไม่ได้ทำ อะไร
พี่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างมันดีแล้ว คือพี่อยากจะถามน้องว่าตั้งแต่พื่อน้องเป็
น้องก็บอกว่าเป็ คือพี่บอกแล้วพี่บอกว่าใครรู้สึกยังไงบอกมาได้ แล้วน้อง
ก็บอกว่าเป็ อยากจะออกไปทำอย่างนั้นใช่ไหมหะ แล้วเราก็อีก แล้วน้อง
ก็ไปทำอย่างนั้น พี่เจอน้องที่ศึก Bio ก็เห็นหน้าตาแบบได้ทำสิ่งที่พอใจ
แล้วเสร็จแล้วพอดิบเข้ามา น้องได้รับการ *feed back* จาก
เพื่อน ๆ ในกลุ่ม น้องมีความรู้สึกยังไงบ้าง... ตะกั้นอะ พี่น้องได้รับ
การ *feed back* มา ตอนนั้นะ น้องมีความรู้สึกยังไง

สุวัณน์: อ้อ ก็รู้สึกว่ามีคนมาวิจารณ์ในผลงานของเรา เช่นว่าถ้าเราก็อีกเหมือน
นักเขียนทั่ว ๆ ไปถ้าใครวิจารณ์ผลงานเค้า เค้าก็ต้อง ถ้าคิดว่าเป็น
จุดบกพร่องก็ยอมรับว่าเอามาปรับปรุงได้ ถ้าอันที่เค้ามีเหตุผลพอ ถ้าข้อ
เขียนของนาย ก. มีเหตุผลพอ เค้าทำได้แต่เขาไม่สามารถเปิดเผยเหตุ
ผลคือ ไม่มีช่วงโอกาสให้พูดได้ ตอนนั้นก็โอกาสเค้าก็บอกเหตุผลว่าที่
เค้าเขียนอย่างนั้น ๆ ไปมันมีสาเหตุมาจากอะไร แค่นั้น เอง คือนักเขียน
โดยปรกติ เค้าจะเขียนตามเรื่องเค้าออกไปไม่ได้มาอธิบายหรือเสนอ
เหตุผลอะไรถึงเขียนอย่างนั้น แต่ถ้ามีโอกาสเค้าก็จะเสนอเหตุผล เมื่อ
เค้ามีช่วงเวลาแล้วคือ มีคนวิจารณ์

ผู้นำกลุ่ม: แล้วตัวน้องละคะ ตอนนั้น

สุวัณน์: ตอนนั้นผมรู้สึกธรรมดา

เพียง: การที่เราแนะนำลงไป น้องอาจจะค้างอยู่ในใจก็ได้

สุวัณน์: รู้สึกว่าอย่างที่พี่พูดมันธรรมดา ไม่รู้สึกว่า อี้อ้อคใจมันธรรมดา

เพียง: ก็ที่ดวงใจอะ ว่าถ้ามีโอกาสอย่างนักเขียนคนนั้น ถ้ามันเป็นความสะเพียร
ที่เค้าเรียกจุดบกพร่องเราก็คงแก้ไข ถ้าเค้ามีเหตุผลก็อยู่แล้ว เค้าก็
อธิบายเหตุผลให้ผู้ที่ไม่เข้าใจในเหตุผลของเขาเข้าใจ

นก: น้องกำลังจะบอกว่าน้องสะเพียรหรือน้องมีเหตุผล

สุวัฒน์: อันนี้ผมคิดว่าสิ่งที่ผมทำไปนั้นผมมีเหตุผลสมควรนึกหน่อย เพราะถ้าสะเพร่า
ปรกติทำอะไรที่มันผิดจะมีความรู้สึกอย่างนึงมาบอกว่าเออ นี่เราทำความ
ผิดแล้วนะ แล้วก็รับแก้ไข แต่ความรู้สึกว่าเราทำอะไรไม่ผิดมันก็เจ็บ ไม่มี
อะไรเกิดขึ้น

เพียง: อย่างน้อยจากการ... ได้ข้อคิดนะ

สุวัฒน์: พี่ช็อคเปือ คือผมฟังจนเปือ ไม่เคยนั่งในอากัปกิริยาอย่างนั้นนาน ๆ

นก: พี่เห็น ถ้าสมมุติว่าน้องเปือ น้องก็บอกว่าเปือ อยากจะดูไปไหนมาไหน
เดินเล่นถึงว่าจะเมื่อยพี่จะไม่รู้สึกอะไรเลย พี่เองก็เมื่อยพี่ไม่เคยนั่ง
อย่างนี้มาเลย แล้วแต่น้องว่าน้องควรจะได้ลงไปข้างล่างมากกว่าทำ
อย่างโน้นอย่างนี้มากกว่า ซึ่งมันทรมาณใจที่มากนั้นเอง

สุวัฒน์: ที่ผมเสนอเราเปลี่ยนอิริยาบถอื่นบ้าง นั่งเก้าอี้พักหนึ่งแล้วก็กลับมา
ตามเคมคือ เปลี่ยนอิริยาบถบ้างจะทำให้เกิดความรู้สึกที่มันดีขึ้น เวลา
เราเขียนหนังสือเราต้องนั่งทุกซักราบชั่วโมงเพราะอะไร เพราะต้องเปลี่ยน
อิริยาบถได้เปลี่ยนบรรยากาศ พอเข้ามาทำงานเรียนต่อไป เออ รู้สึก
ดีขึ้น สดชื่น

ผู้ร่วมกลุ่ม: คือ พี่คิดว่ามันเป็นสิทธิ์ของเขาที่จะพูดอะไรก็ได้ แล้วก็พี่ที่ใจมากที่ใคร
รู้สึกยังงี้ก็พูดอย่างนั้นออกมา พี่ว่าจะเป็นประโยชน์แล้วก็คิดว่าของหลัง
จากเบรค สุวัฒน์ก็คงจะได้รับข้อคิดหรือใครมีความรู้สึกยังงี้ต่อการกระทำ
ของสุวัฒน์ ที่ว่าสุวัฒน์ก็คงได้อะไรกลับไปคิดบ้างนะอะ

ดาว: การที่เราจะคิดอะไรแล้วทำตามหัวใจทุกอย่าง... (จับความไม่ได้)

ผู้ร่วมกลุ่ม: หมายความว่า พูดออกไปแล้วก็คือว่า รู้สึกยังงี้พูดอย่างนั้นออกไปจะมี
ประโยชน์หรือมีโทษที่ว่ามันอยู่ที่วิจารณ์งานของแต่ละคน

ดาว: มันแสดงว่า ไม่ใช่พูด ทุกครั้งที่เราคิดใช้ไหมคะ เพราะแสดงว่าเราคิด
แต่เรามีวิจารณ์เราถึงได้พูดออกไป ก็แสดงว่าเราจะพูด เราก็ไม่พูด
อย่างที่เราคิดอยู่ดี

เพียง: คืออีกอย่าง เห็นว่าเราอาจจะพูดได้แต่ต้องพูดในลักษณะประณีประนอม ถ้า
ตัวไม่หักหาญน้ำใจของฝ่ายตรงข้าม คือพิจารณาถึงอกเขาออกเรา

ผู้นำกลุ่ม: แต่การที่เราบอกว่า พูกลงไปเป็นประโยชน์หรือเป็น โทษถือทั่ว ๆ ไปอยู่ที่วิจารณ์งานของพวกเขา ถ้าในกลุ่มนี้ใครคิดยังไงก็พูดออกมาได้

เต๋า: ผมอยากจะพูดว่า พูกลงไปสองไฟเบ๊ย หากหนึ่งเสียคำตั้งทอง ภาษิตถูกทำนอง

กาว: คือพูดอะไรแล้วมันไม่ได้ ตัวของเรานั้นไม่สวยใช้คำที่นิยมแล้ว แต่ผลที่ได้มันก็คือที่พินุ่ยไม่สวย ที่พูดรวมออกไปแล้ว แล้วมันจะได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา (จับความไม่ได้) พี่บอกว่าที่พินุ่ยไม่สวยพี่ไม่เห็นว่ามันจะมีประโยชน์อะไร เพราะฉะนั้นเราไม่ควรจะว่าเค้าตรง ๆ

เพียง: คนเราไม่ยอมรับอะไร

กาว: เพราะฉะนั้นพี่จะบอกเพียงว่า พี่จะบอกพี่พินุ่ยว่าพี่พินุ่ยไม่สวย พี่จะเก็บไว้ เพราะว่าบอกไปแล้วถึงว่าจะใช้ถ้อยคำนุ่มนวลแค่ไหน มันก็ไม่เกิดประโยชน์ทั้งตัวเองและพี่พินุ่ย พี่นึกถึงคำพูดที่ว่าใจจริงของเราเป็นอย่างนี้แต่บางอย่างเราไม่พูดออกมา เราก็คิดว่ายังไง... ถ้าเราเกิดว่าพูดออกไปแล้วมันจะเกิดประโยชน์กับพี่พินุ่ยหรือจะมีประโยชน์กับอะไร หรือนี้ประโยชน์อะไรขึ้นมาถึงก็ถึงจะกลั่นกรอง ถ้าคำพูดให้นุ่มนวลถึงจะพูดออกมา จึงมีความเห็นว่าทุกอย่างที่เราคิดบางครั้งก็พูดออกมาไม่ได้ แต่การที่จะพูดออกมาได้หรือไม่ได้มันก็อยู่ที่ตัวเราว่าจะพูดหรือไม่พูด แต่สำหรับตัวพี่เองพี่คิดว่าพี่ไม่พูด (จับความไม่ได้)

เพียง: ต้องการพูดเลยว่าสิ่งนั้นเป็นอย่างไร ลักษณะของการพูด.... ในแง่ของสวยหรือไม่สวยมันไม่เกี่ยวกับเลย เราต้อง... ใช้... เรื่องสวยไม่สวยเพียงคิดว่า เป็นเรื่องไม่ควรไปหักหาญน้ำใจเค้า (หัวเราะ)....

ตัวเองก็ว่า

นก: ความไม่สวยของพี่พินุ่ยไปรบกวนเส้นประสาทของ (หัวเราะ)

กาว: พี่กล้ายกออกมาพูดอย่างนี้เพราะคิดว่าพี่พินุ่ยเค้าสวยแน่ ๆ ถึงกล้าพูด

นก: แต่อาจจะทำลายประสาทของเรา

ค้อย: ถ้าเราไม่พูดออกมาเราถือเป็นการเก็บกดไหมคะ ไม่ได้เอาตัวอย่างพี่พินุ่ยไม่สวยอะไร แต่ว่าเอาเรื่องทั่ว ๆ ไป

เพียง: อยากจะรู้เหตุการณ์อะไร

คาว คือพูดอะไรแล้วมันไม่ได้ ตัวของเรามันไม่ช่วย ใจคำที่มันนวลแล้ว แคณิดที่
 ไคมันคือที่หนูไม่สวย ที่พูดรวมออกไปแล้วมันจะได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา
 (จับความไม่ได้) ที่บอกว่าที่หนูไม่สวยก็ไม่เห็นว่ามันจะมีประโยชน์อะไร
 เพราะฉะนั้นเราไม่ควรจะวาเตาตรง ๆ

เพียง คนเราไม่ยอมรับอะไร

คาว เพราะฉะนั้นที่จะบอกเพียงว่า ที่จะบอกว่าที่หนูไม่สวย ที่จะเก็บไว้ เพราะ
 ว่าออกไปแล้วถึงว่าจะไรถอยค่านมนวลดแก่ไหน มันก็ไม่เกิดประโยชน์ทั้งแก่
 ตัวเองและที่หนู ที่นึกถึงคำพูดที่ว่า ใจจริงของเราเป็นอย่างนี้แต่บางอย่าง
 เราไม่พูดออกมา เราก็คิดว่ายังใจ ถ้าเกิดว่าพูดออกไปแล้วมันจะเกิด
 ประโยชน์กับที่หนู หรือจะมีประโยชน์ต่ออะไร หรือมีประโยชน์อะไรขึ้นมา
 เราก็จะกลั่นกรองคำพูดให้มนวลถึงจะพูดออกมา เพราะฉะนั้นจึงมีความ
 เห็นว่า นกอย่างที่เราคิดบางครั้งก็พูดออกมาไม่ได้ แต่ควรที่จะพูดออกมาได้
 หรือไม่ไคมันก็อยู่ที่ตัวเราว่าจะพูดหรือไม่พูด แต่สำหรับตัวพี่เอง พี่คิดว่าพี่
 ไม่พูด

(จับความไม่ได้)

เพียง ของการพูดเลยว่สิ่งนั้นเป็นอย่างไร ลักษณะการพูด . . . ในแง่ของสวย
 หรือไม่สวยมันไม่เกี่ยวกับเลย (มีเสียงหัวเราะ)

คาว ที่กลายกออกมาพูดอย่างนี้เพราะคิดว่าที่หนูเตาสวยแน่ ๆ ถึงกล้าพูด

นก แต่อาจทำสายเส้นประสาทของพวกเขา (หัวเราะ)

ตอย ถ้าเราไม่พูดออกมา เราถือเป็นการเก็บกตมัยคะ ไม่ได้เอาตัวอย่างที่หนู
 ไม่สวย แต่เอาเรื่องหัว ๆ ไป

เพียง อยากจะรู้เหตุการณ์อะไร เราต้องถามตัวเองว่า สิ่งที่เราเองอยากจะพูดแล้ว
 ไม่ได้พูดจะอึดอัดใจมั๊ย

ตอย สมมุติว่าอึดอัด

เพียง
ผู้นำกลุ่ม
สุวัณน์

ถ้าอึดอึดใจแล้วทำไมไม่หาทางพูด ในกรณีนี้อึดอึดใจแล้วก็มีสิทธิ์จะพูดไข่ม้อย
มันตรงกับที่เขามองว่า พูดไปสองไฟเบียด นิ่งเสียคำสั่งทองหรือเปลว
เตาในเคาหมายถึง ผมคิดนะ ตามความคิดของผม อย่างเช่นการพูดหัว ๆ
ไป แคอย่างในกลุ่มนี้เราบอกให้คนแสดงความคิดเห็น ถึงแม (จับความ
ไม่ได้) อันนี้กลุ่ม ทุกคนต้องยอมรับในการยอมรับในการพูดที่หมายถึงเอา
การเอางาน ไม่ใช่กลุ่มนี้ อย่างกลุ่มของเรา เราอนุญาต เรายินดียอมรับทั้ง
ว่าใครมีความเห็นอย่างไรบ้าง ที่นี้ผมคิดว่าถ้ามีความขัดข้องใจอะไร โอ.เค.
พูดได้เฉย เพราะกลุ่มของเราเปิดแล้ว

เพียง

อย่างเตานะคะ ที่พูดเมื่ออีกเท่าที่เงาะคะ อะไรจับไม่คอยทัน แต่ว่าไม่ใช่ทั้ง
แก่นะคะ พังจากทั้งหมดเขาหมายความว่า ถ้าเราพูดมันมีเหตุผล ก็พูดไป
ถ้าไม่มีเหตุผล เงียบดีกว่า ประเภทอะไรพูดแล้วมีน้ำหนักพูดไป ถ้าไม่มีน้ำหนัก
ไม่มีเหตุผล เงียบดีกว่า ในเมื่อถ้าเรามีเหตุผล ถ้าจะทำเขาเข้าใจก็พูดซิ
นิ่งไว้ไม่ได้คำสั่งทองหรือ

เตา

ถึงบางพูดพูดที่มีศรี ตักดี
(หัวเราะ)

เพียง

มีคนรักรสถอยบอรอยจิต

เตา

แม่พูดชั่วตัวตายทำดาบมิตร

เพียง

จะชอบผิดในมนุษย์ เพราะพูดจา
(มีเสียงหัวเราะพร้อมกันทุกคน)

ผู้นำกลุ่ม

เรากลับมาเรื่องที่คุณกั๊กอีกทีนะคะ คือพี่อยากจะได้รู้สึกนึกนะคะว่า กลุ่ม
ของเราจะไม่พูดถึงการพูดในกรณีอื่น ในกลุ่มของเราใครรู้สึกอย่างไร ใคร
จะพูดอะไรพูดได้ อย่างที่สุวัณน์ท่านานะที่ขบใจมาก ที่บอกว่าเปื้อน เพราะ
ว่าเป็นการเปิดอย่างเต็มที่ว่ารู้สึกยังงี้ก็พูดมา (เงียบ)

หนุ่ย

ที่พูดเมื่อตะกี้ ที่วิจารณ์ก็ไม่ได้เป็นการตำหนิอะไร

ผู้นำกลุ่ม

ที่เข้าใจ สุวัณน์ตอนนี้สุวัณน์ก็คงจะเข้าใจว่าทุกคนก็พยายามจะ feedback

ไปให้สุวัฒน์จะเก็บไปคิดหรืออะไรก็เป็นเรื่องของสุวัฒน์ที่จะจัดการ แต่สิ่งหนึ่ง
ที่เห็นแต่ไม่ทราบว่าสุวัฒน์จะจับโก๋หรือเปล่าวาสมาชิกแต่ละคนพยายามที่จะ
ช่วย การที่พยายาม feedback แก่กัน หรือการมีข้อเสนอแนะหรือการที่พี่ดาว
แยกตัวอย่างให้ พี่คิดว่าถ้าคนที่ไม่มีอะไรต่อกัน เขาก็จะไม่แนะนำต่อกัน
หรือไครว่าไง

ดาว มีอีกอย่างหนึ่งที่ดาวคิดว่า ผมมตีว่าน่าจะเป็นอย่างนี้ไปตลอด คือ ตอนนี้
(จับความไม่โก๋)

สุวัฒน์ เหมือนกับในห้องเรียน อาจารย์สอนนาเบือที่สุด แต่เล่นเซ็คซ็อกก็เลยต้องทน
นั่งเงียบ

เพียง อย่างนี้เค้าเรียกว่า นั่งเซียบโคเอ ทอง (หัวเราะ)

นก พี่อะ ตอนนีพี่บอกว่า อยากพูดอะไรก็ให้พูด พี่บอกว่าจะนั่งสักชั่วโมง เมื่อกี้
เพมมันหมดไม้ สองเตาแล้ว

ผู้นำกลุ่ม ตะกี้พี่คุนาทิกา พอดีเลย ปรากฏว่าเข้าไปชั่วโมงครึ่ง งั้นเกี่ยวก่อนเราจะ
เลิกกลุ่ม

คอย อยบอกว่ากินข้าวนะ (หัวเราะ)

นก กินจนกล้วอวน

ผู้นำกลุ่ม พี่คิดว่ากลุ่มของเราอบอุ่นขึ้นเยอะนะคะ เพราะว่าทุกคนรู้จักกันมากขึ้น
ยังงี้ก็คิดว่า แล้วยังไงเดี๋ยวลเราไปสนุกกันที่ชายหาด

บุษนา ไปกลุ่มต่อหรืออะ

กิจกรรมตอนเย็นจัดขึ้นที่ชายหาด เป็นกิจกรรม PHYSICAL CONTACT ดังนี้

1. สมาชิกยืนเป็นวงกลม จับมือกัน ผู้นำกลุ่มบอกให้สมาชิกเดินเข้าไปยังจุด
ศูนย์กลาง พร้อม ๆ กัน จนใกล้กันมากที่สุด และให้คอย ๆ เดินถอยหลังออกมาโดยจับมือ
กันเช่นเดิม และให้ขยายวงกลมให้กว้างที่สุดมากเท่าที่จะทำได้ ทำเช่นนี้ 3 ครั้งต่อจากนั้น
จึงให้สมาชิกเล่าถึงความรู้สึกของแต่ละคน

2. ให้สมาชิกจับคู่กัน และแต่ละคนกะขอบเขตส่วนตัว แล้วพยายามดึงคู่ของตน เขามาสู่อำนาจเขตของตน

3. ให้สมาชิกขึ้นเป็นวงกลมอีกครั้ง โดยพยายามสร้างความแน่นแฟ้น และความแข็งแกร่งให้มากที่สุด เพื่อป้องกันไม่ให้บุคคลภายนอก (ผู้สังเกตการณ์ 3 คน) แทรกเข้าไปในกลุ่ม

4. ให้สมาชิกแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มเท่า ๆ กัน ทั้ง 2 กลุ่มจะมีลูกมะพร้าว 1 ลูก สมมุติให้ลูกมะพร้าวเป็นสมบัติล้ำค่า และจะต้องหาวิธีรักษาไว้ให้ดีที่สุด ไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามแย่งเอาไปได้ คอจากนั้นทั้งสองฝ่ายจะผลักดันเข้าไปแย่งสมบัติของฝ่ายตรงข้าม กิจกรรมนี้ใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง 30 นาที

(เริ่มกิจกรรมกลุ่มในตอนกลางคืน ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกเล่าถึงความรู้สึกและประโยชน์ที่คิดว่าตนเองได้จากการทำกิจกรรมในตอนเย็น ซึ่งใช้เวลานานพอสมควร โดยในช่วงแรกจะเป็นการพูดถึงความสนุกสนาน และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนเล่นเกมสแยงลูกมะพร้าว)

ผู้นำกลุ่ม

กิจกรรมที่เราทำในตอนเย็น เรียกว่า Physical Contact

นัก

หมายความว่าอะไรอะ

ผู้นำกลุ่ม

การปะทะทางกายภาพ .....จนบัดนี้ใครรู้สึกยังไงบ้างว่า กิจกรรมที่ผ่านมา กับกิจกรรมที่แล้วมา คิดว่าตัวเองได้อะไรบ้าง

สุวัฒน์

คือผมได้.....(ไม่ได้พูดถึง เพราะสมาชิกคนอื่น ๆ กลับไปพูดถึงความสนุกสนานที่ขายหาคืออีก)

สุวัฒน์

รู้สึกว่าคุณหญิงนี่ เวลาเอากาเราเองงาน เขาต่อสู้จริง ๆ อย่างเมื่อวันศุกร์ ก็พูดกับเพื่อน ๆ ผมก็สนับสนุนว่าคุณหญิงนะ แข็งแรงกว่าผู้ชาย ผมสนับสนุนพวกเค้าว่าผู้ชายแข็งแรงกว่า ตอนนี่ถ้าเค้ามาพูดอีก ผมจะเอาไปอ้าง (หัวเราะ) เวลาจำเป็นจริง ๆ นะอะ แหม ลอดคอ คิงซา มันออกแบบไม่รู้ตัวไม่รู้ว่าจะออกมาได้อย่างไร ไม่เคยเห็นคุณหญิง พูดตามภาษาผู้ชายว่า ไม่เคยเห็นคุณหญิง

- เขาจะรอดชีวิต (หัวเราะ) คือปล่อยให้มะพร้าว ไม่อยากให้เราจริงจังกับอะไร ถึงกับว่าเขาตัวเองเข้าไปแฉกทั้งหมด ทั้ง ๆ ที่เรายอมเสียทั้งหมด แล้วมันจะมีอะไรคงอยู่ได้ก็ให้คงอยู่
- ปุย เขาปล่อยแล้วคงไม่รู้
- ดาว แต่ใจเขาคงคิดว่า บุ๋นขนาดนี้คิดว่าพวกเราคงไม่ถึงกับฆ่าเขาตาย ถึงได้ถืออยู่นาน
- ยุ่น้ำกุ่ม ตอนพี่โค่นเพื่อนแย่งยุทธาน่ามีความรู้สึกขังใจบ้าง ตอนนั้น
- ยุทธาน่า คือ ตอนแรกเลยก็เหมือนกับเราเล่น แล้วก็อยู่กับการเล่น ไม่ได้คิดอย่างอื่นเลย ก็พยายามรักษาลูกมะพร้าวอย่างเดียว พอตอนหลัง คือตอนแรกรักษาลูกมะพร้าว ประคองลูกไว้ก่อน แต่ตอนหลังมือออกไปก็สบายขึ้น ในแง่ที่ว่า เรามีอิสระขึ้นบ้าง (หัวเราะ) คือส่วนที่เมื่อตัวเราไปขังใจก็ยังมีความรู้สึกว่าสบาย
- ปุย สบายใครจะทำขังใจก็ช่าง
- ยุทธาน่า พี่นี่พอมีอยู่ที่นั่น เราก็โค่นคนนั้นก็คนนี่ที่ มันทำอย่างอื่นไม่ได้แล้วก็อยู่ในที่นั่นอย่างเดียว จะพูดมันก็ไม่มีแรงที่จะพูด คืออยากจะบอกอย่างโน้นอย่างนี้ มันพูดไม่ได้ พูดไม่ออก
- ดาว มันเห็นอะไรใหม่
- ยุทธาน่า อ้อ มันเห็นอ้อ แล้วยิ่ง ตอนที่ออกจากกลุ่มนั้นได้ออกมาไต่หาไหนดังสงสัย เพราะใครมาค้ำ หรือว่า...
- เพียง ลูกมะพร้าวเหวอ
- ยุทธาน่า ไม่นะ ตอนที่หับนุ้ยก่อนนั้นใครมาค้ำใคร ทำให้ลูกขึ้นมาได้
- ยุ่น้ำกุ่ม รอดมาแล้วไม่เป็นไร
- ยุทธาน่า คือผมแปลกใจว่า ตอนช่วงที่ผมนอน ผมรู้สึกว่าผมกระดิกไม่ได้เลย ผมรู้สึกว่าจำได้ว่ามีขาข้างนี้ที่ไชประโยชน์ได้ครั้งเดียว (หัวเราะ)
- เพียง ภูมิใจมาก

ผู้นำกลุ่ม

นอกจากสุวัณห์ที่โหดก็คิดว่ามีความสามัคคีกัน งานที่ทำออกมาดี มีความหมาย มีจุดมุ่งหมายเดียวกัน เพราะจะรวมทำอะไรก็ได้ที่โครงการ นอกจากสุวัณห์ แล้วยกอื่น สุวัณห์มีอะไรเพิ่มเติมไหมคะ

สุวัณห์

ก็คุย ๆ ไปก่อน บางทีพอคุยแล้วก็ออกมาได้

ผู้นำกลุ่ม

งั้นให้คนอื่นก่อนแล้วกัน

หนุ่ย

มีความรู้สึกที่เราจะโอบเอ้ามีความสุขมากกว่าให้เค้ามาช่วยเรา (หัวเราะ) คือเราเป็นการบุกเขาไปหาก่อน คือว่าที่เราจะอยู่เฉย ๆ แล้วให้เค้าบุก เข้ามานหา

(เงิบประมาณ 45 วินาที)

ผู้นำกลุ่ม

เมื่อคุยแล้วยังไงบ้างนะ

ปุ๋ย

เพียงพูดบอกว่า โอ้เรานี้ก็แปลกนะว่า ตอนที่เค้าบอกว่าเราจะทำกิจกรรมร่วมกัน อยากมีการรวมรับขวัญพวกเรา 9 คนก็มีจุดรวมกัน ช่วยกันเต็มที่เลยใน 9 คน ตามที่โครงการ

เพียง

ผู้นำกลุ่ม

มันเหมือนกับมีความสัมพันธ์กันอย่างไรบ้างซึ่งบอกไม่ถูก อย่างที่ดาวเคาพูด แปลกใจตอนแบ่งก็แบ่งกันแปบเดียว พอจะแย่งกันจะรวม 10 คน จำกันได้ว่าใครอยู่ group ไหนฝ่ายไหน

เตา

ที่จำได้ไหมอะ ตอนเริ่ม ผมทุกครั้งแรกว่าผมไม่ชอบผู้หญิงที่จับนิตจับหนอยก็ถือตัว แล้วตอนนี้เหตุการณ์ก็เข้ากับที่ผมพูดไว้ คือถ้าที่จะถือตัวผมทำอะไรไป ที่กาญจนาไม่ได้คิดเลย คือถ้าเป็นผู้หญิงอื่นเขาก็ต้องท้าวตะอั้งห่านองนั่น

ดาว

บางเหตุการณ์ เราก็ต้องไว้ตัว บางเหตุการณ์มันก็ต้องแล้วแต่ คิดว่าเราต้องดูเจตนาของคนที่จะทำกับเราซะก่อน

ดาว

ตอนนั้นก็มีความรู้สึกอยู่อย่าง ถ้าสมมติว่า เราจะทำอะไรไว้แต่กำลังอย่างเดียว มันไม่เกิดผลดี ถ้าเราใช้ความคิดในการวางแผนก่อน เราจะสนุกยิ่งไง เราจะรับยิ่งไง ก็รู้สึกว่าจะวางแผนเสร็จไม่ได้เรื่อง (พูดแซง)

กันจับไม้ไค)

- ผู้นำกลุ่ม พี่ก็เห็นด้วยกับที่วางวางแผนก่อน และอย่าเอาจริงเอาจัง
- หนุ่ย วางแผนแคพอถึงตอนจริง ๆ ชาติสติ ชาติเพราะตกใจ
- นก ไม่รู้ว่าจะมาไม้ไหน รวบรวม
- ยุทธนา สำหรับผม ผมเห็นอยู่อย่างหนึ่ง คือ อย่างที่ว่า ผมบอกเมื่อก่อน ก็รู้สึกเสันทื้นเสันทักอะไร เพราะมีความรู้สึกความมันแปลก ที่ว่าทำไมปกติเวลาคนมาจี้เรานี้มันรู้สึกได้เร็ว แต่คราวนี้รู้สึกก็มือไม่รู้สึกที่มือมา คือมันรู้สึกว่ามีมือมาจี้แต่ไม่รู้สึกเหมือนเมื่อก่อน ทำให้ผมรู้สึกวาดาเราได้ใจบางอย่าง มีความตั้งใจจะทำอะไรบางอย่างให้สำเร็จได้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ มันไม่กระเพื่อนเรามีความรู้สึกอย่างนี้ อีกอย่างถ้าเรารักจะทำงานอะไรเราจะทำให้สำเร็จได้ง่าย เราทุ่มเทได้เต็มที่ (เงียบประมาณ 30 วินาที)
- ตอย ตอยถือตัวตนเอง ธรรมดาใครมาโดนตัวไม่ได้ แต่วันนี้มีคนมาโดนก็ไม่รู้สึก ไม่รู้สึกจี้จี้อะไร (พูดแทรกกัน)
- หนุ่ย เวลาเราจะทำอะไรถ้าสมมุติที่มีความพยายามอย่างจะเอาดูกะพร้าวมาจี้คือจะเจ็บอะไรไม่สนใจ ขอให้เอาดูกะพร้าวมาให้ได้ไม่มีท้อเลย
- ยุทธนา คือเล่นช่วงสั้น มันสนุกตรงช่วงสั้น เวลาทำงานถาวรยาว การที่เราบอกว่าเราอยากจะทำงาน ขอเวลานาน ๆ เข้า ความเบื่อก็จะเกิด ทำให้เราทำอย่างนี้ตลอดไม่ได้
- ดาว มีอยู่ช่วงหนึ่งนะ พี่รู้สึกว่าเค้าจะหลุดไป ตอนที่เราจะรวมกันได้ รู้สึกว่าเค้าจะกระเด็นจากพวกเรา ก็หาทางเข้าไปใหญ่ ที่นี้เข้าไม่ได้ เราก็จีเย็บใหญ่ทางนี้ ทางนี้
- เพียง ไม่โก้หลุดหรือ ก้อออกเองเลย (หัวเราะ)
- ดาว คือไม่เห็นตอนหลุด จะมาได้ยินเสียงสุ่วสนับอก ตรงนี้ ๆ ตอนนั้นคัดสินใจมากเลย ถ้าเราซัดมือออกจากกันให้เค้าเข้า ที่อ่าจจะเข้าได้ ยังนึกว่าจะรับคนของเราไว้ที่หรือปล่อยให้เขาไว้ข้างนอก แล้วช่วยกันแค่นั้น

- สุวัฒน์ ไม่รู้จริง ๆ ว่าออกไปได้อย่างไร (หัวเราะ)
- นก ความพยายามครั้งนี้มากกว่าการทำงานอะไรทั้งหมด ทำการบ้านไม่เห็น
เอาเป็นเอาตายมากเหมือนอย่างนี้
- เพียง อาจจะไม่เป็นที่ก็ได้
- ดาว ก็แปลกนะ ผลที่ได้มันต่างกัน เราไม่นึกถึงผล ผลที่ได้มานะมันไม่มีอะไรเกิด
ขึ้น แต่มันเป็นการทำงาน... (จับความไม่ได้)
- ผู้นำกลุ่ม ที่นึกพูดมากกว่าได้ข้อคิดอะไรบ้างมั๊ย
- นก ได้ รู้สึกว่าทำให้เรลดความแปลกหน้าลง แลวอย่างน้องคนนี่ที่ลงไปเกาะ
กัน นกก็ไม่ได้คิดว่าแกเป็นใครมาจากไหน แต่รู้สึกวาคิดว่าเป็นศัตรูกัน
(หัวเราะ) จะเอาอะไรมา ก็เลยไม่ได้คิดอะไร กอดลูกมะพร้าวไว้ทั้งตัว
ตั้งหลายหนที่ตองลากแกออกมา
- เตา แลวผมก็ไม่กล้าสลัก (หัวเราะ)
- นก โห ที่นี้กว่าที่แก
- เพียง ในที่สุดความจริงก็ปรากฏ
- นก รุ่งไม่พูด เจ็บใจ
- เตา ไม่ ถ้ามสลัก พี่อาจจะกระเด็น ผมเลยไม่กล้า
- นก พี่จะได้ไปคุยกับใคร เค้าได้ว้า แหมผู้ชายตัวใหญ่ ๆ พี่ยังเอาอยู่...
อย่างน้อย เวลายื่นเป็นวงกลมจับไม่จับมือ ที่แรกไม่กล้า รู้สึกไม่ค่อยกล้า
น้องเป็นชายหนุ่มควย ที่แรกไม่ยอมทำ แต่พอนาน ๆ เค้ารู้สึกวาลดความ
แปลกหน้าลง
- เพียง ของเพียงนะ ต้องจับเค้าตลอดเวลา มีความรู้สึกวามองเป็นน้อง แลวอีก
อย่างก็เห็นน้องเค้าบอกว่า เค้ามี หมายถึงว้า การไว้ตัวมากเกินไปอะไร
อย่างนี้ แค่นี้เห็นว่าเป็นเกมส์ ก็ไม่แน่ใจนะถ้าจะต้องจับมือกับยุทธนา
- นก คือรู้สึกว้าเค้าเป็นที่ชายหรืออะไรสักอย่าง คือ เราอาจคุ้นเคยกันแล้ว แต่
กับคนอื่นยังไม่คุ้น ตอนแรกไม่กล้า แต่เวลาเราทำสิ่งใดนาน ๆ รู้สึกว้า

(หัวเราะ)

ตอย สำหรับตอยนะ ตอยอยากให้เป็นเพื่อน ๆ ที่คณะหลายคนที่ทำรายงาน อยากให้มาเล่นเกมส์ในควาย จะใครวมเมื่อรวมใจกันทำรายงาน เหมือนกับแข่งลูกระเบียว จะใครสำเร็จ เพราะเพื่อน ๆ ไม่ยอมทำ ตอยว่าเกมส์นี้มีประโยชน์มากเลย เอาไปเล่าให้ใครฟังอาจจะไม่ฟัง คิดว่าจะคงจำเกมส์นี้ไปอีกนาน ถ้าตอยใครทำงานอะไร คงจะต้องคิดถึงนี้ว่าจะต้องช่วยกันเหมือนตอนแข่งลูกระเบียว ตอยต้องนี่ก็อย่างนั้น

ผู้นำกลุ่ม
เพียง

มีใครจะเพิ่มเกมส์อะไรมั๊ย
เพียงคิดว่าอันนี้เหมือนการแข่งขัน เราต้องแข่งงานกันว่าใครจะเป็นคนแมก ใครจะเป็นคนแย่ง เวลาทำกันจริง ๆ จุดเป้าของกลุ่มคือ อันนี้ คือมีความรู้สึกที่ทุกคนต้องทำให้ไกลอยู่แล้ว เราไม่ได้เชื่อมกันไว้เลย ว่าเธอ track หรือว่าเป็นคนงัดคอ เพียงคิดว่าเป็นสัญชาตญาณอย่างที่ว่าคือ เพียงมีความรู้สึกที่ทุกคนมีความพยายามเต็มที่ เพียงก็รู้สึกเพียงพยายามเต็มที่คือที่จะเอาให้ได้

ยุทธนา
เพียง

ขอตามนิคนี้ นะครับ คือผมสังเกตุตอนที่ทั้งสองเกม ตอนที่วิ่งเข้าไปฝั่งโน้นกับตอนที่เข้ามา รู้สึกว่าทางโน้นจะตกลงกันไววก่อนหรือเปล่านั้นจะให้ใครเป็นคนเก็บตัวผม

เพียง
ยุทธนา

เปล่า อะเปล่า
คือผมรู้สึกไปปุ๋ยก็ตีบ มาปุ๋ยก็ใสกอนเลย

ปุ๋ย
เพียง

ก็ตัวเองวิ่งมาเจอเค้าก่อนทำไม
ไม่คือไม่ได้ตั้งใจ เพียงถึงบอกความมันเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ ทุกคนมีความรู้สึกว่าจะต้องทำสิ่งนั้น

ยุทธนา
ปุ๋ย

คือแปลกใจที่ว่า เจอทั้งสองครั้ง
คือ ไม่ ยุทธนา เราตกลงกันว่าจะเข้าไปแบบไหน และยังงัยกับเท่านั้น และใครจะเป็นคนถือ คนวิ่ง เราจะทำวิธียังงัย ที่นี้ที่เค้าเข้าไปเจอยุทธนา

- อาจเป็นเพราะว่าขอเข้าไปปุมทุกคนประกบแบบตัวต่อตัวทันทีเลย ตอนแรก
เราก็มารู้เจอใครแล้วเราก็มองไปแล้ว ก็มองไปแล้วว่าเค้าไม่มีดูกะพรวา
จะไปทำไม ตอนแรกตัวก็วิ่งเข้ามาจับเค้า เสร็จแล้วไม่มีอะไรมาเหนียว
เค้าก็เลยวิ่งตามเลย พอได้เห็นบุพชนาเป็นคนถือมะพรวาก็เลยวิ่งตามบุพชนา
นก ยังไม่ทันห้ามด้วย ความกลัวไปทันที
- เพียง
หนุย
คอย
เพียง
- เพียงเคยได้ยินมาว่า จงแบ่งงานนะอย่างแบ่งคน แล้วตัวตนจะเป็นเอกเอง
แปลให้อีกครั้งได้มั๊ย
- แปลอย่างเพียงนะฮะ คิดว่าเป้าหมายชัดเจน
ใช่กะ ชัดเจน จงแบ่งงานก็แบ่งงาน อย่าแบ่งคน เราไม่แปลว่าใครดีใคร
สามารถ ใช่มั๊ยกะ ตามความสมัครใจ แล้วตัวตนก็ตัวเราก็เป็นเอก เรา
ไม่ได้บังคับใคร เหมือนกับนายชอบลูกน้องเชียร์ แล้วอะไรอีกจำไม่ได้
เพื่อนเล่ามาอีกที
- ผู้นำกลุ่ม
เพียง
- มีใครมีอะไรอีกมั๊ยคะ มีมั๊ยคะนอกเหนือจากนี้ สุวัจน์นี่ออกอีกมั๊ย
คือไม่อยากจะบอก เพียงประทับใจมากมาก ประทับใจจริง ๆ คือมันทั้งเหนียว
ทั้งสุขใจ มันสนุกมาก เพียงรู้สึกว่ามันมีค่าต่อเพียงมากเลย คือเล่นกีฬา
อะไรไม่เคยมีความสุขเท่านี้เลย
- นก
- ที่แรกที่บอกทำให้เดินเข้าเดินออก มีความรู้สึกไม่อยากทำ แต่พอทำแล้วกลับ
รู้สึกดี
- เพียง
- เพียงก็คิดว่า ต้องเดินเข้าไปติดกัน การเข้าไปติดกันทำให้ความสัมพันธ์
physical contact เป็นขั้นคนที่เล็ก ๆ น้อย ๆ แล้วก็เริ่มต่อไป แล้ว
ก็เล่นอะไร ก็เพิ่มขึ้นอีกหน่อย จนกระทั่งเราได้กระทบกันอย่างรุนแรง
(หัวเราะ) มันรู้สึกว่าเป็น step ไปเรื่อย ๆ
- ดาว
- ดาวมีความคิดอะไรอยู่อย่าง ถ้าสมมุติว่าไม่มีใคร เบรค ปล่อยให้มันไปถึงที่สุด
มันจะเกิดอะไรขึ้น
(จับความไม่ได้)

ผู้นำกลุ่ม

ที่ว่าเราคอยพูดกันอีกทีตอนที่ตอนเย็น คือ ตอนที่เราเหนื่อยแล้วจะหัวเราะจนเหนื่อย ซึ่งว่ากิจกรรมนี้คงทำให้เราคุ้นเคยกันมากขึ้น ความแปลกหน้าก็ลดลงเยอะ นอกจากนั้นเราจะใคร่รู้จักกันทางบ้านที่เราคุย ๆ กันในตอนเช้ามาเป็นการปะทะสัมพันธ์กันทางร่างกายและกำลัง ทำให้เราใคร่รู้จักกันมากขึ้นด้วย จะเห็นว่าการรวมความสามัคคีของพวกเขา ก็อย่างที่เพียงบอกว่า มันอะไรนะอะ คือไม่รู้ว่าจะไร้อ้อให้เรามาารวมกันได้ แลแล้วก็ดาวเคาะบอกให้พบบอกยุทธนา คือดาวบอกว่าตอนที่รวมกลุ่มกันแล้วจะให้พวกพุกเข้าไปโซมัยยะ ที่นี้แล้วเค้าเค้าหลุดไป ความรู้สึกห้วงหวนมันมีขึ้นโซมัยยะที่ชอบมากเลยตอนนี่ แสดงให้เห็นความเป็นปึกแผ่นของพวกเราซึ่งมันแอบแฝงอยู่

ดาว

มีความรู้สึกทนมัใจ เค้าทำหน้าที่แบบ มีความรู้สึก ว่า เค้าอยากจะเข้ามาช่วยเราแล้วทนมัใจ เค้าก็เล็ก ๆ วิ่งมากน่าเป็นห่วง

ผู้นำกลุ่ม

เป็นห่วง นี่ก็แสดงว่าความเป็นปึกแผ่นของเราชักจะมากขึ้น... ที่ว่าตอนนี้เรามาสูปัจจุบันดีกว่า คือว่าทุกคนก็บอกว่าคุ้นเคยกันมากขึ้น รู้จักกันมากขึ้น ความแปลกหน้าลดน้อยลง เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว ก็คิดว่าจะเป็นโอกาสให้หลายคน ใครก็ได้ที่จะเปิดโอกาสให้ใครที่มีอะไรไม่สบายใจ หรือว่าอยากจะให้เพื่อนช่วย คิดว่าโอกาสนี้คงจะดี อาจจะเป็นเรื่องอะไรก็ได้ของแต่ละคน

เตา

คือ ผมเอาภาษาอังกฤษมาทำ ซึ่งก็ยกเปิดดิก (หัวเราะ) ผมเรียนเข้าไปไม่ทันเพื่อนผม มันมี 3 เอม ยังอ่านเล่มหนึ่งอยู่เลย มีคนไหนเก่งภาษาอังกฤษบ้างอะ... มีใครอยู่อักษรบ้างอะ

ตอย

ไม่มีอะ แต่ไปเรียนแล้วได เอ นะคะ

เตา

คือปีหน้าผมอยากจะลงภาษาญี่ปุ่นอะ หมายถึงจะไปลงที่อักษร

ตอย

ได แต่ต้องไปเรียนกับพวกเมเยอร์

เตา

ไม่ เค้าบอกว่า ภาษาญี่ปุ่นมีเรียนแบบไม่เอาเกรด

- ยุทธนา ทำไมไมเอาภาษาอังกฤษตั้งคนใหม่ให้
 เต่า ก็มเป็นครูจกประมาณตัวนี้ครับ
 ยุทธนา ไมหรงอก บางที่เรายังไม่ได้ดูความสามารถของเราที่จริง ๆ เราก็มองข้าม
 แล้วเราก็ไปเอาใหม่ เอาใหม่ก็ดูไม่ได้ แล้วเรียนเอาเกรตควย แล้วยังมี
 วิชาอื่นอีกหลายวิชา มันยิ่งเกิดความรู้สึกสับสน เริ่มคนใหม่ควย ทองโหนพรอม
 พอสสมการสำหรับการตั้งคน
 นก เหมือนกับเราตั้งคนใหม่อยู่เรื่อย ๆ
 ยุทธนา พอเริ่มคนมันไม่หยุด
 เต่า ฉมกะจะเอาให้ไต่เลย
 นก ถ้าเราอยากเรียนก็เรียนที่สถานทูตญี่ปุ่น ไซใหม่ตรงเพลินจิต สถาบันภาษา
 ญี่ปุ่น ตรงถนนเพลินจิต
 คอย ที่จะบอกอะไรให้ เรื่องเรียนไมเอาเกรต
 เต่า มันจะไม่เหมือนกันไซมัยคะ มันจะไม่กระตือรือร้น
 คอย คือประสบการณ์ที่ไ้รับมา ไปเรียนการแปลเรียนไมเอาเกรตเพราะมัน
 เกิมเอียกแล้ว 20 กว่าคน คือไมรู้ว่าอาจารย์เป็นอย่างนี้ คือไมคอนรับ แจก
 SHEET เค้าก็ไมให้ทองไปชอลอก ชอลอกก็ไมรู้จักเค้า ไปถึงนะเค้าก็ให้หนึ่ง
 หลัง คือไมเอาหน่วยกิตจะมานั่งไต่บังใจ จะเป็นลักษณะอย่างนี้ คือเรียน ๆ
 ไปมันก็จะไมอยากเรียนทอจะเลิกไปเอง แต่ไมแนจะอาจารย์ทานอื่นอาจจะ
 คีก็ได้ (จับความไมไค)
 เพียง นองคิดว่าจะเป็ประโยชน์กับนองใหม่
 เต่า ก็เป็ประโยชน์
 เพียง มันก็ก้งจะเป็อย่างนั้น
 เต่า ฉมอยากเรียนภาษาอังกฤษให้หมด ๆ
 เพียง หมายความว่า จะเรียนแล้วหึ่ง หรือว่าไมแน ถานองจะเรียนทอ พี่ขอแนะนำ
 วาอย่าหึ่งเลย เพราะวาหนังสือมัน เป็ภาษาอังกฤษทั้งนั้น แล้วถึงจะไมเรียน

ขอ รายงานของคณะครุศาสตร์ก็แปลจากภาษาอังกฤษทั้งนั้น น้องจะต้องไป
นั่งแปล ถ้าน้องทิ้งไปจะเสียใจ คือเสียใจอาจจะภายหลัง
(คอยไม่เลาถึงประสบการณ์ของตนเองในการพยายามปรับปรุงภาษาอังกฤษ)

คอย

.....มีความรู้สึกเราชินแล้วกับดิกเล่มนั้น เปิดแบบรูเลยว่ามันอยู่ตรงไหน
พออ่านหนังสือมาก ๆ จะรู้สึกวาคำศัพท์นั้นมันไม่ยากเลย อ่านไปอ่านมามันก็
จะซ้ำ ๆ อยู่แถว ๆ นั้น แล้วก็จำได้ แล้วก็อ่านพวกรีดเคอร์โคเดเจส ศัพท์
มันจะเป็นระดับพวกเรา อ่านหนังสือพิมพ์พวกแมงกอกโพสต์ พี่ว่าทำอย่างนี้
จะอ่านสบาย ศัพท์บางที่เราไม่รู้แต่เราจะเข้าใจเอง

สุวัฒน์

ผมนับถือพี่จริง ๆ

คอย

จริงนะพี่ไม่เก่งภาษาอังกฤษเลย เคมีวิชาที่เก่งคือวิชาเคมีกับชีววะ แล้วได้
เอ เอมาตลอดเลย แต่วิชาฟิสิกส์ทำไม่ได้เลย คิดว่าสอบเอนทรานซ์ไม่ได้
คณะวิทย์ก็เพราะวิชานี้ คิดว่าไม่ได้สักคะแนนเลย ศูนย์จากร้อยจริง ๆ นะ

ทุกคน

นับถือจริง ๆ

คอย

ตอนเข้ามาเรียนเดือกชีววะเป็นวิชาเอก ไปเรียนกับพวก วิทยา ที่จริงก็
ไม่มีอะไร แต่ไปเจอเพื่อนที่เขาติดหมอตีตอะไร เจอหน้าทุก ๆ วัน เรียน
อยู่กับเรา รู้สึกอย่างไรไม่รู้ เลยตัดสินใจเลิกหมดเลย ไม่อยากไปเจอหน้า
พวกนี้แล้ว หันมาตลุยภาษาอังกฤษ ตอนนี้รู้สึกอ่านรู้เรื่องไปเรียนกับอักษร
ไม่กลัวเขาละ อย่างตอนนี้เนี่ยะ คิดไม่ถึงเลยว่าจะทำได้ เรียนชั่วโมงแรก
กับอาจารย์ฝรั่งจากเคมบริคส์ พี่ไม่รู้เรื่องเลย พวกอักษรจดได้ 4 หน้า
ตัวเองจดได้ตัวเดียวคือชื่อวิชา (หัวเราะ) คือจริง ๆ เป็นเรื่องจริง
มาปรึกษากันว่าทำอะไร ก็ไปหัดฟังเทปที่บริติชคาลซิลก็ยั้งช้า แต่มา
เรียนก็ชั๊กแยะเพราะแกเล่นสั่งให้อ่าน TEXT ยาก ๆ อาทิตย์ละ 2 เล่ม
แล้วให้มาพูดในชั้นเรียน พี่ก็ยิ่งท่ายใหญ่ เคยต้องหัดอ่าน อ่านไป ๆ รู้สึก
มันยากเหลือเกิน รู้สึกทำไม่ได้แน่ ๆ ในที่สุดก็ทำได้เพราะความพยายาม
แต่กว่าจะมาถึงขั้นนั้นรู้สึกมันยากเหลือเกินยากมาก แบบว่า text นี้ไม่

อยากจะมอง มันอ่านไม่รุ้เลย แต่พอพยายามมันก็ไค้ มันอึดโน้มติหรือเปล่าก็ไม่
รุ้ละ บอกไม่ถูก เคียวนี้คือยสบาย...ไม่รุ้ละ ไม่เข้าใจ...อาจเป็นเพราะพื้น
ก็ไม่ไค้ชนะ พื้นก็ไค้ไม่แน่น ไม่ค่อยเรียนภาษาอังกฤษ

เพียง

เพียงว่าพื้นมันไม่มีส่วนน้อย อยู่ที่ความสนใจ ความพยายามมากกว่า ที่คนนึง
ที่ประสบปัญหาอย่างนี้ ที่โรงเรียนที่นะแถมมาแน่นมึงเอะ แต่พูดไม่ค่อยเป็น
แต่อาศัยการฝึกด้วยตนเอง จนบัดนี้มีความมั่นใจขึ้นมา บังไค้ฝึกสอนกันเอง
ในชั้นยิ่งฝึกไค้มาก คุณไค้เลยว่าเป็นความพยายามของพี่ พี่กลับมานะที่ฝึกหน้า
กระจกทุกวันเลย ฝึกพูดเรื่อย ๆ มีความพยายาม สำคัญที่ความพยายาม สำคัญ
ที่ใจ

ถอย

นึกถึงตนเอง กลัวมากตอนแรก ๆ กลัวมาก หน้าอาจารย์ยังไม่อยากมองกลัว
ถูกเรียก...เป็นปัญหาตอนไปเรียนใหม่ ๆ แต่ความพยายามนะ หาหนังสือ

เพียง

sheet มาอ่าน ฝึกพูดกับเพื่อนพูดฝึกพูดถูกก็พูด ต้องหัด พยายาม
อันนี้เป็นประสบการณ์ของพี่ ส่วนเราจะทำยังไงอยู่ที่เตานะ (เงียบ)

บุพธนา

ผมแนะนำอยากจะเสริมนี้คหนึ่ง อันนี้เป็นเรื่องของตัวเอง เป็นผมเอง เรื่องภาษา
อังกฤษ คือจริงอยู่เรียนมาทางศิลป์ แปลกใจที่ภาษาอังกฤษไม่ไค้ พอมาเรียน
ที่เตรียมอุดม ที่คณคิภาษาอังกฤษของเราไค้ยังไม่ไค้ อย่างที่เล่าให้สุวัณฟังว่า
เดิมภาษาอังกฤษตนเองไค้มาก เรียนอยู่ม.ศ. ๓ เพื่อไค้ซ่อมมาตาม คือเราแจว
มาก มันใจมาก แต่พอมารเรียน ม.ศ. 4 อาจารย์ผู้สอนไม่ active เลย
ทิ้งเลย ยิ่งไปกันใหญ่ จนถึงม.ศ. 5 เข้าปี 1 ปี 2 มีความรู้ดีกว่าความรู้ที่นำ
มาใช้เป็นความรู้ ม.ศ. 3 ทั้งนั้น ไค้ขึ้นมาตลอดเลย เพราะไม่เคยไปอ่านเพิ่ม
คณคิ คือภาษาอังกฤษถ้าจะทำให้ไค้ชนะ ก็ต้องฝึกพยายาม ถ้าไม่สนใจถ้าทิ้งไป
มันก็หายไป คือที่น้องเขาถามมา คืออยากจะเพิ่มให้เขา คือบางทีมันอยากจะ
เรียน มีความรู้ดีกว่ามันยังไม่ไค้อะไรบังคัม มันจึงไม่มีโอกาสที่เราจะได้ฝึกจริง ๆ
อย่างที่เราหาอะไรบางอย่างมาบังคัมเราอย่างเช่น นิคไปเที่ยวกับเพื่อนจะชัว
ไค้เยอะ ภูเวลาวาเราจะตองไปฝึก ดีกว่าที่จะบอกกับตนเองว่า ไค้วางแล้ว

จะไป คือมันจะต้อง ...

ทอย คิดว่ามันจะคงมีความมานะ มีอะไรบังคับ อย่างที่บางครั้งคิดว่าจะต้องทำให้
ได้ ต้องเอาชนะพวกอักษรให้ได้ จึงกัดฟันเอาให้ได้ (เงียม)

คุณน้ำกุ่ม เคาว่าไงอะ

เคา ก็ไม่ว่าไง มีประโยชน์อะ

คุณน้ำกุ่ม ลองเอาให้เพื่อนฟังซิอะว่ามีประโยชน์ยังไหมบ้าง

เคา ก็ ... (จับความไม่ได้) คงทำได้ยากสำหรับผม อะไรเกินความสามารถ ผม
มักไม่ทำ เราจะเรียนให้ใครเรียนยาก

ทอย แต่เราคงมีความพยายาม ที่ว่านะ น้องมีความคิดเหมือนพี่เลย ตอนพี่เพิ่ง
เปลี่ยนมาเป็นเอกอังกฤษใหม่ ๆ เปลี่ยนเพราะเพื่อนกลุ่มของพี่ แรก ๆ รู้สึก
มันยาก ๆ เขาชวนก็ตามเขาไป พอได้เรียนรู้สึกหนักใจ ทำไม่ได้ ไม่เคย
เรียนมาก่อน คิดว่าเหมือนกันเดียวกับพี่คนนั้น

นก นกก็เหมือนกัน อคติเคยได้ เอ ภาษาอังกฤษมาตลอด แต่พอเข้ามาวิทยาลัย
นกได้ ซี ไม่มีแรงบันดาลใจ เพราะฉะนั้นภาษาอังกฤษนกนั่งข้างกลางตลอด
มันเป็นความผิดของตัวเอง พี่ไม่เคยตั้งใจ

เคา ก็ผมอาจจะคล้ายพี่ แต่อาจารย์ไม่ active อย่างพอมมาเรียนในมหาวิทยาลัย
อาจารย์แทบไม่มีความหมายเลย เราต้องช่วยตัวเองตลอด แต่ก่อนภาษาอังกฤษ
ชอบมากได้คะแนนดีมาตลอด แต่พอมมาเรียน ม.ศ. 4...

ทอย เออ พี่อยากจะถาม ทว่าอาจารย์ไม่มีความหมาย น้องเคยคุยกับอาจารย์แล้วยัง
เคา ไม่เคย ก็ผมไม่เคย

ทอย แล้วทำไมไม่ลองคุยละ

(สุวัฒน์, นก, เคา : พูดถึงอาจารย์ผู้สอนว่าตนเองไม่เคยคิดว่าอาจารย์จะ
ช่วยอะไรได้)

ทอย พี่จำได้ อาจารย์ชื่อ... พี่จำได้พี่ตามถึงโต๊ะเลย บอกว่าหนูเอกภาษาอังกฤษ
รู้สึกท้ออย่างนั้นไม่ได้ อย่างนี้ไม่ได้ แกรมมาก็ไม่ได้ ออกเสียงก็ไม่ได้ อาจารย์

ก็บอกทำให้ list มาเลยว่าจะอะไรไม่ได้ ให้นักเวลากะอาจารย์แล้วอาจารย์
ก็มาสอนให้

ดาว พี่นี่คุณะ รู้สึกว่าคนเรานักจะมีแรงผลักดัน แรงบันดาลใจ แต่ถ้าสมมุติเราไม่มี
แต่ถ้าเรามี เราก็พยายาม ก็เลยคิดว่า ถ้าสมมุติเราจะทำงานสักอย่างให้
เสร็จแต่เราไม่มีแรงบันดาลใจ เราจะสร้างแรงบันดาลใจให้เราทำงานให้
เสร็จได้หรือเปล่า ถ้าเกิดมาแบบเราก็ทำได้เลย อย่างทอมมีแรงนี้ก็จึงทำได้
คิดว่าไม่ยากเหมือนกันที่จะบันดาลอะไร แต่สิ่งนี้จะทำรีเปลา สมมุติเราเห็น
หนูตัวเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง แล้วเราไม่กลัวมัน แล้วเราพยายามคิดนั้นคิดนี้คิดโนบ
คิดไปคิดมาจนเรากลัวหนู มันจะได้รีเปลา มันคงจะยากนะ

ผู้นำกลุ่ม เตาละคะ เตาว่าเตาจะสร้างแรงบันดาลใจได้รีเปลาที่จะให้ภาษาอังกฤษดีขึ้น
เตา ผม... ผมเฉย ๆ ผมรู้สึกว่าถ้าไม่ได้ไม่เห็นเป็นไร

ผู้นำกลุ่ม ไม่อยากจะให้มันดีมากอะไรใช่ไหม
เตา ผมว่าคงเป็นเช่นนั้น

ผู้นำกลุ่ม ก็เลยคิดว่าจะไปเรียนภาษาญี่ปุ่น
นก พี่ว่า...

เตา ผมว่าผมเรียนผมท่องจน
(จับความไม่ได้)

ผู้นำกลุ่ม ตกคงจะไปเรียนที่ไหนดีละ
เตา ผมจะไปเรียนที่อักษร

นก น้องอะที่เตือนไว้อย่าง ระวังน้องจะเกิดความรู้สึกต่อภาษาญี่ปุ่นเช่นเดียวกับที่
เป็นกับภาษาอังกฤษ ที่ไม่อยากให้น้อง fail ทั้งสองภาษา
เตา (จับความไม่ได้)...ผมไม่กลัวคนคณะอื่นเลย

คอย อะ อยู่ที่ตัวเราเอง (เงี้ยบ)

เตา ผมว่าเราไปที่ชายหาดได้แล้วมั้งอะ

ผู้นำกลุ่ม ตกคงเรียบรอยนะ

เตา
ปูย

อะ
น้องอะ พี่อยากเตือนน้องนะ วาดานองจะไปเรียนนครหาความรู้ข้างนอกเพิ่ม
เต็มควย เพราะกะณะอักษร เขาเรียนแข่งกันมาก จึงควรขยันมาก ๆ
(สมาชิกพูดถึงเรื่องอาจารย์กะณะอักษร อยู่ระยะหนึ่ง ท้าวได้ให้ขอแนะนำว่าไม่
ควรไปแคร์กับคำพูดของอาจารย์)

ควา

...บางครั้งก็คิดว่า ความคิดของคนเองทำยาก ทั้ง ๆ ที่ถ้าทำไม่รู้อำนาจหรือ
เปล่า คำพูดที่ตนเองพูดออกมานั้นก็น่าจะช่วยให้เขาสบายใจ
เพราะคิดว่าตนเองเห็นเหตุการณ์ บางครั้งก็เคยคิดว่าถ้าทำไม่ได้ พูดไป
แล้วทำไม่ได้จะไรคาไป คำพูดของเราไม่มีน้ำหนัก ทั้ง ๆ ที่มีความตั้งใจอยาก
จะช่วยให้เขาแก้ปัญหาที่นั่นได้ หรือตนเองแก้ปัญหาที่นั่นได้

ยุพธนา

ผมคิดว่าไม่ได้หมายความว่า ถ้าเราพูดออกไปจะต้องทำได้ทุกอย่าง คือเป่า
หมายเราอยู่ที่เราอยากช่วยเขา ถ้ามันสำเร็จก็ดีแล้ว

ควา

บอกตรง ๆ แล้ว ที่จริงไม่ได้ตั้งใจ list ปัญหาขึ้นมา เพราะตนเองก็มี
ความคิดอยู่แล้วว่าไม่ได้คิดเองตลอด เพราะว่าคำพูดของตนเองตลอดวันนั้น
ไม่แน่ใจว่าคนอื่นจะหมั่นใส่ใจหรือเปล่า เพราะพูดมากเหลือเกิน (สมาชิกหลาย
คนพูดพร้อมกับว่า "ไม่เลย ไม" แต่พอยุพธนาพูดออกมาที่รู้สึกสบายใจว่า
เขาคงไม่หมั่นใส่ใจเราเท่าไรนัก จุดประสงค์ซ่อนเร้นก็อยู่ที่ตรงนี้ ก็ยังพูดบอก
ว่า ก็แล้วแต่เขาว่า เขาจะเอาไปหรือไม่เอาไป หมายความว่าตนเองพูดมาก
ตลอดวันคนอื่นจะหมั่นใส่ใจหรือเปล่าที่ตัวเองพูดออกมาไป เขาอาจจะรำคาญว่า
ทำไมไม่พูดอยู่ได้ ทุกทีเลยเวลาใครมีปัญหาอะไรจะต้องแทรกขึ้นมาทุกคำเลย เลย
คิดว่าตนเองพูดมากไปหรือเปล่า ยุพธนาพูดมาที่รู้สึกสบายใจขึ้น

ยุพธนา

ผมเองที่พูดก็แสดงให้เห็นว่าไม่มีอะไร บางทีที่พูดออกไปไม่ได้หมายความว่า
เคยเจอเคยรู้อะไรจริง ๆ นี่ก็ขึ้นใจก็พูดออกมา แต่คิดว่าถ้าที่เราพูดก็ถึงเป็น
ประโยชน์แก่คนอื่นบ้าง ได้พูดออกไปแล้วก็สบาย

ผู้นำกลุ่ม

ตอนนี้ควายังรู้สึกว่าจะมีใครหมั่นใส่ใจอีกรี เปล่าอะ

คาร. ไม่อะ สบายใจแล้ว

บุรุษนา อย่างน้อย ผมก็สบายใจกว่า เพราะเราพูดเหมือนกัน

คาร. วงเล็บคอนเลนมะพร้าวใช้มั้ย

ผู้นำกลุ่ม เอาละคะ อีกนิดเดียวนะคะ ตอนที่ความบอกว่า ตอนบุรุษนาพูดออกมาทำให้สบายใจขึ้นบ้าง ฟังดูยังกับว่า ค่ายังไม่มั่นใจ

คาร. ก็ต้องพูดความบาง แต่ไม่ได้คิดว่าคนอื่นจะคิดร้าย แพทย์พยายามที่จะบอกไปว่าตนเองไม่ใช่อายากเคน อยากตั้ง เป็นการช่วยให้ตนเองสบายใจขึ้น (มีเสียงแทรก)

(สมาชิกคนอื่น ๆ ก็ช่วยกันบอกว่าตนเองไม่ได้คิดว่าพูดมาก แต่คิดว่าพูดเป็นประโยชน์แก่เพื่อน ๆ ในสมาชิก)

ผู้นำกลุ่ม สำหรับตัวพี่เอง ในฐานะ leader ก็พอใจในตัว ว่ามีความคิดที่ดีให้ประโยชน์แก่คนอื่น ๆ ไม่มีความคิดที่จะหมั่นไส้อะไรเลย

คาร. ก็ดีใจอะที่คิดว่าตนเองเป็นประโยชน์แก่เพื่อน ๆ

ผู้นำกลุ่ม รู้สึกว่าหลายคนอยากจะไปชายหาด ขอเชิญเลยนะอะ มีปู หอย เฉา แต่ก่อนอื่นขอออกนิกหนึ่งนะอะ พรุ่งนี้เราจะไปที่ มศว. เหมือนเดิมนะอะ ตอนนั้นใครมีอะไรที่จะพูดกันในกลุ่มอีกมั้ยะ (ไม่มีใครเพิ่มเติม จึงเลิกกลุ่ม สมาชิกลงไปเล่นที่ชายหาด)

(เริ่มกลุ่มครั้งสุดท้ายในเช้าวันอาทิตย์)

ผู้นำกลุ่ม มีใครอยากจะทำอะไร คุยอะไร หรืออยากจะให้กลุ่มช่วยอะไรอีกข้างเรายังมีเวลาอีกประมาณ 3 ชั่วโมง เป็นโอกาสสุดท้าย เชิญนะอะ มีมั้ยะ?

เตา พี่อะผมขอถามอะไรนะอะ ผมรู้สึกว่ามารวมกลุ่มนี้แปลกมาก พี่เคยคิดมั้ยะอะ ทำไมจึงต้องมาเจอสิ่งเหล่านี้ การมีการสร้างความสัมพันธ์ร่วมกัน ผมรู้สึกแปลกมากเลยอะ เป็นสิ่งที่ผมไม่เคยเจอมาก่อน

เพียง แล้วรู้สึกยังงัยบ้าง โอ้ความแปลกที่ว่า

เตา ผมรู้สึกว่า มันแปลก มันบอกไม่ถูก ผมไม่เคยคิดเลยว่าจะได้เจอพวกพี่ ๆ

ส่วนมากแต่ละคนก็ต่างคนต่างอยู่ อย่างพี่ดาว พี่หนูเคยรู้จักกันเฉพาะในนาม
ว่าเป็นคนเหนือ แล้วเรามาอยู่ด้วยกัน มามีความรู้สึกร่วมกัน โกลซิคกัน ผม
ชอบครับ

หนูย เต่า
เต่าบอกเต่าเคยรู้ว่าพี่เป็นคนเหนือ แต่ไม่กล้าหัก ทำไม่ได้
ผมไม่กล้าละ

ดาว
เต่า
เต่าถามอะไรไว้ละ

เต่า
ก็ว่ากลัวว่ามันจะไม่มีเสียงโตตอบกันอีก เข้าใจมั้ยะ คงเกินอายุ กลัวไม่มี
เรื่องจะพูด

หนูย
เมื่อก่อนพี่ก็เป็นนะ ไม่กล้าหัก ไม่รู้จะคุยอะไร แหมไม่รู้รู้จักกันด้วย แต่ต่อมา
ก็ไม่เป็นไร เพราะเรื่องคุยกันมันจะตามมาเอง

เพียง
เต่า
ฟังดูแล้วคนกรุงเทพฯ อัจฉา คนภาคอื่น ๆ แหมมีการคึกคักท้าทายกัน

เต่า
คนกรุงเทพฯ เยอะละ แล้วเป็นกันคนละแบบ

(จับความไม่ได้)

เต่า
แต่ผมเชื่อแน่ว่า พวกเราแม่เราจะจากกันวันนี้ เราก้ยังมีความสัมพันธ์ร่วมกัน
อีก

(พูดพร้อมกัน) เหมือนกันเลย ๆ คงจำกันแม่น โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่ชายหาด

ปู
เดิมกับพวกพี่ ๆ ที่มาเรียนเพียบแบบเดียวกับพี่ดาว พี่หนูย จะรู้สึก
แปลก ๆ เห็นเขาแต่งตัวแล้วดูตลก (หัวเราะ)

เพียง
แต่ก็รู้สึกไม่แกล่ บางคนก็ช่วยไม่ได้เพราะต้องทำงานมาก่อน แต่เพียงก็ใจ
มากที่ใครรู้จักพี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ มานี้ แล้วรู้สึกประทับใจที่ ๆ มาก ทั้ง
พี่หนูย พี่ดาว แล้วน้อง ๆ เพื่อน ๆ ทุกคน เพียงประทับใจและทิ้งมาก โดย
เฉพาะพยาบาล 2 คน ซึ่งเดิมเพียงเคยคิดว่า นากแล้ว แต่มาเจอพี่ที่ฉลาด
เก่ง แล้วสวย (หัวเราะ) คือมีความคิดว่าพี่หนูยกับพี่ดาวไม่ได้เป็นตามแบบที่
เคยคิดไว้ เลยมีความคิดว่าคนเราจะถูกกันเฉพาะภายนอกไม่ได้ จะต้องมี
พูดคุยโกลซิคกันก่อน แล้วต่อยก็เหมือนกัน เพียงไม่ว่าจะราเริงอย่างนี้ เคย

เพียง

เห็นแล้วคิดว่าขำ ๆ ไม่ได้มีความรู้สึกน้อยอกน้อยใจ เพราะรู้ว่าพวกเขา
ตนเองเป็นส่วนน้อยที่เข้ามาอยู่ในคนส่วนมาก เข้าใจความรู้สึกนะ
แหม ที่จริงน่าจะไ้มารู้จักกันอย่างนี้นะ จะไ้รู้จักกันมาก ๆ ขึ้น
(จับความไม่ได้)

บุพผนา

ผมว่า บางทีผมไม่รู้สึกว่าอะไรถ้าใครเรียกเราอะไร จะเรียกอะไร
ก็ได้ ก็ฟังเพี้ยนกันได้ แต่บางคนผมก็รู้ว่าเขาคงต้องการให้เราให้เกียรติเขา
ก็ความสะอาด สำหรับตัวผมจะเรียกอะไรก็ได้ ถ้าความสัมพันธ์เรายังมีอยู่
(เงิบ)

ผู้นำกลุ่ม

มาถึงจุดนี้ ที่คิดว่าเราคงจะมีความคุ้นเคยกัน รู้จักกันมากขึ้น มีความประทับใจ
อะไรกันมาบ้างแล้ว ก่อนนี้ยากให้พวกเรายืนนะ แล้วเดินวนบอกกันทีละคน
จนครบทุกคน (สมาชิก รวมทั้งตัวผู้นำกลุ่มด้วย จับคู่กันพูดถึงความประทับใจ
ที่มีต่อกันแล้วลัดกันจนครบทุกคู่ กินเวลา 4 ชั่วโมง 30 นาที เมื่อสมาชิกทุก
คนได้พูดกันจนครบแล้ว ผู้นำกลุ่มจึงเรียกสมาชิกเข้ารวมกลุ่มอีกครั้งเป็นการ
สรุป)

ผู้นำกลุ่ม

เราจะปิดนะ พิธีปิดก็คือว่าเป็นการสรุปที่ว่า การมาครั้งนี้ใครได้ประโยชน์
อะไร หรือว่าใครมีอะไรจะเล่าให้เพื่อนฟังว่าตัวเองได้ประโยชน์อะไรจาก
การมาครั้งนี้บ้าง

สุวัชน

ผมว่าทุกคนได้พูดกับพี่มาแล้ว

ผู้นำกลุ่ม

ประโยชน์ที่ได้กับตัวเอง

สุวัชน

คือรู้จักเพื่ออีกหลายคน คือพี่เพียงผมต้องเน้นเป็นพิเศษ เพราะว่ารูจักกัน
มาหอมแล้วแต่เรียกชื่อไม่ถูก เพิ่งมารูว่าชื่อ เพียง
นาภูมิใจ

เพียง

แหม กว่าจะรูไ้ไ้คนานานาคู เจอหน้าทุกวัน พี่คิดดู เรียกพี่ ๆ แต่จะบอกเพียง
สักตัวบอกไม่ได้ แต่รู้สึกว่าไม่ยุติธรรมเลยที่พี่เพียงรู้จักผม เวลาผมจะเรียก

สุวัชน

พี่เพียง เรียกไม่ออก ว่าพี่เพียงก็เรียกพี่เฉย ๆ แลว่ามันได้ประโยชน์ก็คือได้
 รู้จักตัวเรามากขึ้น ที่ว่าไว้วัดเรานั้นก็แปลก ๆ นะ อย่างนั้นก็ไม่ต้องมาชอบ
 รongเท่าอย่างนี้ ไอรongเท่าไม่คอะไรก็ไม่ซัก รู้สึกว่าตัวเองไม่มี ความคิด
 เหมือนชาวบ้านเค้ามีความคิดที่เป็นตัวของตัวเองมากกว่า มันไม่ค่อยแคร์ใคร
 ว่าเค้าจะมองเราแ่งไหน คิดแ่ทว่า ขางเขา แ่ทว่าตาเขาใจหลักของเรา แก่น
 ของเขา ก็คงจะเข้าใจเรากี่ ซึ่งถ้าเขา สมมติว่าเขาเข้าใจเราไม่ก็ เราก็กไม่
 สามารถจะช่วยอะไรเค้าได้ นอกจากทำให้เขาตาเราต่อไป ซึ่งกลุ่มนี้รู้สึกว่า
 เข้าใจความผิดคิดอะไร เราเขาก็กันได้โดยอยู่แล้ว และ... เห็นที่ตongมานั่งจับกลุ่ม
 ผมก็รู้สึกว่าอย่างน้อย ๆ ผมก็ได้เพื่อนที่มีอะไรแปลก ๆ เพิ่มอีกคน คือคนที่ชอบ
 รongเท่ามาก ซึ่งผมก็รู้สึกว่า ผมฟังประโยคที่เขาพูดผมพูดให้หลาย ๆ คนฟัง
 รู้สึกว่าผมประทับใจที่ผมรักรongเท่าผม พอ ๆ กับหน้าของคุณรักหน้าของคุณ รู้สึก
 วามัน ไม่วู้ซี ชอบมาก...

ยุพธนา

ยุพธนา

คำนี้เป็นประสบการณ์ที่คงลืมไม่ได้ อาจจะไปเล่าให้อีกหลายคน แล้วอีกอย่าง
 ก็ใครรู้จักเพื่อนมากขึ้น ผมรู้สึกว่าก็มีหลาย ๆ อย่าง ๆ ที่ผมพูดไป คือปกติผมก็
 ไม่มีอะไรเก็บไว้อยู่แล้ว ถ้าใครคุยกันในเพื่อนที่สนิท แ่ทว่ารู้สึกว่าพวกเรามา
 ส่วนใหญ่ก็ไม่สนิท มารูจักกันที่นี้ผมก็ได้พูดอะไรที่ผมไม่เคยพูดกับเพื่อนบางคน
 แปลกหน้าเลย ซึ่งผมก็ไม่เคยพูดอาจจะเป็นเรื่องส่วนตัว ความคิดที่แปลก
 ประหลาดมหัศจรรย์ ไม่เหมือนคนอื่นอะไรอย่างนี้ ก็คิดว่าเป็นสิ่งที่ดี ก็ที่ผม
 มาผมก็รู้สึกว่าผมได้พูดมากที่สุดมั้งอะ

ผู้นำกลุ่ม

ยุพธนา

คิดว่ามีอะไรที่ให้ประโยชน์กับตัวเราบ้าง
 สำหรับที่คนอื่นให้ประโยชน์กับตัวเอง คือใครรู้จักเพื่อนดีขึ้น ในการที่เราจะได้
 พูดคุยกัน ซึ่งปกติจริง ๆ แลแล้ว สำหรับเพื่อนสนิทกันน้อยอย่างที่ผมมีอยู่ การคุยอย่าง
 นี้ก็เป็นประจำอยู่แล้ว ผมก็เลยไม่มีปัญหา ไม่มีความอึดอัดใจว่า แ่ทว่า ต้องไป
 พูดอะไร อย่างนี้ มันไม่เป็น คืออยากจะทำอยู่แล้วพูดง่าย ๆ คิดว่าเป็น
 ประโยชน์มากอะก็กรรมนี้ ที่ว่าจะให้แต่ละคนจะได้แสดงความรู้สึกออกมา

อย่างมาก ซึ่งปกติแล้วคนเรามีความรู้สึกว่ามากใจที่จะพูดเรื่องบางเรื่องด้วย
 เรื่องบางเรื่อง ซึ่งจริง ๆ ผมเองก็มีไม่ใช่ไม่มี ซึ่งบางครั้งจะพูดยังไง แต่
 การที่ได้มาเขากลุ่มลักษณะนี้ ทำให้เราเริ่มเข้าใจมีความมั่นใจในตัวเอง
 สามารถแสดงอะไรออกไปได้ โดยที่เราไม่กลัว ซึ่งปกติเราอาจมีความกลัว
 บางอย่างแฝงอยู่ ทำให้ไปแล้วมันจะเป็นอย่างนั้นหรือเป็นอย่างนี้หรือเปล่า
 ทำให้เราไม่กล้าพูดในบางสิ่งซึ่งความจริงมันเล็กมาก ไม่ได้มีอะไรเลย เราก็
 กลัวไปสารพัด เกือบจะว่าเราเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้เลยไม่กล้าพูด ซึ่ง
 จริง ๆ ผมก็เป็นอย่างเพียงแคบออก เวลาผมเข้าไปในชั้นเรียน ผมไม่เคยพูด
 ตามอาจารย์คือ ในห้อง แสดงความคิด นี่ลักษณะของผมนั้นไม่เป็น
 กันเอง อย่างกลุ่มมันเป็นกันเอง คือยังไงเราพูดกันได้ ใครอยากจะพูดก็พูด
 อย่างในห้อง อาจารย์ไม่ใช่ว่า ค่ะ เรานึกเรื่องนี้ขึ้นมาไม่ใช่เรื่องที่อาจารย์
 สอน มันคนละเรื่อง แล้วเรื่องนั้นเค้าจะสนใจหรือเปล่าก็ไม่รู้ อย่างกลุ่มนี้
 ความความรู้สึกผมว่า ทำให้ผมรู้สึกว่าเขาใจตัวผมเพิ่มขึ้นอีกบาง ไม่แน่ใจว่า
 ตรงไหนบางยังไม่ออก กลัวไปบ้านคง निकออกกว่าผมเข้าใจตรงไหน
 นกกว่าการได้มาอยู่ การกิน การอยู่กับคนแปลกหน้า อยู่รวมกัน นอนรวมกัน
 เป็นเวลานาน ๆ อย่างนี้ แรก ๆ ไม่ค่อยคุ้น แต่อยู่ไป ๆ ก็สบายจะกินจะนอน
 สบายรู้สึกสบาย รู้สึกว่าเริ่มเคยชินเพิ่มมากขึ้น แล้วก็อื่น ๆ ที่โคกลาวมาแล้ว
 คิดว่าเราไปประโยชน์อะไรบางอย่างในแง่ตัวเราเอง
 รู้สึกว่าต่อไปนี่ คนแปลกหน้าก็ค่อย ๆ หายแปลกหน้าขึ้น
 มันจะคล้าย ๆ กับของชาวบ้านนั่นแหละ คือ รู้สึกตัวเองมากขึ้น มากขึ้นจริง ๆ
 เพราะธรรมดาคนที่ไม่รักกันจริงเค้าไม่ทำอย่างนี้หรอก จะไม่บอก จึงใคร่รู้ว่า
 เพียงมีข้อบกพร่องตรงไหน ควรจะแก้ไขยังไง ใครก็บอกอย่างหนึ่งว่า การรับรู้
 ที่เรามีกับตัวเราเอง เหมือนกับที่คนอื่นรับรู้หรือเปล่า แล้วทำให้สบายใจมาก
 เลยว่า เออ เขาก็เห็นเรา ไม่ใช่เราทำให้ตัวเองคอยลงไป นั่นคือประโยชน์
 ของเพียง แล้วอีกอย่างหนึ่งคือความมั่นคงความตั้งใจ อบอุ่นใจ และความ

นก

ผู้นำกลุ่ม

นก

เพียง

ประทับใจจากที่พี่ ๆ และเพื่อน ๆ อันนี้เป็นสิ่งที่ประทับใจมากเลย จะต้องเอาไปอวดคุณพ่อคุณแม่ว่า พี่งี้ไค้และไค้เองไปฝากคุณพ่อคุณแม่ คือเพียงไค้พูดไปสนใจ สำหรับกลุ่มที่ผ่าน ๆ มาก จากการที่ได้มีการเตือนเพียง เพียงไม่กี่เดือนเป็นการประจัน ซึ่งบางคนอาจจะคิดเป็นการประจัน

นก

ประโยชน์ที่ไค้มากที่สุดก็อย่างที่นีกว่า คือรู้สึกสบายใจ เพราะคนที่เรานึกไว้ว่าเขาคิดอะไรกับเรา แต่มารู้ว่าเขาคิดกับเราในแง่ดี รู้สึกสบายใจ และนี่คือประโยชน์ที่ไค้ที่สุดในกิจกรรมตะกั้น

ตอย

สำหรับตอย รู้สึกว่าตอยได้รับประโยชน์มากที่สุดเลย ตอนนั้นรู้สึกใจมันโสด ทุกสิ่งทุกอย่างไค้พูดไปหมดแล้ว ไค้รับอะไรจากทุก ๆ คน ขอคิด คิดความบรรยากาศของกลุ่มมันอบอุ่น สนิทมาก และคิดว่าไค้ได้รับความคิดจากหลาย ๆ คน เกือบทุกคนเลยที่จะตอยเอาไปปรับปรุงคิดว่าในประโยชน์มาก เพราะบางที่ตอยไม่รู้จักตัวเองว่าสิ่งที่ทำไปแล้วมันอาจจะไม่ดี ไม่รู้ตัว แต่พอเขาถามนี้ ตอยก็คิดว่าพี่ ๆ และน้อง ๆ ไค้ทำประโยชน์อันยิ่งใหญ่ ที่ไค้บอก ก็ถ้าไม่มีใครมาบอกเรานั้นเหมือนกับเราไค้มีกระจกสองตัวเอง เราไค้รู้จักตนเอง ถ้าไม่มีใครบอกเราก้ไม่รู้ แล้วเราก้ทำไปเรื่อย ๆ ทำให้เกิด ทำให้รู้สึกว่า ทำไปอย่างนั้น คนอื่นไม่มีทางมาบอกเรา ว่าสิ่งที่เราทำมันไม่ดีไม่สมควร ก็อาจจะแก้ไขแต่การที่มากลุ่มอย่างนี้รู้สึกว่า คือเราพูดกันอย่างจริงจัง แล้วก็มีอะไรก็พูดกัน รู้สึกว่าดี ดีมากเลยสำหรับตอยนะฮะ บางครั้งตอยคิดว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ต้องจะจำไป และคิดว่าคงจะไค้พบกันอีก และคิดว่าสิ่งไค้ที่เป็นข้อแนะนำตอยก้จะนำไปปรับปรุง อยากจะไค้เพื่อน ๆ เจออะไรก็ช่วยเตือนบ้าง ฝากตัวไว้ออน และคิดว่าสิ่งหนึ่งที่ตอยไค้ประโยชน์มากเลยคือ ความมั่นใจ ตามปกติตอยเป็นคนไม่ค่อยกล้าพูด รู้สึกตอยมั่นใจขึ้น กล้าที่จะพูดแล้วก็ไค้ความคิด โดยเฉพาะจากพี่ดาวที่ว่าเราไม่ควรจะคำนึงถึงอดีตที่ผ่านไปแล้ว ควรจะนึกถึงปัจจุบัน ตอนก่อนจะมาตอยก้จะมีสออบ ก้กังวลใจ แหม จะมาดีไม่มาดี แต่พอมาแล้วรู้สึกว่าเรามีหน้าที่เราจะควรจะทำอะไรที่ไค้อะไรจากกลุ่ม ทำให้ไค้ที่สุดแล้วเก็บเอาไป เป็น

ผู้นำกลุ่ม

มีใครจะเพิ่ม เติมอะไรมั๊ย ปุ๋ยสักชนิดหนึ่งนะ

ปุ๋ย

แบบโคปุ๋ยขี้หมูหลาย ๆ อย่าง ที่...โคปุ๋ย โคพัง โคเก็บอะไรจากกลุ่มไป

ยุทธนา

เอาโคปุ๋ย ว่าจะเก็บอะไรไปบ้าง

ปุ๋ย

ไม่อยากบอก อยากเก็บเอาไว้ สิ่งที่เราเห็น เราสังเกตุอะไรบางอย่าง มี ทั้งส่วนดีและส่วนเสีย เลยไม่พูดดีกว่านะ

ผู้นำกลุ่ม

คนอื่นละกะ มีอะไรอีกมั๊ย หรือว่าหิวข้าวแล้ว ภายสองแล้ว

นก

นกพูดนี่คะ เมื่อก่อนรู้สึกสับสนสับสนสายตากันอื่น ๆ โดยเฉพาะเวลา รายงานหน้าชั้น แต่แปลกก่อนหน้านี้ไม่เป็นเลย ทั้ง ๆ ที่มีคนมองรอบคาน เเน่มาก

ผู้นำกลุ่ม

พี่เองก็ใจมากที่การจับกลุ่มครั้งนี้ได้ทำอะไรแก่พวกเรา บางคนอาจจะได้ไม่ เหมือนกันบางคนอาจจะได้มาก บางคนอาจจะได้น้อย แต่อย่างที่คำว่า อะไร ก็มีไค้ทั้งนั้น คนเราไม่ว่าทำอะไรมีแต่ได้ไม่มีเสีย พี่ก็ตั้งใจมาก ก็รู้สึกว่าเป็น หนี้บุญคุณพวกน้อง ๆ ที่อุทิศส่าห์มา คิดว่าทุกคนก็ต้องการมาหาอะไรสักอย่าง แล้วของสละอะไรบางอย่าง พี่ก็เข้าใจ รู้สึก... เป็นหนี้บุญคุณพวกน้อง ๆ ที่มาทรมาน ในแง่ของเวลา นำ พี่พัก น้อง ๆ คงเข้าใจ

ยุทธนา

ทรมานทองควย

นก

ไม่ไช้เนะ อิมเกินมากกว่า (หัวเราะ)

เพียง

เพียงคิดว่าคนอื่น ๆ ก็คิดเหมือนเพียงว่า พวกเราทุกคนก็เป็นหนี้บุญคุณพี่ เหมือน กัน เราต่างก็เป็นหนี้บุญคุณซึ่งกันและกัน และเราก็คงจะได้ในความสัมพันธ์ และรักกัน แล้วเราก็กเก็บผลประโยชน์เหมือนกัน

ผู้นำกลุ่ม

ตัวพี่เองก็ตั้งใจ และการทำวิจัยครั้งนี้แม้จะเก็บเงิน ก็คงเข้าใจว่าเป็นค่าอาหาร ของพวกเรา ตัวพี่เองคิดว่าในการทำวิจัยนี้ พี่ได้ประโยชน์มาก อันแรกสุดก็คือเป็นการทำงานที่ตนเองภูมิใจ พี่ได้สิ่งที่ต้องการแล้ว น้อง ๆ แต่ละคนก็ได้ ทำสิ่งที่ดีที่สุดแล้ว นอกจาก thesis นี้ คิดว่าประโยชน์ที่ไค้มหาศาลคือได้ รู้จักน้อง ๆ ถ้าพี่ไม่ทำวิจัยนี้พี่ก็คงไม่มีโอกาสไค้รู้จักพวกเรา คิดว่าต่อไปเราก็คงรู้จักกันมากขึ้น มีใครอยากจะถามอะไรเพิ่มเติม

(สมาชิกให้กาญจนา ได้พูดความรู้สึกของกาญจนา ในฐานะที่หนึ่งอยู่ในกลุ่ม
 ต่อจากนั้น ผู้นำกลุ่มได้ฝึกกลุ่มด้วย การใช้เกมส์ (Chukle Bolly) ก็ให้
 นอนเป็นวงกลม โดยเอาหัวแต่ละคนวางบนท้องของอีกคนต่อ ๆ กัน แล้ว
 หัวเราะพร้อม ๆ กัน)

หมายเหตุ: ผู้เข้าร่วมกลุ่มที่เข้าเป็นชื่อสมมุติทั้งหมด

ภาคผนวก ฉ.

Model ที่ใช้ในการอภิปรายการรับรู้ตนเองและผู้อื่น (Johari Window)

Johari window เป็น Model ที่ใช้อธิบายถึงการรับรู้ตนเองและผู้อื่นใน
 ฐานะที่มีการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับผู้อื่น ผู้ริเริ่มคือ Joseph Luff และ
 Harris Ingham โดยได้ใช้ Model ดังนี้

		ตน	
		รู้	ไม่รู้
ผู้อื่น	รู้	1 เปิดเผย	2 บอก
	ไม่รู้	3 ซ่อนเร้น	4 ต่างไม่รู้

รูปที่ 1

		ตน	
		รู้	ไม่รู้
ผู้อื่น	รู้	1	2
	ไม่รู้	3	4

รูปที่ 2

		ตน	
		รู้	ไม่รู้
ผู้อื่น	รู้	1	2
	ไม่รู้	3	4

รูปที่ 3

		ตน	
		รู้	ไม่รู้
ผู้อื่น	รู้	1	2
	ไม่รู้	3	4

รูปที่ 4

Johari Window นี้อธิบายให้เห็นว่าในทุก ๆ คน ประกอบด้วยลักษณะการรับรู้ตนเองและการรับรู้ตนเองของผู้อื่น 4 ลักษณะ คือ

1. "เปิดเผย" คือของที่ 1 หมายถึง คนอื่นรู้ในสิ่งที่ตนเองรู้
2. "จุกบอ" คือของที่ 2 หมายถึง คนอื่นรู้ในสิ่งที่เราไม่รู้
3. "ซ่อนเร้น" คือของที่ 3 หมายถึง คนอื่นไม่รู้ในสิ่งที่ตนเองรู้
4. "ต่างไม่รู้" คือของที่ 4 หมายถึง คนอื่นไม่รู้ในสิ่งที่ตนเองไม่รู้เช่นกัน

การเปลี่ยนแปลงของลักษณะแต่ละลักษณะนั้น ขึ้นอยู่กับการวิเคราะห์ตนเอง (การรับรู้ตนเอง) และการวิเคราะห์ตนเองจากทัศนะของผู้อื่น (การประทะสัมพันธ์)

- รูปที่ 1 แสดงให้เห็นถึงภาวะปกติของการรับรู้ตนเอง
- รูปที่ 2 เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงการรู้จักตนเอง แต่ผู้อื่นไม่รู้ไม่เข้าใจ เช่น เราตั้งใจทำเพราะความหวังดี แต่คนรับกลับไม่พอใจ เป็นต้น
- รูปที่ 3 เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นภาวะที่ตนเองไม่ได้รับรู้ แต่ผู้อื่นรู้ เช่น บางคนจะพูดอะไรของทำไมทำมือประกอบ โดยเป็นไปอย่างอัตโนมัติ ไม่รู้ตัว แต่ผู้อื่นสังเกตเห็น หรือบางคนพูดคำหยาบโดยถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา แต่ผู้อื่นฟังแล้วระคายใจ

ประวัติผู้เขียน

นางสาววิจิตา อัจฉริยะเสถียร เกิดเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน พ.ศ. 2499
ที่จังหวัดตรัง สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา (เกียรตินิยม) สาขาสังคมศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2520.

